

THIÊN XUYÊN

TỔ HÌNH dịch

Vật Linh Hội 1

TÌNH YÊU BỎ KẾT SẮT

TRƯỜNG SAO ĐỎ

VẬT LINH HỘI TẬP 1 - TÌNH YÊU BỎ KẾT SẮT

Tác giả: **Thiên Xuyên**

Dịch: **Tổ Hình**

Minh hoạ: Ooi Choon Liang

Họa sĩ người Malaysia, cộng sự ăn ý dựng nên thế giới 2D cho hầu hết các tác phẩm của Thiên Xuyên.

Phát hành: **Nhã Nam**

Xuất bản: **NXB Hội Nhà Văn**

Text: **Hà Du**

Soát lỗi: **Lenamtran**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**

ã trai "lông bông" được gia đình gửi sang Nhật du học nhưng chỉ chăm chăm viết truyện, cuối cùng cũng mài được sắt thành kim.

Vật linh hội là tác phẩm đầu tay được đón nhận nồng nhiệt ngay từ khi ra mắt tại Đài Loan, đưa Thiên Xuyên thành tác giả chuyên nghiệp và tạo đà cho một loạt các bộ truyện kỳ ảo của anh sau này.

MỞ ĐẦU

VẠN VẬT ĐỀU CÓ LINH TÍNH.

 hắc rất nhiều người có cảm giác này: Bạn từng có một món đồ hết sức nâng niu, có thể là cây bút máy cũ bố tặng, có thể là con dao làm bếp cùn dùng quá lâu ngày, hoặc chiếc bàn phím ấn mãi mới được một nút. Bất kể người khác mua cho bạn thứ tốt đến đâu để thay thế, sau khi so sánh, bạn vẫn cứ cảm thấy đồ mới dùng không tiện bằng đồ cũ.

Dù nó xập xệ hồng hóc.

Dù nó cực kỳ xoàng xĩnh.

Dù nó lỗi thời đến mức đã ngừng sản xuất.

Bạn vẫn cảm thấy thứ mình quen dùng mới là tốt nhất. Giống như người bạn quen thân lâu ngày, chỉ cần một ánh mắt, đối phương sẽ đưa cho bạn tờ giấy ướt bạn đang cần, bạn cũng tiện thể quảng cho anh ta cái bật lửa - cảm giác ăn ý ấy vô cùng kỳ diệu.

Như thế món đồ ấy đang sống, nếu nó thực sự đang sống thì tốt biết bao.

Đúng là thế đấy.

Nó đang sống.

Song người duy nhất có thể thấy và giao tiếp với những vật linh này chỉ có A Lạc, một chủ tiệm cầm đồ rất-chảnh-mảng-làm-ăn. Để chèo chống cửa tiệm ế ẩm giữa đám vật linh "con ghẻ" chuyên cười nhạo mình, gã buộc phải sắm vai "thầy pháp" tiếp nhận những vụ việc lạ lùng liên quan đến dạng tồn tại chỉ có mình thấy được...

A Lạc

Chủ tiệm cầm đồ coi cửa tiệm của mình như trại "đồ vật" mồ côi, để duy trì kế sinh nhai thường xuyên tiếp nhận những vụ ủy thác kỳ quặc.

Thư Thư

Bản thể là một chiếc kẹp sách, mang hình tượng một cô gái dịu dàng duyên dáng và hiểu biết, ngoài sở hữu trí nhớ siêu phàm còn cực kỳ nhạy bén trong việc cảm nhận vật linh, với phong thái điềm tĩnh có thể vỗ về mọi vật linh tính tình cổ quái.

Bỉm Bự

Bản thể là con dao đa năng Thụy Sĩ, lúc gập lại sẽ hóa vật linh là một con chuột lang béo núc, tự xưng là Hamtaro, sùng bái Kawai Ritsuko.

Lắc Cắc

Bản thể là một cái bơm bị bán cho tiệm cầm đồ, hình tượng vật linh là một thằng bé. Tính khí hung hăng đến mức khiến cả gian tiệm từ vật linh đến A Lạc đều đau đầu, sở thích trêu chọc vật linh trong tiệm.

Trinh Đức

Bản thể là một chiếc xe đạp, hình tượng vật linh là một cô bé rụt rè. Người chủ cũ bán em đi để mua xe máy nên cô bé có phần tự ti, cho rằng kiểu dáng của mình đã lỗi thời, ngoài ra em cực kỳ sợ cái bơm Lắc Cắc.

Bát Giới

Bản thể là cỗ máy tính bàn, hình tượng vật linh là heo con. Sau khi nâng cấp phần cứng đã từ một nhóc heo lừ đừ biến thành một con heo có năng lực hacker siêu cấp, sở thích lướt web đen.

VỤ NÀY TÔI NHẬN

 ạn vật đều có linh tính.

Chắc rất nhiều người có cảm giác này: Bạn từng có một món đồ hết sức nâng niu, có thể là cây bút máy cũ bố tặng, có thể là con dao làm bếp cùn dùng quá lâu ngày, hoặc chiếc bàn phím ấn mãi mới được một nút. Bất kể người khác mua cho bạn thứ tốt đến đâu để thay thế, sau khi so sánh bạn vẫn cứ cảm thấy, đồ mới dùng không tiện bằng đồ cũ.

Dù nó xập xệ hỏng hóc.

Dù nó cực kỳ xoàng xĩnh.

Dù nó lỗi thời đến mức đã ngừng sản xuất.

Bạn vẫn cảm thấy thứ mình quen dùng mới là tốt nhất. Giống như người bạn quen thân lâu ngày, chỉ cần một ánh mắt, đối phương sẽ đưa cho bạn tờ giấy ướt bạn đang cần, bạn cũng tiện thể quăng cho anh ta cái bật lửa - cảm giác ăn ý ấy vô cùng kỳ diệu.

Như thế món đồ ấy đang sống, nếu nó thực sự đang sống thì tốt biết bao.

Đúng là thế đấy.

Nó đang sống.

Như Thượng đế tạo ra con người, chính bạn đã tạo ra "nó".

Tôi có chiếc kẹp đánh dấu sách dùng đã rất lâu, một ngày hè mười năm trước, trong lúc lật xem cuốn tiểu thuyết mà giờ chẳng nhớ nổi tên, tôi sơ ý làm mẻ mất một góc. Chiếc kẹp sách này do ông nội tặng, xưa nay tôi vẫn rất nâng niu giữ gìn, chỉ riêng lần đó lại lỡ tay.

Bấy giờ tôi còn trẻ con, thấy thế hoảng sợ khóc âm lên, mẹ dỗ dành thế nào cũng vô ích.

Nhưng ông nội đang thông thả nhấp từng ngụm trà bên cạnh chỉ nói đúng một câu đã khiến tôi ngưng nín bật.

"A Lạc, cháu thấy giờ người nên khóc nhất là ai?" Có lẽ khi ấy ý ông bảo người mẹ đang dỗ dành tôi hết lời mà không ăn thua gì mới là người nên khóc nhất - bởi rắc rối mà tôi gây ra.

Nhưng, trước ánh mắt ngạc nhiên của ông nội, tôi ngây ngô quay sang lí nhí với chiếc kẹp sách trắng muốt: "Xin lỗi nhé, tớ không cố ý đâu." Tôi đã làm hại nó, nên tôi phải xin lỗi nó, nó còn có tư cách khóc hơn tôi. Để chuộc lỗi, thậm chí tôi còn đặt cho nó một cái tên hơi tùy tiện - Thư Thư*.

"Thư" là âm Hán Việt chỉ sách

Tối hôm ấy, tôi ngủ trên giường riêng, ngân ngấn nước mắt gập sách lại, thận trọng kẹp kẹp sách vào. Khoảnh khắc nằm ngửa ra giường nhắm mắt, tôi chợt cảm thấy một đôi bàn tay nhỏ nhắn lạnh buốt đặt lên má mình.

"Cảm ơn..."

Tôi kinh ngạc mở mắt, trông thấy một cô gái mặc váy lụa trắng đứng ngay trước mặt, như nhân vật bước ra từ truyện cổ tích. Mái tóc dài màu hạt dẻ ấm áp, đường nét thanh tú ấy khiến tôi lần đầu phát hiện,

thì ra trên đời thực sự có người đẹp hơn mẹ.

Thân hình cô khẽ lay động theo tà váy trắng, trông như không trọng lượng, động tác nhẹ nhàng đi đôi với làn da trắng muốt như ngọc Dương Chi càng thêm phần uyển chuyển, cặp mắt hoàn mỹ xanh biếc như phi thúy, sâu thăm thẳm và đầy sức hút.

"Chị là ai thế?" Bấy giờ tôi ngượng chín người, còn ra sức dụi mắt, hy vọng lau sạch ngấn nước mắt sót lại.

Trong tay cô gái bập bênh chiếc kẹp sách màu trắng ông nội cho tôi, "Mình là Thư Thư."

Từ đó trở đi, "nó" trở thành "cô ấy".

Vì cô ấy, tôi trở thành vật linh sư, kiêm quản lý cửa hiệu cầm đồ ông nội để lại. Bạn hỏi vật linh sư là gì ấy hả, ừm, đây là cái tên tôi đặt cho nghề nghiệp của mình – bởi chính tôi là người phát minh ra cái nghề này.

Nghe rất oách phải không?

Tiếc rằng xã hội không thừa nhận nghề vật linh sư, trong mắt những người khác, tôi vẫn chỉ là một anh chủ cửa hiệu cầm đồ mà thôi. Còn về thu nhập... đại khái cũng chỉ đủ nuôi thân.

Tôi tiếp nhận rất nhiều thứ người khác không cần nữa, mua chúng về với giá bèo, rồi cất vào nhà kho sau cửa tiệm.

Còn Thư Thư thì ở bên cạnh nói cho tôi biết, rốt cuộc những đồ vật nào có linh tính - giống như cô.

Nhưng khác cô ở chỗ, bọn chúng đều không được chủ nhân đặt tên nên không thể hiện thân, thậm chí không thể có thần trí hoàn chỉnh. Phải, đặt tên chính là bước cuối cùng, đồng thời là bước quan trọng nhất để vật linh ra đời.

Thư Thư muốn tôi đặt tên cho những đồ vật đó.

Tôi hỏi cô ấy, có phải cậu cô đơn vì người khác không trông thấy, nên muốn tìm đồng loại hay không?

Cô ấy đáp, không phải, chỉ cảm thấy có tên riêng là hạnh phúc không gì so sánh nổi.

Lúc nói câu này, Thư Thư mỉm cười, gương mặt vẫn hệt như năm xưa, không hề già đi, thời gian chẳng cách nào in dấu lên cô - đến giờ vẫn vậy.

Còn về những vật dụng đó làm sao lại có linh tính, tôi không thể nêu được điều kiện chuẩn xác, một là vì không muốn hao tâm tốn sức, hai là điều kiện để vật dụng nảy sinh linh tính quả thực không được thống nhất cho lắm.

Trước mắt chỉ có thể xác định được hai nhân tố.

Một là thời gian, hai là tình cảm con người dành cho vật dụng. Giả sử điều kiện để sản sinh ra linh tính là X, thì $X = \text{Thời gian} \times \text{Mức độ tình cảm}$.

Công thức này do tôi đặt ra. Vấn đề to đùng nằm ở chỗ, tuy thời gian có thể tính bằng phát minh vĩ đại là đồng hồ, nhưng mức độ tình cảm thì không thể đo đếm nổi, ít nhất cho đến thời đại này.

Điều duy nhất có thể xác định là, nếu những người đến cửa hiệu tôi lộ vẻ lưu luyến món đồ đem cầm, thì dù vật đó chưa lấy gì làm cũ, cũng rất có khả năng tồn tại linh tính.

Còn những đồ vật cũ kỹ, dường như chỉ cần dung đủ lâu, dựa vào những tâm tình nhỏ đến mức chính bản thân chủ nhân cũng không để ý, là có thể đạt điều kiện sản sinh linh tính.

Đã là hiệu cầm đồ, đương nhiên ở đây có rất nhiều đồ vật như thế.

Bởi vậy đến giờ, hể ở trong cửa hiệu, tôi lại nghe thấy những tiếng chuyện trò lao xao người bình thường không nghe thấy được, vô cùng sôi nổi. Kể ra thì khá giống chuyện ma, có hơi rùng rợn, nhưng quen rồi thì chỉ thấy ồn mà thôi.

Bọn họ gồm cả nam lẫn nữ, cũng có một vài sinh vật hình thù quái dị, tôi chẳng biết là gì. Có lúc họ dường như nói mãi không hết chuyện, ồn ào không thôi; có lúc lại lìm lìm im lặng, giống như cô bé tóc ngắn rúc trong góc tường thút thít suốt hai năm nay, vẫn chưa thoát khỏi bóng đen tâm lý vì bị chủ nhân bán đi. Tôi gọi cô bé là Du Dương, bởi bản thể cô vốn là một cây sáo, còn nguyên nhân cô bị bán đi là vì: chủ nhân được bạn trai tặng cho một cây sáo khác xịn hơn.

Không như con người, khi đã lớn tuổi, không đóng góp được nhiều cho xã hội nữa, chúng ta có thể về hưu sống đời thanh nhàn, nhưng nếu là đồ vật...

Bị đem tới tiệm cầm đồ rồi thành hàng tồn kho đã là kết cục tốt nhất rồi.

Con người khi không còn có ích, vẫn có thể sống, dầu là sống cuộc sống chẳng ra sao; nhưng nếu đồ vật đã không dùng được nữa... chỉ còn nước bị vứt bỏ, thậm chí bị tiêu hủy.

Thế nên đôi lúc tôi cảm thấy mình như viện trưởng trại trẻ mồ côi vậy, có lẽ cũng vì thế mà đến giờ tôi vẫn chưa kiếm được mống bạn gái nào - "con ghẻ" vĩnh viễn là chướng ngại vật trong tình yêu và hôn nhân.

"Nín đi, biết đâu sau này cô ấy sẽ chuộc em lại?" Thư Thư xưa nay vẫn dịu dàng, vỗ về Du Dương như chị cả dỗ dành em gái.

"Với điều kiện cô ấy chịu trả gấp mười giá cũ." Tôi liếc hóa đơn tháng này chỉ thấy một luồng sáng xanh lục thành hình vút lên trời, giống hết màu cổ phiếu rớt giá không phanh, mà bất giác thở dài.

Du Dương càng khóc to, trông càng đáng thương hơn, Thư Thư trừng mắt lườm tôi.

"A Lạc có nhà không?"

Bên ngoài vang lên tiếng gọi sang sảng, là giọng Vương Trình, cùng một bè lêu lổng lười học với tôi từ bé, trong mắt thầy cô và người lớn, hai chúng tôi chính là bộ đôi phá phách một thời.

Thực ra những chuyện càn quấy ấy đều do hăn lôi kéo tôi, nhưng lần nào tôi cũng bị ông già tôi cho ăn roi nhiều hơn hăn bị ông bô hăn cho ăn đòn.

Có điều, tuy hăn học hành làng nhàng, nhưng nhà hàng hải sản hăn thừa kế từ gia đình buôn may bán đắt hơn tiệm cầm đồ của tôi gấp vạn.

Vì người đi ăn hải sản đa phần thuộc hàng khá giả, còn những kẻ tới tiệm cầm đồ cơ bản đều nghèo kiệt xác.

Vương Trình đẩy cửa bước vào, thân hình lêu nghêu gần mét chín suýt nữa đụng phải bộ đèn chùm cổ treo trong tiệm, cặp mắt ti hí hấp háy nhìn tôi, "Dạo này làm ăn được không?"

"Hết ý." Tôi bực bội huênh hoang, "Mà này, vừa rồi mày giẫm lên cầm một tên đang nằm trên sàn đấy."

"Ồi, mày biết tao không nhìn thấy mà... xin lỗi nhé." Vương Trình ngớ người, cười ngượng ngịu.

Hăn tuy không trông thấy họ, nhưng là người duy nhất tin tôi, đây cũng là nguyên nhân hàng đầu khiến chúng tôi trở thành bạn chí cốt.

Tôi từng hỏi hăn vì sao lại tin mình, hăn đáp vì thằng ngốc nhật được của rơi còn nộp cho cảnh sát chỉ

có duy nhất mày thôi.

Tôi chấp nhận lý do ấy, rồi đá hẵn một cú.

"Có vụ này mày nhận không?" Hẳn di di ngón tay trên mặt bàn trước mặt tôi, đoạn sẫm soi đầu ngón tay xem có dính tí bụi nào không, hệt một tay tư bản kỹ tính.

Vụ làm ăn hẵn nói là cho vật linh sư. Nhờ nhìn thấy được vật linh nên tôi có loạng quạng giúp vài người xử lý một số việc ngoài sức tưởng tượng của họ, từ đó trở đi giới tâm linh bèn mọc ra thêm một nhân vật là tôi.

Tôi từng giải thích cặn kẽ với khách hàng rằng vật linh không phải ma quỷ, nhưng họ chỉ nhìn tôi bằng vẻ mặt kính nể rồi thưa: "Thầy nói gì cũng đúng cả."

... Thôi vậy, dù sao cũng không khác nhau là mấy.

Tôi sốt ruột, giật lấy mảnh giấy từ tay hẵn, trên đó viết một địa chỉ cách cửa tiệm tôi không xa, đạp xe cũng đến được.

Vương Trình tòm tòm ranh mãnh: "Xem ra dạo này mày nghèo quá nhỉ."

"Đây gọi là trên đường làm giàu." Tôi nghiêng răng đập lại, rồi rút kẹp sách trong cuốn tạp chí phía sau ra, đã thành thói quen, mỗi lúc ra ngoài làm việc tôi đều đem theo Thư Thư.

Vật linh không thể rời khỏi bản thể quá xa.

Có lần tôi một mình chạy ra ngoài rất lâu, khi trở về thấy cô ấy đang thần thờ nhìn cuốn sách tôi đã kẹp cô ấy vào, gương mặt buồn bã khôn tả, bộ dạng như bị bỏ rơi. Tôi không muốn trông thấy cảnh tượng ấy thêm một lần nào nữa.

Sau khi tiễn Vương Trình, tôi ngán ngẩm nhìn bầu trời giăng kín mây đen, đang buổi trưa mà chẳng thấy mặt trời đâu hết.

Giờ là một giờ chiều, tôi lôi chiếc xe đạp lồi mốt trong cửa tiệm ra, nắn nắn lốp xe, thấy đã xì gần hết hơi, chắc vì lâu lắm không đi.

Gãi đầu một hồi, tôi quay vào tiệm hỏi thằng bé hể sênh ra là chễm chệ chiếm ghế mình: "Tao để chú mày ở đâu nhỉ?"

"Cái thói đầu đồ của mình không lo phân loại cho ngăn nắp, quăng vung bỏ vãi!" Thằng bé tóc màu xám tro, quần áo nhếch nhác bất mãn ra mặt. Tôi gọi nó là Lắc Cắc, bản thể của nó vốn là một cái bơm hơi, từng có chiến tích đáng sợ - làm nổ ba cái lốp của tôi - nên tôi không dám trêu vào.

Lai lịch nó cũng chẳng có gì đặc biệt, ông chủ hiệu sửa xe đối diện định dẹp tiệm về quê an dưỡng, bèn bán nó cho tôi với giá ba đồng xu.

Từ bấy nó vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, bảo rằng số tiền nó làm ra hơn xa con số ấy.

Tôi để ý, mỗi lần nó nói câu đó, cặp mắt to tròn lấp lánh của nó lại đỏ hoe. Tôi biết nó chưa bao giờ quên tiệm sửa xe ấy, dù chỗ đó đã bị một bà thím eo thùng phuy chiếm dụng. Bà thím nọ mở một tiệm tạp hóa, giá cả rất rẻ, có lần tôi không cầm lòng được chạy sang mua đồ, làm Lắc Cắc dỗi bao lâu không thèm nói chuyện với tôi, mặt cứ xị ra.

Điều này cũng là lẽ dĩ nhiên, đâu ai tránh khỏi nỗi niềm lưu luyến "quá khứ", dù là một món đồ đã cũ.

Sau khi đợi thằng nhóc mặt mày vênh váo bơm căng lốp xe, tôi đặt nó lại cạnh tủ giày dưới sự giám sát của nó, nó gọi đó là "châu về Hợp Phố" - thằng bé này hiểu biết cũng ra trò.

Chưa xong, mỗi lúc xử lý những việc thế này, tôi vẫn thấy nên đặt an toàn lên hàng đầu. Tôi không muốn trải qua những chuyện như bị một cái gàu gỗ nện ngã xuống lòng giếng cạn, điện thoại cũng không dùng được nữa, lần đó quả thực suýt nữa thì chết đuối.

Cần vệ sĩ, nên tôi lại xuống giọng hỏi Lắc Cắc: "Lắc Cắc, Bím Bự đâu rồi?"

"Bím Bự là của em!" Lắc Cắc trợn mắt nhìn tôi, cơn giận lồ lộ trong cặp mắt màu tro.

Mọi thứ trong tiệm này đều là của ông! Thăng ranh láo toét! Ông chỉ hay quên cái gì để ở đâu thôi!

Tôi rất muốn nói vậy để thể hiện quyền sở hữu với cửa tiệm lụn bại này, nhưng nể mặt cái xe đạp, tôi vẫn thấy nên ra vẻ bề trên rộng lượng thì sáng suốt hơn, "Được rồi được rồi, của chú mày, nhưng cho anh mượn một lúc, gần đây móng tay anh hơi dài rồi..."

"Hừ!"

Thăng oắt này đúng là chèn ép người ta quá lắm... Hôm nào ông sẽ mua hẳn cái lốp ô tô cho nó bơm một chết luôn!

"Lắc Cắc!" Thư Thư nhẹ giọng dỗ, thăng bé dẫu môi, hậm hực chìa hai tay, xò ra một con chuột lang màu trắng ngà đang ngủ khò khò.

Con chuột lang nằm ngửa trên lòng bàn tay Lắc Cắc, bụng phập phồng, tứ chi giạng tư hơ, vẻ biếng nhác thành thói khiến tôi cũng muốn ngủ theo... Thôi ngay!

Tôi giật mình, phải rồi, mình còn phải làm việc, bằng không tháng sau chỉ còn nước gặm biển hiệu mà sống!

"Bím Bự, Bím Bự, dậy đi..." Tôi thăng thường lay gọi đồ ngủ ngày lười biếng khiến người ta phải ghen tị kia, "Để mày ở đâu rồi ấy nhỉ? Hôm nay theo tao ra ngoài có việc."

Con chuột lang béo núc mớ màng xoa bụng, nghe thấy lời tôi bèn bật dậy đứng thẳng trong lòng bàn tay Lắc Cắc, nếu không vì cái bụng phệ phá hỏng hình tượng thì cũng có thể coi là bừa bừa khí thế, "Đừng có gọi Bím Bự! Ngâu xi! Gọi người ta là Hamtaro!"

"Được rồi, Bím Bự."

Con chuột lang nghiện anime này vốn là một con dao đa năng Thụy Sĩ, nó là fan cuồng của Kawai Ritsuko*, coi bà ta như thánh mẫu.

Họa sĩ truyện tranh nổi tiếng Nhật Bản, tác giả bộ truyện Hamtaro, kể về một con chuột lang.

Rốt cuộc tôi tìm thấy nó trong ngăn kéo dưới cùng của bàn trà, vừa dùng nó bấm móng tay vừa rảo bước ra ngoài, "Loẹt Quẹt, phiền ông quét nhà giùm nhé..."

Một ông lão nón lá áo tơi, cao chỉ đến đầu gối tôi đột nhiên ló ra từ trong tủ giày cạnh cửa, khề gật đầu.

Ông ta xưa nay ít nói, lầm lì như tảng đá. Được chủ tiệm tiền nhiệm, tức ông nội tôi, mua về, nhưng được tôi đánh thức linh tính.

Tôi luôn nghĩ cách để mỗi món đồ đều phát huy được công dụng. Bởi đó là ý nghĩa tồn tại của vật linh, không thể phát huy tác dụng, họ sẽ ngày một suy yếu, rồi chết đi.

Đến lúc ấy, món đồ đó thực sự chỉ còn là một món đồ vô tri vô giác.

Tôi đẩy chiếc xe đạp cũ kỹ rồi thuần thục nhảy lên, trông rất oách xà lách - nhưng thực ra tôi không biết đi xe đạp.

Tôi vỗ lên ghi đông đen tuyền, bên cạnh tức thì xuất hiện một cô bé độ mười một mười hai tuổi, buộc tóc hai bên, đeo kính bảo hộ, mặc bộ đồ công nhân màu kem nhiều túi, nhìn tôi đầy vẻ cảm kích.

"Em xem, anh đã bảo là Lắc Cắc phải nghe, cứ tin anh, nó không dám bắt nạt em đâu!" Tôi vỗ ngực như đại ca xã hội đen động viên đàn em mới nhập băng. Từ dạo Lắc Cắc giở quẻ làm nổ liên ba cái lốp xe, con bé sợ nó như sợ cọp.

Tôi rất thích cô bé này, thật mừng vì khi đánh thức em đã đặt cho em một cái tên rất thanh lịch - Trinh Đức.

Quan trọng nhất là, hể đi xe Trinh Đức, tôi có tham gia dự tuyển BMX cũng không sợ thua, điều này quả đã thỏa mãn lòng ham hư vinh của kẻ lười vận động như tôi.

Lần nào tôi cũng tăng tốc lên tận mây xanh, làm em ấy đỏ cả mặt... Chắc, so với thằng nhãi chỉ chực chiếm chỗ của tôi, thì em đúng là một thiên thần.

Nghe tôi nói, Thư Thư chỉ tủm tủm cười, Bím Bự chằm chệ trên vai thì khịt mũi khinh bỉ.

Tôi nhấn bàn đạp, chiếc xe lập tức lăn bánh vững vàng, gió mát thốc mặt, tóc hất ra sau đầu, tôi vô cùng khoan khoái.

Thư Thư ngồi ở yên sau, lý ra, vật linh như cô ấy hoàn toàn có thể bay là là bên cạnh, miễn là chiếc kẹp sách vẫn còn trong túi áo tôi, cô có thể đi theo tôi dễ dàng.

Tôi từng hỏi cô ấy lý do, bấy giờ cô nói, như vậy có thể ở gần tôi hơn, theo mọi nghĩa.

Nếu mình là người thì tốt biết bao - đại khái cô ấy nghĩ vậy.

Mỗi sinh linh đều có quyền lựa chọn thứ mình thích, dù ý thích ấy khiến người ta xót xa, thế nên tôi không hề phản đối, cứ để mặc cô ngồi sau, chỉ nói thế nào cũng có ngày cô ngồi đến phát chán.

Cô ấy cười đáp: Nếu cậu chết, mình sẽ không ngồi nữa.

Trước mặt tôi, Thư Thư chẳng ngại nhắc đến chữ "chết", cô không có nhiều khái niệm về cái chết, có lẽ với cô, khởi đầu và kết thúc của sinh mệnh cũng chỉ như tấm vé tàu một chiều.

Đúng vậy, nếu bản thể không bị hư hại nghiêm trọng thì hể còn được sử dụng, vật linh sẽ không bao giờ chết, nói cách khác, chỉ cần vật linh nghĩ "mình vẫn có ích", nó sẽ sống mãi.

Nhưng nếu lâu ngày không được dùng tới, vào khoảnh khắc ý nghĩ ấy dao động, vật linh sẽ bắt đầu suy yếu, cuối cùng khi tuyệt vọng phát hiện ra "mình vô dụng", nó sẽ chết ngay.

Tinh thần hoàn toàn quyết định sự tồn tại của vật linh, nhưng tôi là con người, đây chính là giới hạn mà tôi không thể vượt qua.

Không huyền thuyên nữa, mỗi làm ăn tôi sắp nhận đến từ nhà họ Diệp - gia tộc trong ngành kim hoàn giàu có nhất vùng. Đối phương là tiệm kim hoàn tuổi đời gần trăm năm, hơn nữa còn hết sức uy tín.

Sau khi bà Diệp Thái Hân, nhân vật đứng đầu nhà họ Diệp, người đã cận kề cái chết cả năm nay, qua đời tại bệnh viện vào tháng trước, ba người con đấu đá kịch liệt mãi tới tuần vừa rồi tòa án đưa ra phán quyết về việc chia tài sản thừa kế mới tạm yên.

Dĩ nhiên chuyện này chẳng liên quan gì tới chủ tiệm cầm đồ, hay vật linh sư như tôi, sở dĩ họ tới tìm tôi là vì một căn nhà ma.

Từ hôm bà Diệp từ trần ở tuổi tám mươi tư, căn nhà cũ này bắt đầu có ma. May mà mới chỉ có con gái cả của bà Diệp là Diệp Tang ngã từ cửa sổ tầng hai xuống gãy chân, còn đâu chưa xảy ra chuyện gì đáng

sợ hơn.

Người mời tôi đến, chính là Diệp Tang.

Đến trước nơi ở của thân chủ, việc đầu tiên tôi làm là mở phong thư trong túi áo ra, xác nhận bên trên đúng là viết hai chữ "nhà cũ".

Tòa nhà trước mặt, thay vì nhà cũ, chỉ bằng gọi là lâu đài thì hơn.

Đó là một tòa nhà hình bầu dục mang đậm phong cách baroque, với gần nửa ăn sâu vào sườn núi; đỉnh tháp nhọn hoắt gọi nhớ tới loài quý đá nường nấu nơi các tòa lâu đài trong thần thoại Trung Cổ, những phiến đá xám cũng toát lên sức nặng của lịch sử.

Quả là một kẻ ăn bữa nay lo bữa mai không thể hình dung nổi thế giới của người giàu. Tôi sờ chiếc ví lép kẹp qua lần vải áo, nhận ra nếu không nắn kỹ, e rằng chính tôi cũng chẳng biết mình nhét ví ở túi nào - vì nó mỏng dính.

Tôi rút rờ gạt nắp kim loại trên tường, thấy đó là màn hình đàm thoại, quan sát hồi lâu, cuối cùng mới ấn vào cái nút đỏ duy nhất trên đó.

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục, nét mặt lạnh lùng xuất hiện trên màn hình, "Xin hỏi cậu là ai? Có hẹn trước không?"

"Tôi được mời tới." Tôi giơ phong thư lên huơ huơ trước màn hình, bèn thấy người đàn ông nở nụ cười xã giao gượng gạo, "Ô! Ra là thầy!"

"Tôi không phải thầy bà gì cả!" Tôi định nhấn mạnh mình không phải đến bắt ma.

"Thầy khiêm tốn quá, đúng như lời cậu Vương kể, khà khà."

"..." Tôi hơi ngán ngẩm, chẳng biết nên phản ứng ra sao. Tên khốn Vương Trình kia rốt cuộc đã nói gì nhỉ?

"Ha ha, thầy." Bím Bự cười nhạo bên tai tôi.

"Ngậm mồm, đồ Bím Bự!"

"Hamtaro cơ mà!"

"Được rồi, Bím Bự."

Lặp lại lần thứ n đoạn hội thoại chán ngắt nọ, tôi được một cô giúp việc dẫn vào nhà trong ánh mắt kinh hãi như gặp ma - có lẽ cô ấy thấy tôi cứ nói chuyện một mình trông thật đáng sợ.

Tôi rất muốn nói, chẳng qua chị không thấy những thứ tôi thấy thôi. Nhưng nghĩ lại thì làm vậy chắc cô ấy còn sợ hơn, đồng thời càng khẳng định tôi là "thầy".

Theo chân cô giúp việc, tôi bước vào một sảnh lớn hình bầu dục với những bức tượng điêu khắc rồng bao quanh trần, chính giữa là bộ đèn chùm khổng lồ thả bằng nền trắng không khói, ánh nền đượm màu cổ kính soi sáng cả những góc tối trên tấm thảm nhung trải dưới xô pha - quả là một gian phòng khách xa hoa tột độ.

Tiếc rằng vừa đưa ra đánh giá này tôi đã phải tạm gác lại những chi tiết có vẻ vụn vặt ấy sang bên. Trước mặt tôi xuất hiện ba người, hai nữ một nam, trông cũng không lấy gì làm trẻ, đều đáng tuổi cô chú tôi.

Ngồi trên chiếc ghế bành lớn nhất ở giữa là một phụ nữ gầy gò, tuổi gần sáu mươi song thần thái rất trẻ trung, thậm chí còn mặc một bộ đầm dạ tiệc đỏ rực cực kỳ nổi bật, mặt trang điểm nhẹ, thái độ lạnh lùng,

tôi để ý cạnh bà ta đặt một cây gậy, có lẽ do đi lại bất tiện.

Bên trái là một người đàn ông trung niên trẻ hơn vài tuổi, chừng năm mươi, mí mắt sưng húp, dáng người đầy đà, nhưng lại cố nụ cười khiến tôi hơi khó chịu - tôi quyết định lát nữa nên tránh xa ông ta.

Ghế bên phải là một phụ nữ ngoại tứ tuần, son phấn lòe loẹt, tay trái kẹp một điếu thuốc dài mảnh loại cho phụ nữ, thần nhiên nhả khói, cứ như tôi là không khí vậy.

Được rồi, chắc hẳn đây là bộ ba tranh giành tài sản gần đây ầm ỹ đến mức suýt thành phim dài tập.

"Tôi nghe nói, cậu rất am tường về lĩnh vực... ừm... tâm linh." Người đàn bà lớn tuổi nhất nhìn tôi như thể sắp soi đánh giá một món châu báu, "Tôi là Diệp Tang, còn đây là em hai tôi Diệp Huy và em gái Diệp Thanh."

"Cứ gọi tôi là A Lạc."

Tôi mỉm cười lịch sự, nhưng xem ra bà Diệp Tang có vẻ không hài lòng, tôi thấy bà ta nhíu mày - chắc, vẻ mặt ấy có khác gì nhìn một con ruồi không?

"Bà ta khinh thường thầy đấy, mau làm phép hù bà ta chết khiếp đi!" Con chuột lang nào đó cứ lút chút bên tai, khiến tôi cảm thấy nụ cười của mình hơi gượng gạo.

Chết tiệt, không phải chú mày mới là đứa khinh ông đây nhất à? Hừm, đợi ông nhận được tiền công, sẽ đi mua ngay con mèo về...

"A Lạc, ở đây có vật linh."

Thư Thư này giờ lặng thinh, vừa lên tiếng đã báo ngay một tin khiến tôi thót tim, "Được, lát nữa nói tiếp nhé."

Biết vậy, tôi cũng vững dạ hơn nhiều, nếu là vật linh thì đúng sở trường của tôi rồi.

"Cậu nói chuyện với ai vậy?" Quý bà son phấn lòe loẹt Diệp Thanh nhướn mày khó chịu nhìn tôi rồi quay sang bảo Diệp Tang: "Đây là người chị tìm đấy hả? Chỉ biết giả thần giả quỷ thôi à?"

"Nói gì thì nói, hiện giờ trong nhà này đúng là có ma đấy thôi?" Ông chú còn lại cũng chẳng ngồi không, nhếch miệng cười châm chích, "Nhà này có ma, cần gì phải giả."

"Em không tin trên đời có ma!" Diệp Thanh trừng mắt nhìn Diệp Huy, cặp môi tô son đỏ bóng nảy lên khiến tôi phát ói.

"Vậy sao lần trước em còn chạy?" Cuối cùng vẫn là chị cả Diệp Tang lạnh lùng lên tiếng khiến Diệp Thanh cứng họng, đoạn bà ta quay ra lịch thiệp gật đầu với tôi, "Mong cậu bỏ quá, giờ ta bàn tới việc tôi nhờ cậu đi."

Rốt cuộc cũng vào đề rồi, tôi chẳng thích thú gì xem gia đình họ tranh chấp, chỉ muốn nhận tiền công thôi.

Tôi được mời ngồi xuống xô pha, cảm giác êm ái lẫn độ đàn hồi vừa phải khiến tôi chỉ muốn chôn cả người vào đó, thò ngón tay ra sờ sờ lớp da thật bọc ngoài, mềm mại lại ấm áp, xem ra bộ xô pha này cực đắt.

Sau đó, người đàn ông trung niên mặc âu phục nọ bưng cho tôi một tách trà đen. Thực tình, tôi không thích mùi vị xa hoa tỏa ra từ tách trà này cho lắm mà ưa cà phê hòa tan từ máy bán cà phê tự động bên đường hơn, nên chỉ lịch sự nhấp một ngụm rồi đặt xuống.

"Tôi muốn nhờ cậu tìm giúp một sợi dây chuyền nam đá quý."

Tôi không vội trả lời, chỉ biết yêu cầu của thân chủ thì chưa đủ, bà ta thế nào cũng nói thêm gì đó, ví như vì sao lại chọn tôi.

“... Mẹ tôi có món trang sức ấy từ thời trẻ, nó từng được gọi là 'Sự quyến rũ của bầu trời', là vật báu trấn tiệm quan trọng nhất của nhà họ Diệp, chắc hẳn được cất trong căn nhà cũ này.”

"Chắc hẳn?" Tôi chớp ngay lấy cách dùng từ này của Diệp Tang, nghe có vẻ không được chắc chắn, "Từ này hình như hơi mập mờ?"

"Tôi cứ ngỡ mấy chục năm trước, để vượt qua khủng hoảng tài chính, mẹ đã bán nó đi rồi. Nhưng gần đây sắp xếp lại di vật của mẹ mới phát hiện, ít nhất tới tận năm ngoái, nó vẫn ở trong tay bà."

"Năm ngoái bà cụ vào viện, nơi cuối cùng lưu lại chính là..." tôi cẩn trọng cân nhắc lời lẽ, cuối cùng đành dùng lại cái từ kỳ quặc của họ, "căn nhà cũ này?"

"Đúng vậy." Cuối cùng người đàn bà lạnh lùng ấy cũng nhếch khóe miệng, coi như nở nụ cười tán thưởng tôi, thái độ đầy kẻ cả.

Thì ra bà ta cũng chỉ suy đoán.

Lúc này, tôi trông thấy Thư Thư đứng trước mặt mình, trở bốn phía rồi lắc đầu, "Chúng ta bị khóa kín rồi."

Xem ra vật linh này rất cảnh giác. Năng lực của nó là "khóa" ư?

"Các vị mời tôi đến đây, là bởi căn nhà này thường tự khóa trái nốt các vị lại phải không?" Tôi vừa thốt ra câu này, ba người kia liền biến sắc, xem ra đoán đúng rồi.

"Sao cậu biết?" Diệp Thanh này giờ vẫn khinh khỉnh với tôi, giờ như đã quên biến thái độ khi trước, lấp bắp hỏi.

Tôi chỉ cười không đáp, bởi lúc này ai cũng đã nghe rõ mồn một tiếng chốt cửa sỗ.

Bắt đầu rồi.

Ổ KHÓA CUỐI CÙNG KHÔNG MỞ

Người đàn ông trung niên sầm mặt đi kiểm tra một vòng rồi trở lại, lắc đầu, song không mấy sợ hãi. "Tra chìa vào không mở được, có cần gọi người phá cửa không ạ?"

Diệp Tang im lặng nhìn tôi, tôi hiểu bà ta muốn mình chứng tỏ bản lĩnh, đây cũng là thái độ của rất nhiều người trước nghề nghiệp của tôi. Với họ, là vật linh hay ma quỷ không quan trọng, quan trọng là có giải quyết được vấn đề hay không.

"Đưa chìa khóa đây cho tôi." Tôi đề nghị, người quản gia đưa mắt nhìn Diệp Tang, thấy bà ta gật đầu mới cung kính đưa cho tôi bằng hai tay, "Nhờ thầy cả."

Tôi rất muốn ngán ngấm cái chính rằng, "Tôi thực sự không phải loại thầy bà ông nghĩ đâu", nhưng giờ không phải lúc phân bua chuyện vớ vẩn đó, "Ngoài việc bị khóa trái, còn gì nữa không?"

"Thưa không, chỉ là không thể tự do đi lại, thời gian và thời điểm bị khóa mỗi lần cũng không giống nhau."

Không đến nỗi nguy hiểm, xem ra không có ý hại người, tôi cũng hơi yên tâm.

"Bỉm Bự, mở cửa đi." Tôi lần túi trái, lấy ra con dao Thụy Sĩ.

"Đã bảo gọi người ta là Hamta..." Chuột lang kêu ré nhảy lên, khi tôi xòe toàn bộ dụng cụ giấu trong con dao ra, nó liền hóa thành một cuộn khói đen, qua mấy lượt xoay tròn, một đôi mắt lóe đỏ hiện ra, sau đó một bộ giáp đen tuyền bùng bùng khí thế xé toang màn khói vùn vù.

"Chế độ tàn sát: Bật."

Cùng với câu nói máy móc ấy, cuộn khói đen thành linh bị ngọn gió vô hình thổi tan, để lộ một chiến binh mặc giáp kín người, tay cầm thanh song thủ kiếm màu đen.

Một giọng nam lạnh băng cất lên bên dưới bộ giáp che mặt, khác hẳn giọng Bỉm Bự khi nãy.

"Mệnh lệnh?"

Gã nọ đứng dậy, làm áo giáp trên người va vào nhau leng keng, lạnh lùng hỏi tôi.

"Bỉm Bự?"

"Phải, mệnh lệnh của anh là gì?"

Tốt lắm, tên nhãi này rốt cuộc cũng không bắt tôi gọi bằng cái tên Hamtaro kỳ quặc nữa rồi. Chỉ cần mở hết dụng cụ của con dao Thụy Sĩ ra, con chuột lang lăm mồm không đủ tiêu chuẩn làm thú cưng sẽ biến thành gã chiến binh uy phong lẫm liệt, vô cùng cá tính trước mặt. Đáng tiếc là, tôi chưa bao giờ được thấy gương mặt dưới tấm giáp ấy.

Có lần tôi yêu cầu gã tháo giáp che mặt ra, nhưng gã chỉ lạnh nhạt đáp: "Gió to quá, không nhận được lệnh..."

Đến giả ngu cũng ngẫu thế đấy.

"Ở đâu?" Tôi hỏi Thư Thư lặng lẽ đứng bên cạnh, thấy cô ấy chỉ đăng trước. Tựa hồ từ lúc sinh ra, giọng cô ấy vĩnh viễn không bao giờ nhuộm màu hoảng loạn, "Phòng trong cùng ấy."

"Người biết mục tiêu rồi đấy, nhưng đừng làm người ta bị thương, cũng đừng phá hỏng nơi này... Ta không cần nổi đâu." Tôi ra lệnh cho chiến binh áo giáp, chỉ mong gã đừng quá tay. Từ khi gã dỡ cả sạp hoa quả đối diện vì Lắc Cắc, tôi đã biết gã bạo lực cỡ nào rồi. Bấy giờ bà thím eo thùng phuy nọ nhờ thế mà đòi được một món tiền bảo hiểm ketch xù, mở rộng thêm tiệm hoa quả, khiến Lắc Cắc vô cùng rầu rĩ.

"Xác nhận mục tiêu: Lực phát động 34%. Can thiệp vật lý: Nghiêm cấm."

Bỉm Bự cầm thanh gươm kênh cang đen nhánh trông còn nặng hơn cả tôi, xoay cổ tay quét một vòng, trong phòng tức thì dậy cuồng phong, khiến mấy người kia kinh hãi ra mặt, chẳng hiểu gió lớn từ đâu ra. Gã thuận thế bổ thẳng kiếm vào cánh cửa gỗ đỏ.

"Rầm!"

Cảm giác được cả căn nhà rung lên, tôi thất kinh nhìn ngọn đèn chùm đang liên tục lắc lư trên đỉnh đầu, thấy nó không rơi xuống mới dám thở phào - ít nhất nó cũng ngang ngửa ba cửa tiệm của tôi.

Nhìn lại thấy cánh cửa nọ vẫn nguyên vẹn không hề suy suyển, nhưng tôi biết, ổ khóa khó nhằn đối với người thường kia đã bị Bỉm Bự dùng bạo lực giải quyết rồi. Tôi bèn bước tới, dùng chìa mở cánh cửa vừa nãy mở mãi không ra trong ánh mắt sững sốt của bọn họ, rồi quay lại nói: "Các vị tạm thời đợi ngoài này đã... ừm, tôi đi chào hỏi 'nó' trước."

Thấy họ dờ dẩn gật đầu, tôi biết chắc mấy người này lại nghĩ "nó" ở đây là yêu ma quỷ quái gì đó, quan trọng hơn là, từ nay tôi khó mà thoát nổi cái danh "thầy" kia rồi...

Dựa hơi chữ "thầy", tôi tiện thể đưa ra một yêu cầu vừa rồi chưa kịp đề xuất: "Tiếp theo đây, căn nhà này có thể sẽ bị tổn thất đôi chút, nhưng tôi không chịu trách nhiệm đâu, được chứ?"

Họ gật lia lịa như gà mổ thóc, thái độ không chút do dự khiến vầng hào quang "sang chảnh" phô phang trước tôi khi nãy sụp đổ tan tành, chẳng khác nào đám dân đen lơ ngơ bị chính trị gia bất lương tẩy não.

Xem ra tạm thời mọi người đã rơi vào trạng thái dờ dẩn, tôi bèn bỏ lại họ đi thẳng vào trong. Nếu có thể, tôi thà chuyện trò với đồ vật tâm tư đơn thuần còn hơn là với mấy người tâm địa phức tạp này - đấy là nếu "nó" bằng lòng.

Có điều khi thấy một bình hoa sứ trắng bay vèo đến trước mặt, tôi đã hiểu thái độ của đối phương. Đồng thời lại càng thêm tán thưởng "nó".

"Bỉm Bự."

"Rõ." Gã bước lên vung kiếm chém vỡ bình sứ, mảnh vỡ văng tung tóe, làm xước xước cả bức tranh sơn dầu quý giá không rõ tên trên tường, thấy thế, khóe mắt tôi bỗng nhưng nhếch.

"Chuyển sang can thiệp vật lý: Cho phép."

Tôi không dừng bước, nhưng đã đi chậm lại, chú ý nhìn quanh xem liệu có còn vật thể không xác định nào tập kích không, "Thư Thư, còn bao xa nữa mới đến bản thể của nó? Có biết là gì không?"

"Sắp tới rồi, hai cánh cửa nữa thôi." Thư Thư nhú mày cảm nhận, "Nhưng không biết là gì, hình như là một cái hòm."

Nếu là rương hòm, nhiều khả năng tính tình bảo thủ, nhưng ít có khả năng tấn công. Ném mấy thứ như bình hoa - thực ra giống hãm dọa hơn là tấn công.

Nó đang ngăn tôi tiếp cận.

Tôi âm thầm đưa ra suy đoán không mấy khoa học, chỉ thuần túy dựa trên kinh nghiệm, cá tính của đồ

vật không chỉ bị chủ nhân ảnh hưởng, mà còn có quan hệ mật thiết với tác dụng và trạng thái của nó.

Tôi từng lên đời cho chiếc máy vi tính cũ của mình, thay sang cấu hình tạm coi như bắt kịp thời đại, từ ấy về sau, con heo khi trước lười biếng lừ đừ là vật linh chiếc máy tính đã biến thành một con heo đòi truy nghiệm web sex, nó còn cẩn thận diệt hết đám virus máy tính, để giữ mình khỏi bị cảm sốt.

"Bim Bự, biết phải làm sao rồi đấy."

"Rõ." Ánh sáng đỏ rực từ mắt gã chiến binh xuyên qua cả tấm giáp kim loại che mặt, "Lực phát động 50%. Can thiệp vật lý: Cho phép. Đâm xuyên loại trừ mục tiêu."

Gã hơi khom lưng, mạnh mẽ dồn tất cả sức lực toàn thân vào một chiêu, hai tay nắm chặt thanh gươm bự chảng, hai chân đạp mạnh - Rắc!

Sàn nhà bị gã đạp lún, vỡ nát, cùng lúc ấy, cả người gã bay vọt lên như tên lửa đạn đạo hiện đại hóa, nhẹ nhàng xuyên qua cánh cửa lớn trước mặt tôi, thậm chí đâm thủng cả cánh cửa phía sau - không phải bởi thường thật mừng quá.

Giẫm lên vụn gỗ bước vào, trông thấy chiếc giường lớn trắng muốt, tôi mới nhận ra đây là gian phòng ngủ, đồng thời cũng ngửi thấy mùi hoa lê thoang thoảng, nhưng trong phòng không có hoa lê.

Bên trong không vương mảy bụi, chẳng có vẻ gì là thiếu hơi người lâu ngày, song tôi biết đã rất lâu chẳng có ai bước vào đây, bởi tuy chốt khóa cánh cửa bị Bim Bự tông hỏng lặn lộn dưới đất chỉ lổm đổm vết hoen gỉ, nhưng dường như đã gắn chặt vào nhau, e rằng không cầm nổi chìa vào nữa.

Có lẽ sau khi ba người kia dọn đến đây ở, mỗi lần định vào phòng này, đều bị khóa trái.

"Ở đâu?"

"Trong tủ quần áo."

Nghe Thư Thư đáp, tôi gật đầu, đi thẳng về phía tủ quần áo - hương hoa lê bỗng đậm hẳn lên, cổ tôi chợt thấy lạnh lạnh.

Đó là một lưỡi dao nhỏ vô cùng tinh xảo, chuôi dao chạm rồng khiến nó giống hàng thủ công mỹ nghệ hơn là hung khí. Vậy mà gã thanh niên cầm nó lại kề vào cổ tôi chẳng chút khách sáo, khiến tôi không tiến thêm được nữa.

Quan trọng nhất là - tôi không biết anh ta xuất hiện từ bao giờ.

Anh ta vận bộ âu phục đen lịch lãm, cổ thắt nơ xanh biển, mặt mũi không có gì nổi trội, tóc húi cua giản dị, đi ngoài đường chẳng chẳng ai để ý. Nhưng vẻ mặt anh ta thì lạnh như băng, dưới cái nhìn chòng chọc ấy, tôi có cảm giác tim mình cũng đông thành đá tới nơi.

Đúng vậy, trông anh ta cực kỳ khó gần, tựa hồ không tin tưởng bất cứ ai.

Ôi dà... Thực ra nếu anh ta chịu bỏ dao xuống, biết đâu đôi bên có thể chuyện trò rôm rả.

Con dao nọ sắc đến nỗi khiến người ta rợn gáy, tôi quyết định sẽ trò chuyện với anh ta - sau khi anh ta bị Bim Bự hạ gục.

Một quả đấm bọc giáp thành linh vung ra hất văng con dao, sau đó là cú lên gối không chút nể nang của Bim Bự, đánh bay gã thanh niên.

Cuối cùng Bim Bự tóm cổ anh ta nhắc lên bằng một tay - may mà vật linh không cần hít thở, ít nhất cũng khỏi lo nghẹt thở.

"Xác nhận ý đồ tấn công của mục tiêu, có diệt trừ không?" Giọng nói lạnh lùng của gã chiến binh

phản phát sát khí người thường không thể cảm nhận được, song vật linh và tôi lại có thể cảm nhận rõ rệt.

Xem ra Bím Bự đang tức điên, nói cho cùng gã thanh niên kia đã uy hiếp tôi ngay trước mũi Bím Bự, khiến kẻ xưa nay vẫn hết sức tự tin trong công tác bảo vệ là nó cảm thấy bị xúc phạm.

"Đừng thô bạo thế, bỏ anh ta xuống đi." Sau thoáng kinh hoàng ngẩn ngui, tôi ngạc nhiên nhìn người trước mặt. "Cứ tưởng là vật linh chưa hoàn toàn thức tỉnh, ai ngờ đến bước cuối cùng là đặt tên cũng có người đặt rồi."

Gã thanh niên bực bội xoa xoa cổ, nhìn chăm chăm Bím Bự vẻ cảnh giác. Có thể hiện hình, rõ ràng anh ta đã được đặt tên rồi.

Trong tiệm tôi cũng có trường hợp như vậy, vật linh được đặt tên nên ngay từ khi đến đã định hình, chỉ khác Thư Thư ở chỗ, chủ nhân không thể nhìn thấy chúng, càng không thể giao lưu. Điều này khiến những vật linh được chủ nhân ban cho "sinh mệnh" đến tận lúc tan biến cũng không được chủ nhân biết đến, chỉ có thể ở bên nhìn chủ nhân lớn lên, già đi, sau đó bản thân bị vứt bỏ hoặc tiêu hủy mà không bộc bạch nổi một câu một chữ.

Xem ra kẻ trước mặt tôi đây cũng vậy...

"Các người là ai? Sao lại nhìn thấy tôi?" Tuy rơi vào thế yếu, song anh chàng vẫn cứng miệng, thái độ cố chấp ương ngạnh như đá, "Các người muốn làm gì?"

"Cứ gọi tôi là A Lạc, còn vì sao lại thấy được anh, là bởi tôi hơi khác người bình thường, anh đừng để ý làm gì, dù sao cũng chẳng ai thấy được anh nữa đâu... Ít nhất tôi chưa gặp ai cả." Tôi thuận miệng bắt quện, rào bước đi đến mở tủ quần áo, phát hiện bên trong có một két bảo hiểm đen nhánh bằng kim loại, đĩa quay mật mã và lỗ khóa trên mặt két cho thấy đây là loại két kiểu cũ, bên trong thậm chí không có thiết bị điện tử.

Nhưng tôi hiểu những điều này chẳng có ý nghĩa gì với đồ vật đã sản sinh vật linh, bởi chỉ cần vật linh phản kháng thì dù có cả mật mã lẫn chìa khóa, két bảo hiểm cũng không hé ra một ly.

Trái lại, nếu vật linh của két bảo hiểm chịu phối hợp, thì chẳng cần mật mã hay chìa khóa, tôi vẫn lấy được đồ bên trong như thường.

Đây là vật linh của két bảo hiểm, sợi dây chuyền kia rất có thể ở trong két...

Tôi xoa cằm, ngón tay ngứa ngứa vì mấy sợi râu lảm chớm chưa cạo sạch. Nhìn sang vật linh bên cạnh, tôi mỉm cười làm thân, "Anh tên gì nhỉ?"

"Tôi tên A Tương^{*}, nếu cậu muốn lấy đồ bên trong tôi..." gã thanh niên lạnh lùng nhìn tôi, "thì đừng có mơ."

Tên nhân vật đóng âm với chữ "tương" () có nghĩa rương, hòm.

Chậc, gã này khó dây đây...

Tôi cảm thấy món tiền thù lao lần này đang rời xa mình, lại nghĩ tới đồng hóa đơn cuối tháng phải thanh toán, da gà da vịt chột nổi lên đầy đầu, bèn dè dặt thương lượng, "Hay là, cho tôi xem thử là gì được không? Nếu không phải thứ cần tìm... tôi sẽ đi ngay."

A Tương lạnh lùng hừ một tiếng, định nói gì đó thì đã thấy đỉnh đầu tối sầm, một lưỡi gươm đen tuyền đang lơ lửng trên đầu gã, kèm theo đó là giọng nói gần như vô cảm của chiến binh áo giáp, "Đề nghị - nghĩ cho kỹ."

Đây rõ ràng là uy hiếp trắng trợn.

Tôi không thích dùng biện pháp quá đà như vậy để đàm phán, nhưng nếu đối phương không chịu cung cấp thông tin thì đây cũng coi như một trong các biện pháp. Dù sao đối với loại vật linh mắc chứng tự kỷ vì chưa từng tiếp xúc với con người, quả thực những phương thức giao lưu thông thường không được hiệu quả lắm.

"Không được, trừ phi có lệnh của chủ nhân, bằng không không ai được mở tôi ra."

A Tương thẳng thừng từ chối, thậm chí chẳng buồn ngẩng lên nhìn thanh gươm chỉ chực chờ đôi mình. Câu trả lời này khiến lòng tôi chùng xuống, tôi không để bụng chuyện anh ta cố chấp đến nước ấy, mà chỉ nghĩ về nguyên nhân dẫn tới thái độ này. Qua lần đối đầu vừa rồi, thực lực của Bím Bự đủ khiến anh ta hiểu, bản thân không phải không có khả năng bị tiêu diệt. Vậy mà anh ta vẫn không thỏa hiệp, thậm chí chẳng buồn đánh cuộc một phen liệu tôi xem xong có bỏ đi không - trước khi làm rõ nguyên nhân này, tôi không cách nào thuyết phục được anh ta.

Chẳng nhẽ phải tiêu diệt anh ta sao?

Như đã nói ở trên, tôi có thiện cảm với đồ vật hơn đại đa số con người, đến người tôi còn không dám giết, huống hồ là đồ vật?

Hon nữa, cũng không phải không thu được gì. "Trừ phi có lệnh của chủ nhân, bằng không không ai mở được anh, vậy nghĩa là... chỉ cần có lệnh của chủ nhân anh thì có thể mở ra ư?" Tôi khoát tay cho Bím Bự thu gươm lại, rồi hỏi vật linh chẳng biết sợ là gì kia.

"Phải."

"Cảm ơn nhé, hôm nay làm phiền anh rồi." Tôi gật đầu rồi đưa mắt ra hiệu cho Thư Thư và Bím Bự quay người bước ra cửa. "Để tạ lỗi, tôi sẽ khuyên những người kia rời khỏi đây, không quấy rầy anh nữa."

Gã thanh niên sững sờ, gương mặt lạnh băng lần đầu tiên giãn ra trước mắt tôi, "Cảm ơn."

Rời khỏi phòng rồi tôi vẫn không nói gì với Thư Thư và Bím Bự, bởi không biết kết bảo hiểm có nghe thấy chúng tôi trò chuyện ở đây không.

Trong phòng khách, ba người nhà họ Diệp cùng viên quản gia trông có vẻ không mấy căng thẳng, có lẽ cho rằng đã mời được một "thầy" vô cùng cao tay, nhất định có thể giúp họ giải quyết vấn đề.

Ngay cả Diệp Thanh vừa rồi còn rất thái độ với tôi, giờ cũng tươi cười niềm nở, làm khuôn mặt vốn chẳng đến nỗi nào lộ đầy nếp nhăn, thậm chí còn thấy dấu hiệu bong phấn nền.

Rõ ràng, không như đồ vật chỉ thoáng nhìn là hiểu ngay công dụng, chúng ta đều không nắm được tác dụng thực của mỗi người xung quanh mình, thế nên chúng ta đầy dối trá và ngạo mạn, dư thừa đủ loại mặt nạ.

"Việc này hơi rắc rối, song tôi đã có manh mối rồi, chỉ cần các vị phối hợp thôi." Tôi lựa lời nói với Diệp Tang.

"Phối hợp thế nào?"

"Thứ nhất, rời khỏi đây ngay hôm nay, tuy trước mắt chưa xảy ra chuyện gì nguy hiểm nhưng về lâu về dài tôi không bảo đảm đâu."

"Được." Diệp Tang nhận lời không chút do dự, thậm chí chẳng buồn hỏi ý kiến mấy người kia.

"Thứ hai, giao nhật ký của bà Diệp Thái Hân cho tôi, nếu được thì cả tiểu sử cuộc đời bà ấy nữa, gửi

qua thư điện tử cũng được."

Lần này Diệp Tang do dự, trầm tư nói: "Tài liệu về cuộc đời mẹ tôi thì được, nhưng nhật ký..."

May mà thái độ bà ta không kiên quyết lắm, nên tôi lắc đầu bảo vệ ý kiến đến cùng, "Nói thực tôi cũng chưa nắm chắc lắm đâu, nếu không có nhật ký thì rất khó tiếp tục, việc này đành dừng ở đây thôi."

Diệp Tang nghe vậy mới thôi do dự, bất đắc dĩ gật đầu, "Tôi hiểu rồi, nhưng có vài việc không được hay cho lắm, tôi không muốn lan truyền ra ngoài."

Diệp Huy nhếch miệng bồi thêm, "Thầy chú ý giữ mồm giữ miệng nhé, đòi không thiếu kẻ dám làm mọi thứ vì tiền đâu."

Đây là uy hiếp.

Tôi liếc Diệp Tang, dường như bà ta cũng đồng tình.

"Yên tâm, tôi hiểu mà."

Rời nhà họ Diệp, tôi gập con dao Thụy Sĩ lại, sau khi khói đen tan đi, Bím Bự lại biến thành con chuột lang ú nu, hung hăng vỗ lấy mặt tôi. "Aaa! Cuối cùng cũng biến lại rồi! Vừa rồi gọi Bím Bự sướng miệng quá nhỉ! Đồ biến thái chết giẫm này! Phải cho nhà người một bài học!"

Sao trước đây tôi không nhận ra con chuột béo này to thế nhỉ, choán quá nửa tầm nhìn, cũng vì không để gì chạm vào vật linh nên tôi không cách nào dạy dỗ cái thứ coi trời bằng vung này, càng không thể giật nó xuống.

Nếu hỏi giờ tôi hối hận nhất là gì, thì chính là đã cho nó xem Hamtaro trên máy tính.

"Cút xuống ngay! Tao không thấy đường!"

"Không xuống đây! Tên mù chết tiệt!"

May sao Thư Thư không chịu nổi màn đôi co giữa chúng tôi, bèn giơ hai ngón tay nhẹ nhàng tóm lấy gáy Bím Bự xách lên xoa xuýt khuyên nhủ, mặc nó vùng vẫy, "Bím Bự, đừng..."

"Không được gọi là Bím Bự! Ngâu xi!" Con chuột lang càng giãy mạnh hơn, may mà sức nó vẫn chưa đủ vùng khỏi ngón tay Thư Thư.

Sau khi giải tỏa tầm nhìn, tôi quyết định tạm thời mặc kệ con chuột lang đang lên cơn, đợi nó qua cơn là ổn thôi.

Tôi đi đến dựng xe đạp lên, mỉm cười gật đầu tỏ ý cảm ơn Trinh Đức đang đỏ bừng mặt, rồi cười lên xe, "Đi thôi, trước khi có thu hoạch mới, chúng ta không quay lại đây nữa đâu."

Vừa nhấn bàn đạp, chiếc xe đã bon bon lăn xuống sườn dốc, cảm giác ngọt ngọt trong căn nhà cổ nọ thoát chốc tan biến, ánh nắng cuối chiều thơm mùi đồng quê.

"Cậu phát hiện được gì rồi?"

Thư Thư ngồi yên sau khẽ hỏi, xem ra cô ấy đã xoa dịu được Bím Bự, con chuột lang có lẽ đang ngủ khì trong lòng bàn tay cô, tôi thậm chí còn tưởng tượng ra được cái bụng mướt lông ấy phưỡn ra.

"Ừ, cậu nhận ra rồi à?" Tôi chẳng ngạc nhiên trước độ nhạy bén của Thư Thư, bởi sau khi rời gian phòng ngủ kia, tôi hành động nhanh gọn dứt khoát hơn hẳn lúc bước vào.

Ai không hiểu tôi, dĩ nhiên sẽ không nắm được nhịp điệu làm việc của tôi. Tôi là kẻ làm gì cũng chậm chạp, rề rà đến mức người nhà sốt cả ruột. Ví như thuở nhỏ hằng ngày dù đã ngủ quên, sắp muộn học đến nơi, tôi vẫn cứ phải nằm nán thêm mười phút cho tỉnh ngủ.

Thư Thư nhìn tôi lớn lên, có nhận ra điểm khác thường cũng chẳng lạ.

"Ừm, cậu cứ như đang tránh né gì đó."

"Không phải tôi tránh, mà tôi muốn mấy người họ mau chóng tránh xa căn nhà đó." Đã đến cuối con dốc, theo đà đổ dốc của chiếc xe, tôi nhẹ nhàng nhấn bàn đạp, "Họ ở đó lâu ngày sẽ sinh chuyện phiền phức."

Không rõ có phải ảo giác hay không, tôi luôn cảm thấy ánh mặt trời sắp khuất sau rặng núi chói gắt hơn bình thường, nhưng cũng toát lên vẻ êm đềm khiến người ta không kìm được muốn nhìn thẳng. Cảm giác mâu thuẫn ấy khiến tôi nheo mắt đi về phía Tây, và rồi trông thấy một bàn tay trắng nõn che bớt nắng cho mình - chính là tay Thư Thư.

"Phiền phức à?" Lúc hỏi Thư Thư cũng không cất cao giọng, chỉ như đang đọc một cuốn truyện trinh thám thú vị. Tò mò, nhưng không quá để tâm.

"Phải, cái kết bảo hiểm đó... tên là A Tương nhỉ? Hình như anh ta không biết chuyện, cũng dễ hiểu thôi, mọi người đều không thấy được anh ta, nên chẳng ai cất công báo tin cho A Tương..." Nhận thấy bàn tay đang che nắng cho mình run rẩy, ánh mặt trời lấp lóa qua kẽ ngón tay thon dài, tôi hiểu Thư Thư cũng đã ý thức được vấn đề.

"Thì ra anh ta không biết chủ mình đã qua đời." Giọng Thư Thư vẫn bình thản, nhưng đã trầm hẳn xuống, khiến tôi mơ hồ cảm nhận được nỗi buồn thoáng qua.

"Ừ." Tôi cũng chẳng biết phải nói gì, có lẽ cùng là vật linh, Thư Thư cảm nhận rõ nỗi buồn này hơn tôi. Song kẻ có thể tạm coi là đặc biệt như tôi lại chẳng biết mình phải đứng từ lập trường nào để xoa dịu nỗi buồn ấy.

Cùng với sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, có lẽ chúng ta có thể sửa chữa nhiều đồ vật hơn, nhưng mãi mãi chẳng cách nào thoát khỏi nỗi buồn của chính mình và những món đồ tưởng chừng như vô tri ấy.

Lịch sử mấy ngàn năm đâu thiếu nước mắt.

"Cậu định làm thế nào?" Tôi hiểu ý Thư Thư, cô ấy đang hỏi tôi có định giúp người nhà kia mở kết không; còn mở kết ra sẽ ảnh hưởng đến vật linh thế nào, giờ vẫn chưa biết được.

Xét về tình, bất luận tôi hay Thư Thư, đều nghiêng về phía A Tương.

"Ít nhất cũng phải tìm hiểu đã, biết đâu lại giúp được người khác, hưởng hồ..." Tôi lắc đầu không nói tiếp, bởi Thư Thư dù đã sống lâu là vậy, vẫn chẳng có mấy khái niệm về ba chữ "sinh hoạt phí".

Rốt cuộc đèn đường vừa sáng chưa được bao lâu, tôi đã dừng xe trước cửa tiệm, vừa dắt xe vào nhà vừa hẹn với Trinh Đức dễ thương, khi nào nhận được tiền công, nhất định sẽ mua một hộp dầu tra lại xích cho cô bé.

Nhìn cô bé nhoẻn cười thỏa mãn, tôi bỗng thấy áy náy vì đã bóc lột sức lao động trẻ em, rõ là nực cười. Khi tôi hỏi em còn muốn gì nữa không thì em bảo, lần sau muốn chạy xe dưới ánh hoàng hôn lâu hơn chút.

Vẻ rụt rè của cô bé khiến người ta không thương không được, tôi biết Trinh Đức rất tự ti về ngoại hình của mình, cảm thấy mình lỗi mốt, bằng không chủ trước đã chẳng mua xe máy để thay thế em.

Tôi dỗ Trinh Đức rằng, xe đạp có nhiều ưu điểm hơn xe máy. Ví như không tốn kém, dễ bảo dưỡng, dù sao xe máy cũng phải đổ xăng, còn em chỉ cần Lắc Cắc là đủ; hoặc tiện sửa chữa, trục trặc lớn đến đâu

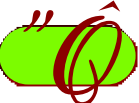
chẳng nữa cũng chỉ một tiếng là giải quyết xong, v.v...

Duy có một điều tôi không nói, là đi xe đạp an toàn hơn xe máy – bởi chủ trước của em năm ngoái xảy ra tai nạn trên quốc lộ, chiếc xe anh ta cưỡi bấy giờ chính là chiếc xe máy mua về thay thế em, nguyên nhân hình như do chạy quá tốc độ.

Từ bấy đến nay tôi vẫn do dự không kể cho em, ít nhất cũng phải để mấy năm nữa, đời tình cảm em dành cho chủ trước phai nhạt dần mới tiết lộ thì tốt hơn.

Trình Đức rất yếu đuối, còn tôi lại lo lắng cho em ấy.

NHẬT KÝ Ô VÀNG CỦA NGƯỜI ẤY

 ô hô... ựa khựạ khựạ!!!"

Sáng hôm sau, tôi giật mình thức giấc vì một tràng cười thô bỉ vô đối. Biết chủ nhân tràng cười ấy là ai, tôi không định đếm xỉa đến nó, trở mình, ôm gối bịt tai ngủ tiếp.

"Ố hố hố!!! Hự!! Vãi cả tư thế!"

Chợt thấy mũi âm ẩm, tôi mơ màng giơ tay quệt - là máu mũi.

Lại phải giặt vỏ gối rồi!

Tôi vuốt mái đầu xù lên như tổ quạ, gà gật ngồi dậy, nhìn về phía bàn máy tính. Một con heo hồng to chừng hai bàn tay, đeo kính râm trái tim che quá nửa mặt, đang nhều dãi rờn rờn ra bàn tôi - nó tên Bát Giới, là vật linh của chiếc máy vi tính cũ kia.

Từ khi đổi card mạng và CPU, tiện thể đổi cả ổ cứng, Bát Giới đã từ một con heo ù lì lười nhác biến thành một con heo lưu manh háo sắc, hở ra là lướt web đen. Đáng chú ý là, nó nghiện phim con heo nhưng lại không thích xem thể loại do heo đóng, mà chỉ thích xem diễn viên là người...

Nó thường nói nếu nó là tôi, chắc chắn đã xây một hậu cung cực lớn gom đủ ba ngàn mỹ nữ, chê tôi thực quá phí phạm thân phận và năng lực con người, còn thường xuyên ta thán về hình tượng vật linh của mình.

"Sáng sớm ngày ra mày đã 'bừng bừng' rồi, hay quá nhỉ..." Tôi nghiêng răng ken két bảo Bát Giới đang phờn phơ vẩy cái đuôi xoắn tít như lò xo.

"Ô hô, ô hô hô chào buổi sáng anh chủ! Ô hô hô!"

Ô hô cái đầu mày! Lau sạch nước dãi đi!

Con heo bé bỏng lười nhác chắt phác khi xưa! Sao lại thành ra thế này? Tôi ngẩng đầu lườm trời, nhờ thằng cha này mà kế hoạch ngủ nướng sáng nay của tôi tan tành rồi, thật hối hận hôm qua không rút quách phích cắm ra, "Có thư từ gì không?"

"Hố hố, có! Nhưng hình như chẳng có tí yếu tố đặc biệt kích thích gì cả anh chủ ạ! ựa khựạ khựạ!" Bát Giới xoay lại, vô duyên vô cớ nhìn tôi bằng ánh mắt thẹn thùng, hết như thiếu nữ không cần thận lộ hàng trước mặt người yêu.

Vấn đề ở chỗ - đây là một con heo.

Điểm chung duy nhất giữa thiếu nữ và heo là đều có ánh mắt biết nói, chỉ khác ở chỗ, ánh mắt thiếu nữ khiến người ta hưng phấn, còn ánh mắt heo khiến người ta buồn nôn.

"Đó là thư công việc chứ không phải clip sex! So với mấy thứ nghiêm chỉnh ấy, cái mày đang xem mới đáng xấu hổ đấy!" Tôi tụt xuống giường, gập qua quýt tấm thảm choàng trên người, tiện tay thảy lên đầu giường, "À phải, quan trọng nhất là nếu tao không làm xong việc sẽ không có tiền nộp tiền điện, mày cũng toi luôn đấy... Nên mấy ngày tới đây phải ra sức phối hợp với tao biết chưa."

"Í...!?" Nghe giọng Bát Giới đầy kinh ngạc, tôi lại càng thấy bất lực. Bước vào phòng tắm, vừa bóp

kem đánh răng vị trà xanh ra, tôi vừa chân thành khuyên con heo háo sắc, "Tao đã bảo bao lần rồi, đừng xem phim sex thâm đêm như thế, tiền điện vượt dự toán rồi đấy!"

"Ừa khự! Ừa khự khự... anh chủ, chẳng phải đây là do anh kiếm được quá ít sao? Ừa khự khự..."
Phụt!

Tôi phun hết nước lên tấm gương trên chậu rửa mặt, câu này hiểm quá!

Sau đó tôi rầu rĩ lau mặt gương, nhìn gã trai gầy gò trong đó, mặt mày xanh xao, tóc mái sắp dài che kín mắt, cổ áo pyjama nhăn nhúm, râu ria lởm chởm, chợt thấy mình thật bạc nhược, khiến cuộc đời cũng bị liên đới chỉ toàn tuyệt vọng.

Mười phút sau, tôi ngồi vào ghế của mình, ép Bát Giới đóng web đen, mở hòm thư điện tử, trông thấy thư từ tập đoàn Diệp Thị, đính kèm một bản Word ghi chép về cuộc đời bà Diệp Thái Hân từ lúc sinh ra tới khi từ trần.

Các thông tin bên trong cũng tương tự những gì có thể tìm thấy trên mạng, tôi buộc phải từ bỏ ý định nhanh chóng tìm ra thông tin có giá trị.

Tôi chẳng buồn thay đồ, cứ thế mặc đồ ngủ co ro chạy ra tiệm, dè dặt mở cửa, lấy xấp thư từ trong hòm thư rồi quay về phòng, tiện tay chốt cửa lại.

Ngoài báo giấy, còn một bì thư màu vàng dày cộp, áng chừng giấy nhắc mình nộp tiền cũng không dày đến vậy, nên tôi bình tĩnh mở phong thư, lấy ra mấy cuốn nhật ký bìa da đen, góc bìa đều ghi tháng năm.

Từ độ dày mỗi quyển có thể thấy, Diệp Thái Hân không viết nhật ký hằng ngày, ít ra cũng không chăm viết lắm, tôi đoán chỉ khi xúc động bà ta mới viết đôi dòng - điều này có nghĩa manh mối sẽ lại giảm bớt. Nhưng có cái hay ở chỗ, những chuyện vụn vặt vô dụng cũng được lọc bỏ kha khá.

Tôi lại trước bàn máy tính, lạnh lùng rút phích cắm ra, khiến đoạn phim đang bắt mũi tôi nóng bừng tắt phụt.

Một chiếc lông kim loại thành linh hiện ra nhốt Bát Giới lại, trừ phi bật máy lên, bằng không nó sẽ bị nhốt trong đó mãi.

Nó ra sức tìm cách lách qua khe lông, tiếc rằng quá béo, nên chỉ thò được mỗi mõm ra, hai lỗ mũi tròn tròn ăm ứ chun lại - vờ đáng thương cũng giống thật đấy.

Tôi chân thành khuyên, "Xem nhiều thứ này ảnh hưởng dậy thì đấy..."

"Người ta là máy tính! Không phải học sinh trung học đến tuổi dậy thì tình trùng xông nào!"

Giờ mày đã nhớ ra mình là cái máy vi tính rồi à... Tôi cười khan, "Máy tính cũng bị tổn hại chứ, bật máy lâu quá không tốt đâu."

"Vậy anh chủ kiếm cho em một cô nàng sexy đi! Ngực bự vào nhé!" Cặp kính râm trượt xuống, để lộ đôi mắt nâu long lanh nước, nó đưa ra một yêu cầu thô bỉ trái hẳn với vẻ mặt đáng thương.

Đùa à, đến tao còn chưa có, mày làm gì tới lượt?

Tôi quyết định làm lơ, bê thùng máy tính ra tủ quay bên ngoài, cho thẳng ranh Lắc Cắc tha hồ vọc - trẻ con luôn thích động vật mà.

Tôi mở cửa sổ sát trần trong phòng ngủ, để không khí ẩm ướt theo ánh nắng ủa vào phòng, rồi ngã người xuống chiếc ghế thư giãn bằng tre, bắt đầu đọc cuốn nhật ký thứ nhất.

"Tôi đã kết hôn, đối tượng là một người đàn ông gập chưa quá ba lần, vì cha rất thích anh ấy. Tôi

từng vô số lần tưởng tượng ra cảnh mình kết hôn, chỉ chưa bao giờ tưởng tượng ra cảnh này."

Vừa đọc câu mở đầu tôi đã nhú mào, mở màn vận xoắn cổ hủ thế này thực chán. Trên mỗi đoạn đều đề ngày tháng rất rõ ràng.

"... Tôi lại gặp anh ấy, anh không giống bất kỳ ai, ngay cả chồng tôi cũng chẳng dịu dàng đến thế, càng không trung thành với tôi như vậy, vì anh là Xương Bình, Xương Bình của tôi."

Được thôi, hôn nhân thất bại, có tình nhân cũng là lẽ thường. Tôi cảm giác khoe miệng mình bất giác nhếch lên, có thể hình dung ra vẻ mặt ba người con nọ khi đọc nhật ký của mẹ mình đặc sắc đến nhường nào. Ngay sau đó, tôi chú ý đến một câu trong nhật ký.

"... Đứng trước viên đá quý giá trị liên thành như thế, chẳng ai trên đời lại không động lòng, nhưng anh ấy thì khác. Trong hồ nước ở sân sau, tôi nhận được món quà anh tặng, tôi sẽ nhớ mãi ngày hôm nay, tôi muốn đem nó chế tác thành dây chuyền, sợi dây chuyền này sẽ là vật trân quý nhất đời tôi."

Là chuyện về sợi dây chuyền!

Tôi nín thở chăm chú đọc tiếp. Tiếc rằng chẳng bao lâu tôi đã nhận ra bên dưới toàn những lời than vãn cùng vương mắc tình cảm giữa bà với người đàn ông tên Xương Bình kia.

Sau khi lật thêm mấy quyển, tôi mới lại thấy một manh mối liên quan đến sợi dây chuyền.

"... Sợi dây chuyền ấy dường như đã đem lại vận may không gì sánh được cho tôi, từ khi có nó, sản nghiệp tôi thừa kế từ cha phát lên như điều gặp gió, nhưng tôi không muốn nó mãi là bảo vật trấn tiệm của nhà họ Diệp, nó chỉ thuộc về tôi, và người tặng nó cho tôi, Xương Bình mà thôi."

Lại là Xương Bình.

Đọc đến đây, nhận thấy nhật ký đã gần đến hồi kết, tôi xem lại mấy cuốn trước, dùng cả tay ách chừng công gộp, phát hiện người đàn ông tên "Xương Bình" nọ gần như đã hiện diện suốt cuộc đời Diệp Thái Hân.

Tôi nhón lấy trang giấy hơi nhăn, lật sang trang sau, cuối cùng cũng đến đoạn Diệp Thái Hân hay tin mình bệnh nặng.

"... Con người ai cũng có ngày này, bởi tôi đang già đi, nhưng ai cũng có thể giữ lại thứ mình trân quý nhất, sợi dây chuyền này tôi sẽ không giao cho ai cả, vì nó còn một sứ mệnh cuối cùng."

Đó là trang có chữ cuối cùng, nhật ký chỉ viết đến đây.

Xương Bình, dây chuyền, sứ mệnh.

Trước mắt, tôi chỉ thấy mấy từ khóa này.

Chỗ tài liệu trong tay chẳng hề giúp nghi vấn của tôi giảm bớt, trái lại còn tăng thêm. Tôi bèn quay người nhắc điện thoại ở góc bàn, bấm số cá nhân của Diệp Tang.

Sau tràng tút ngắn, tôi nghe thấy một giọng nữ lạnh lùng, "Xin hỏi ai đấy?"

Tôi giới thiệu bản thân xong, giọng bà ta cũng chẳng khác mấy, "Có vấn đề gì vậy?"

"Tôi đọc nhật ký của bà Diệp Thái Hân rồi, bà nghĩ thế nào về lai lịch sợi dây chuyền và sứ mệnh của nó, cả người tên Xương Bình kia nữa?"

Đầu kia im lặng, xem ra nhắc tới tình nhân của người mẹ quá cố khiến bà ta bối rối. Một lúc lâu sau, Diệp Tang mới lên tiếng, "Sợi dây chuyền, hay nói cách khác là viên xa phía nọ, được mẹ tôi vớt dưới hồ

nước trong sân sau ngôi nhà cũ, theo như ông tôi kể. Còn người tên Xương Bình kia, tôi không nghĩ ông ta có liên quan gì tới sợi dây chuyền. Thực ra, lời mẹ tôi không thể tin hoàn toàn, cậu có thể xem hồ sơ bệnh án của bà ấy, bà được chẩn đoán hoang tưởng nhẹ. Về phần sứ mệnh... tôi cũng không rõ, ba chị em tôi không mấy gần gũi với mẹ, tính bà khó chịu lắm."

"Tại sao?" Tôi biết Diệp Tang không phải kẻ ngốc, nhất định bà ta có căn cứ cho rằng Xương Bình không phải mấu chốt vấn đề, căn cứ ấy không chỉ dựa vào bệnh án, mà còn có lý do khác.

"Người tên Xương Bình đó là bạn thời cấp hai của mẹ tôi, nhưng sau khi tốt nghiệp, họ không hề qua lại - tôi có thể đoán chắc điều này."

Trao đổi thêm mấy câu ngắn gọn, rồi tôi gác máy. Tôi không thích giọng Diệp Tang cho lắm, cứ có cảm giác một tấm kính sắc lạnh lướt qua lướt lại trên da, luồng không khí nguy hiểm bén ngọt cứ chờn vờn lưu động, nhưng lại không đau.

Hơn nữa tuy bà ta nói Xương Bình không liên quan tới việc này, nhưng trong tay tôi chẳng còn manh mối nào khác, vẫn cứ phải thử một lần mới biết được, dù nhận ra kết quả sau cùng là sai lầm, hẳn cũng không đến nỗi công cốc - ít nhất cũng biết mà đi tìm con đường khác.

Tôi ra tủ quần bên ngoài, chuẩn bị bưng thùng máy tính về thì thấy Bát Giới trong lồng đang ôm chặt lấy song sắt trong cùng run bần bật, kinh hoàng lắc đầu nguây nguẩy chẳng khác nào thiếu nữ yếu đuối bị bọn lưu manh dồn vào chân tường, "Ừa khự khự... đừng mà..."

Lắc Cắc tay cầm một thanh tre xin được từ Loet Quet, gương mặt non nớt nhe nhớn nụ cười bất lương "Khì khì khì! Mày có kêu rách họng cũng không ai cứu đâu..."

Cảm thấy câu thoại này hơi giống trong mấy bộ phim nặng đô thường xem, Bát Giới càng sợ hơn, cho tới khi thanh tre kia luồn qua chấn song chọc chọc vào...

"Ừa... khự khự khự... Đừng, đừng... Ừa khự!"

Mọi người đều biết Bát Giới có máu buồn, nhất là lúc ở trong lồng, nếu để nó ở cạnh Lắc Cắc, chắc chắn không có kết cục gì tốt đẹp. Tiếc rằng, dù đang cười sằng sặc, tiếng cười của nó nghe vẫn thô bỉ.

Khi tôi xuất hiện như một vị cứu tinh, bưng thùng máy tính lên cứu Bát Giới khỏi phạm vi thế lực của Lắc Cắc, nó đã cười đến rũ ra, toàn thân co rúm. Cặp kính râu trái tim lệch hẳn đi, Bát Giới nhìn tôi bằng ánh mắt ai oán khôn xiết.

Khụ!

Tôi ái ngại ho một tiếng, thương tình nó đã thảm đến mức này, tôi quyết định lấy lợi dụ dỗ, bảo Bát Giới đang bị nhốt trong lồng: "Hôm nay ngoan ngoãn làm việc giúp tao đi, mai sẽ cho mày một ngày tự do..."

Khịt!

Một dòng nước mũi lấp lánh bị Bát Giới hít vào, "Làm gì cũng được ạ?"

Ánh mắt này hơi bất thường... Tôi bỗng thấy lạnh buốt sống lưng, để ăn chắc phải cảnh cáo một tẹo, "Đừng chuốc vạ là được, còn nữa, không được xóa các tập tin quan trọng trong máy..."

Nói đến đây, tôi gắng ra vẻ hung dữ dằn mặt Bát Giới, chẳng khác nào tay đồ tể đối diện với con heo chờ thịt - nó cũng coi như heo còn gì.

"Mất cái nào tao sẽ xóa sạch 'kho báu' của mày trong ổ cứng, tao vẫn nhớ cách làm đấy."

Bát Giới vội gật đầu lia lịa.

Thấy nó đã vui mừng đến hơi biêng biêng, chẳng lọt tai lời đe vừa rồi nữa, để đề phòng nó vui quá, tôi quyết định bồi thêm, "Nếu mọi việc thuận lợi, tao sẽ mua cho mày một ổ cứng di động, nhưng nếu có gì rắc rối thì mày đừng có mơ. Giờ tra giúp tao... ờ, trường cấp hai Thanh Sơn, tìm một người tên Xương Bình, bất kể là học sinh hay giáo viên, trong vòng bảy mươi năm trở lại đây, liệt kê ra hết."

Hai luồng khói trắng phụt ra từ lỗ mũi Bát Giới, trông hệt cổ xe được đổ đầy xăng, căng tràn mãnh lực. Nó giơ cái móng giò ngắn cùn cớn chỉnh lại gọng kính râu sấp trễ xuống, trong giây lát nào đó, tôi bỗng như bắt gặp vẻ vênh váo của thằng nhóc Conan lúc đẩy gọng kính.

"Yên tâm, anh chủ muốn tra gì Bát Giới cũng làm hết!" Con heo hồng thâm trầm nói, "Bởi em là thiên tài háo sắc kiêm hacker mà!"

Kiên, nghe đã thấy khó tin tưởng rồi, huống hồ tân ngữ còn là cụm "thiên tài háo sắc" vừa tối nghĩa vừa đáng nghi.

Thôi được, miễn là nó hăng hái làm việc thì năng lực cũng không tồi. Ít nhất nhìn từ góc độ nào đó, tối ngày vào đủ các trang web sex, tải đủ tập tin không rõ nguồn về mà chẳng nhiễm virus bao giờ - cũng coi như thành tựu vĩ đại.

Nhờ Bát Giới mà lần trước tôi đem máy ra tiệm sửa phần cứng, anh chủ trẻ mở máy lên liền quay sang nhìn tôi đầy vẻ ngưỡng mộ... và mờ ám mà đàn ông ai cũng hiểu.

"Này, cậu có muốn làm nghề này không?"

Tôi chỉ biết gượng cười từ chối lời mời gia nhập ngành IT nhiệt tình ấy - sau đó về nhà xóa sạch tất cả "hàng tồn" trong máy của Bát Giới, tải thật nhiều anime và phim về, bắt đầu từ đây, Bim Bự mới mê Hamtaro.

Nhân tiện, cũng vì chuyện này mà Bim Bự và Bát Giới rất thân nhau. Bát Giới xóa sạch đồng anime và phim tôi tải về ổ cứng, chỉ chừa lại mỗi bộ Hamtaro.

Nửa tiếng sau, Bát Giới bị bữa lắc mông ve vẩy mẩu đuôi lò xo, bản mặt dương dương tự đắc phổng to hai lỗ mũi heo, "Anh chủ ời, Bát Giới tìm ra hết rồi này! Ừa khự khự..."

Tôi gật gù đầu, liếc xéo nó, "Mày không làm chuyện gì thừa thãi đấy chứ?"

Nó then thùng xoay mình, "Anh chủ nghĩ gì thế ừa khự khự, em đời nào lại làm mấy chuyện đó."

Chuyện đó là chuyện gì? Tao ạ mày đấy, ăn nói đừng có bữa thế được không?

Gắng không cho nó một đáp, tôi ngồi xuống ghế máy tính, xem qua những tài liệu Bát Giới tìm được.

Xem chừng Bát Giới đã xâm nhập vào mạng trường cấp hai Thanh Sơn, ăn cắp dữ liệu.

Tôi quay sang nghi ngờ, "Có để lại sơ hở gì không đấy? Lỡ bị tóm là không ai trả tiền điện cho mày nữa đâu..."

"Ừa khự khự... anh chủ ngây thơ quá." Bát Giới xua cái móng giò ngắn cùn, ve vẩy mẩu đuôi lò xo, "Thiên tài háo sắc này tung hoành web độc bấy nhiêu năm, sao có thể bị nhân viên an ninh mạng cấp trường tóm được? Muốn tóm người ta, phải xem trong ổ cứng máy hân có bao nhiêu GB phim nóng đã!"

Được lắm, nghe cũng lọt lỗ tai đấy.

Cái tên Xương Bình có vẻ khá phổ biến, trong vòng bảy mươi năm trở lại đây có tới bốn chục người mang tên này, xem xong đồng tài liệu, tôi đã khóa được mục tiêu vào một người tên Lý Xương Bình.

Ông ta học cùng khóa với Diệp Thái Hân, thậm chí còn cùng tham gia một câu lạc bộ, trong điều kiện đó, nam thanh nữ tú đang độ xuân thì rất dễ nảy sinh tình cảm.

Tôi đang định tìm hiểu tiếp thì phát hiện chẳng có bao nhiêu thông tin, quay sang nhìn Bát Giới đang gỡ kính ra lau kỹ càng, "Sao chỉ tí tẹo thế này? Cả địa chỉ nhà cũng không có?"

Không phải nó lại làm biếng đấy chứ?

"Ừa khự khự, em chỉ tìm được đến thế thôi, vì có những máy ở trường cấp hai Thanh Sơn không nổi mạng, em không xâm nhập được!"

Ý là còn lại tôi tự đi mà tìm hả?

Tôi xoa xoa bụng, chưa ăn sáng đã cắm đầu vào làm việc nên giờ cũng đói, thôi thì đến trường cấp hai Thanh Sơn, tiện thể kiếm cái gì ăn vậy.

Nghĩ là làm, tôi chạy ù vào nhà tắm chỉnh trang, dù sao đến trường học cũng nên chú ý hình tượng một chút. Xong xuôi, tôi bước ra khỏi phòng ngủ, vào cửa tiệm, liếc chiếc đồng hồ cúc cu treo tường kiểu cổ. Tôi mua lại nó từ một tay trung niên, không đắt cũng chẳng rẻ, ông ta chẳng có vẻ gì quá lưu luyến món đồ, chủ yếu là mãi cò kè mặc cả với tôi. Qua cuộc trò chuyện, tôi được biết chủ trước của chiếc đồng hồ là cha ông ta, sau khi người cha qua đời, con trai lập tức đem nó ra tiệm cầm đồ.

Nếu hỏi tôi có gì hối hận trong chuyện này, thì chính là đã nhất thời bốc đồng đặt tên nó là Cúc Cu. Sinh ra vật linh đã đành, nhưng sau khi vật linh xuất hiện, chiếc đồng hồ lại nảy ra một yêu cầu mới là... cần ngủ, trong lúc ngủ nó ngừng hoạt động, đừng nói báo giờ, đến kim giây còn chẳng buồn nhúc nhích một ly. Được cái khi ngủ, nó có thể ghi lại mọi việc xảy ra trong vòng bán kính năm mươi mét rồi chiếu lại cho tôi xem nếu có yêu cầu - ngang với siêu camera 3D chống trộm.

"Gù gù, chào anh chủ, giờ là mấy giờ nhỉ?"

Đấy xem, thứ này đừng hòng bán cho ai được, ai chịu mua một cái đồng hồ hỏi giờ chủ cơ chứ. Có điều tuy được đặt tên Cúc Cu nhưng nó lại là một con cú mèo vận âu phục quý phái, đội mũ chóp cao, đeo kính một mắt.

"Mười giờ bốn mươi phút hai mươi tư giây sáng." Tôi thản nhiên đáp, tức thì kim giờ và kim giây đồng hồ hồi hả chạy tới vị trí tôi nói.

"Ha ha, tôi đúng là một người nắm rõ khái niệm về thời gian! Gù gù!"

"..." Sau khi cảnh cáo Bát Giới đừng ham chơi để máy nóng quá, tôi bèn đem theo Bím Bự cùng Thư Thư vẫn cất trong túi áo, dắt xe đạp ra, liền trông thấy cô bé Trinh Đức đỏ bừng mặt cất tiếng chào.

Đúng là một đứa bé lễ phép.

Lòng không khỏi tấm tắc, tôi leo lên xe, nhắm hướng mặt trời đang nóng dần lên. Tôi đã ăn chán đồ ăn quanh tiệm, nên quyết định đến gần trường cấp hai Thanh Sơn tìm cái ăn.

Theo tôi quan sát, quanh các trường học có nhiều hàng quà vặt vừa ngon vừa rẻ hơn hẳn khu nhà dân. Còn theo tài liệu tìm được, trường cấp hai này không lớn, chỉ gồm hai tòa nhà giảng đường và một tòa nhà giáo vụ cùng một sân thể dục, đến canteen còn không có.

Trước tiên, tôi đi vòng xung quanh trường, tìm một quán ăn tạm được. Khi quyết định bước vào một quán mì kiểu mạch thì đã quá trưa. Sở dĩ tôi chọn quán mì này, là bởi thấy học sinh kéo vào đây ăn trưa đông nhất, tuy như vậy sẽ phải đợi lâu, nhưng cũng lại có vẻ hứa hẹn hơn. Trong quán quét tước sạch sẽ,

giảm lên sàn gạch không có cảm giác dính dính hay trơn nhầy, chỉ ngửi thấy mùi bơ thoang thoang. Tôi may mắn tìm được một bàn đơn, mở thực đơn ra xem. Quán gợi ý các loại mì kiều mạch ăn kèm với một bát nhỏ cơm trộn bơ, giá cũng phải chăng, chỉ nhỉnh hơn canteen trường một chút.

Tôi chọn một suất mì kiều mạch tempura ăn kèm một bát cơm vệt bé, nhân viên phục vụ là một cô gái trông còn khá trẻ, mặc đồng phục màu lam nhạt, có vẻ cũng là học sinh trường này, buổi trưa tạt qua phụ bưng bê. Gương mặt cô bé lấm tấm mồ hôi, cặp mắt trong veo, hai má lốm đốm tàn nhang, trông rất dễ thương.

"Anh đợi chút ạ." Cô bé nói ngắn gọn rồi quay vào bếp. Tôi để ý thấy ông cụ tính tiền thỉnh thoảng lại cười tít mắt nhìn cô bé hoặc hỏi han mấy học sinh đang ăn, có vẻ chẳng mấy quan trọng chuyện tiền nong, còn bảo nhà bếp cho cậu béo bàn bên thêm quả trứng.

"Cảm ơn thầy Trương..." Cậu béo nói nghiêm túc, "Nhưng em vẫn sẽ theo đuổi cháu gái thầy!"

Ông cụ cười khà chẳng có vẻ để tâm, chỉ dặn, "Đừng để ảnh hưởng việc học..."

"Em giỏi Toán lắm mà!" Cậu béo khoe.

"Khi nào tiếng Anh của em qua điểm liệt rồi tính!"

Cộp!

Cô bé mặc đồng phục dẫn mạnh một suất cơm đĩa xuống bàn cậu béo, sầm mặt mắng, "Còn nói nhăng nói cuội thì đừng đến đây ăn cơm nữa."

Dứt lời cô quay ngoắt vào bếp, chẳng màng đến phản ứng của cậu ta.

Cậu béo thần thờ nhìn theo bóng cô, gục đầu ủ rũ rồi buồn rầu cầm đĩa chọc chọc suất cơm vệt, mắt bỗng sáng lên, nhìn chằm chằm quả trứng ốp la được cho thêm đang bốc hơi nghi ngút thơm phức, mê mẩn hít hà, "Trứng hai lòng đỏ! Quả nhiên mình vẫn còn cơ hội mà!"

Về phần mình, khi đồ ăn của tôi được chính cô bé nhẹ nhàng đặt xuống bàn, đãi ngộ khác hẳn cậu béo kia, tôi bỗng sinh ra thấp thỏm, rụt rè cảm ơn rồi bắt đầu dùng bữa, thỉnh thoảng lại liếc ông cụ nọ - xem ra chọn quán này quả là sáng suốt.

Không ngờ còn có thu hoạch bất ngờ.

Gắp tempura lên cắn một miếng, đúng là vừa chiên xong, cảm giác giòn tan nóng hổi từ đầu lưỡi truyền tới kích thích cơn thèm ăn, đồng thời tôi cũng nhận thấy nước sốt rưới lên khá lạnh - ra là mì lạnh.

Sợi mì trơn tuột lạnh lạnh cùng nước dùng đậm mùi tương trôi vào khoang miệng, vị ngọt thanh lan tỏa xua tan cơn nóng bức vì phải đạp xe cả quãng đường, khiến tôi ăn cứ thun thút.

Quán này đúng là lựa chọn chính xác, tôi nheo nheo mắt tận hưởng.

Ăn xong mì, húp hết nước, tôi chậm rãi xử lý nốt chén cơm vệt đã hơi nguội. Tôi ăn rất chậm, vị bơ quyện với cơm thịt vệt quả thực khiến tôi muốn nhắm nháp từng chút một, nhưng mục đích chính vẫn là đợi quán vắng khách để lân la hỏi han ông cụ mấy câu.

Tôi nghĩ bụng cứ ăn từ tốn, kéo hết rồi mà không gọi thêm hay tính tiền, cứ ngồi ì ra đó thì cũng ngại. Bởi như vậy rõ ràng là dấu hiệu ăn quýt.

Có lẽ tôi ăn quá chậm, nên cô bé buổi trưa đến phụ ông bán quán trước khi rời đi còn ngạc nhiên nhìn tôi, tôi đành ngượng ngịu cười với cô, cô cũng lễ phép gật đầu chào lại rồi mới đẩy cửa bước ra ngoài; tôi bắt gặp cậu béo đã ăn xong ra về từ nãy đang khúm núm đứng trước cửa, trông thấy cô bé bèn giơ tay

quệt cái trán bóng dầu. Cô bé hơi khựng lại, rồi kiêu kỳ ngoảnh mặt không buồn nhìn cậu, nguẩy bím tóc đi thẳng đến trường. Dường như cô chẳng buồn để mắt đến cái đuôi đang lẳng nhăng bám theo, nhưng tôi để ý thấy bước chân cô nhẹ nhàng hẳn.

Tuy tôi không thích giao du qua lại thường xuyên với người khác cho lắm, nhưng buộc phải thừa nhận, tuổi thanh xuân luôn toát ra sức sống khác hẳn, lại chưa bị bao bọc trong màn sương mù lo âu và hoang mang của tuổi thành niên, trong trẻo thuần khiết, đẹp đẽ khôn cùng, khiến tôi bất giác bật cười.

Bỗng thấy mùi trà đại mạch thoang thoảng đâu đây, tôi ngạc nhiên ngoái lại, nhận ra ông cụ vừa nãy đã chính tay đặt một chén trà xuống trước mặt tôi, cười khà, "Ở đây dùng bữa xong uống thêm chén trà đại mạch là hợp nhất. Cậu thử xem, quên tiền cũng không sao, lần sau nhớ trả là được."

Vẫn bị coi là ăn quyt...

Tôi thầm khóc ròng.

"Trên người nhà người đúng là bốc mùi kiết xác!" Bẩm Bự khoe chöhe bình luận, giọng đầy phấn khởi, lấy làm thẳng lợi vì phát hiện được một khuyết điểm của tôi. Quá ấu trĩ! Nhưng vẫn làm người ta chạnh lòng...

Tóm lại, tôi đã phải nói bã bọt mép rằng mình không định ăn quyt, thoát đầu ông cụ còn khăng khăng đòi làm từ thiện với vẻ mặt thông cảm, mãi tới khi tôi móc chiếc ví cũ rách lấy tiền ra trả, ông mới chịu tin.

Có điều ông cụ chẳng tỏ ra mừng rỡ gì cho lắm, chỉ nhìn tờ tiền trong tay tôi, lưỡng lự giây lát rồi buông một câu: "Này, cậu cũng để ý cháu gái tôi đấy à? Chênh lệch tuổi tác hơi lớn đấy..."

"..." Tôi cảm giác nụ cười trên mặt mình rúm lại.

Cháu hỏi thật... ông sốt ruột tiếp thị cháu gái đến thế cơ ạ?

THẮNG TRÂM CHUYỆN CŨ

 Qua cuộc nói chuyện chớp nhoáng, tôi cũng nắm được đại khái về ông cụ. Ông họ Trương, trước từng theo học trường Thanh Sơn, sau trở thành giáo viên dạy Toán tại trường cho đến khi nghỉ hưu.

Về hưu, ông không đành lòng rời xa ngôi trường này nên bèn mở một tiệm nhỏ ngay đối diện. Ông cụ đã cống hiến cả đời mình cho nơi đây, tính tình lại hiền hòa cởi mở, hiển nhiên được mọi người trong trường kính mến. Đến tận bây giờ, mọi người trong trường, kể cả hiệu trưởng, vẫn gọi ông là "thầy Trương".

"Cũng như bọn mình vậy..."

Thư Thư vốn kiệm lời, nghe tôi và ông Trương nói chuyện đột nhiên chen vào một câu. Dĩ nhiên ông cụ không nghe thấy, nhưng tôi hiểu Thư Thư rất có thiện cảm với ông. Bởi vì, ông cụ luôn đặt mình trong trạng thái "hữu dụng", điều này tương đồng với mục tiêu và động cơ tất cả vật linh hăng theo đuổi.

Được cần đến, cũng là một dạng nhu cầu.

"Thỉnh thoảng cũng có người tốt như vậy mà." Tôi gật đầu cười với Thư Thư.

"Cậu nói gì cơ?"

Ông Trương tỏ vẻ khó hiểu, khóe nghi ngút bốc lên từ chén trà trong tay phủ mờ cả mắt kính gác trên sống mũi, khiến tôi không trông rõ cặp mắt ông khuất sau cặp kính và ngược lại.

"À, cháu chỉ cảm thấy người tốt như ông đúng là hiếm có khó tìm thôi ạ." Tôi không định biến mình thành hạng thầy pháp lừa bịp, đành thật lòng ca ngợi cách sống của ông.

Ông Trương nghe vậy cười khà: "Dù cậu nói thế, tôi vẫn thấy cậu quá lớn tuổi..."

"..." Cháu quả thật không để ý cháu gái ông đâu mà...

Tôi cạn lời, rút khăn giấy từ bàn bên lau mồ hôi trán, quyết định đi thẳng vào đề, rút từ ngực áo một tấm ảnh vừa in, đặt trước mặt ông, "Ông có quen người này không ạ?"

Đây là ảnh Diệp Thái Hân thời trẻ, tôi tin rằng chỉ những ai trước đây từng quen bà mới nhận ra được, dù sao bà lão bảy tám mươi tuổi và thiếu nữ đôi tám đương hoa cũng khác nhau trời vực.

Xem ảnh cô thiếu nữ Diệp Thái Hân từng trải qua tuổi xuân rực rỡ dưới mái trường này, người ta sẽ dễ nhớ ra hơn.

"Hóa ra cậu là người nhà họ Diệp à..." ông Trương tắt hắt nụ cười, lắc đầu tiếc nuối, "Tôi rất mến chị Diệp tiếc rằng con cái chị ấy không biết điều cho lắm..."

Ờm, tôi cũng chẳng có thiện cảm với họ, nhưng tôi còn phải sống, phải sống - nghĩa là không thể nhịn đói được.

"Mực in tiền có thơm bao giờ." Tôi nhún vai, xem như tỏ vẻ đồng tình với ông ấy ở một mức độ nào đó, "Nhưng rất nhiều người thích, cháu cũng phải nhờ nó mới có cơm ăn."

Nghe câu này, ông Trương hơi ngẩn ra, rồi phì cười. Tốt rồi, ít ra ông ấy đã có vẻ thoải mái hơn.

"Vậy cậu muốn hỏi tôi chuyện gì?" Ông hỏi, giọng điệu khá khách sáo. Xem ra, ông cụ đâu chỉ "thiếu

thiện cảm" với con cháu nhà họ Diệp.

Tôi lờ mờ cảm nhận được thái độ xa cách và cự tuyệt vì bất đồng quan điểm. Có lẽ ông cụ không xung đột lợi ích trực tiếp với nhà họ Diệp mà chỉ đơn giản là không thích gia đình họ thôi. Trước câu hỏi của ông Trương, tôi cũng chẳng biết đáp sao cho phải, nghĩ ngợi hồi lâu đành gãi mái đầu bồng dưng ngựa ngửa, "Cháu không biết, phải xem ông biết những gì đã ạ."

Nghe câu trả lời của tôi, ông cụ cũng chẳng tỏ vẻ phật ý, trái lại, nét mặt còn dịu đi, "Ha, ít ra cũng thật thà, tôi bắt đầu thích cậu rồi đấy... Ai chà, tiếc rằng tuổi vẫn hơi lớn."

Tôi quyết định lờ tịt câu cuối.

"Vậy, cháu muốn hỏi..."

Còn chưa nói hết câu tôi đã thấy ông cụ xua tay, nửa cười nửa không ngắt lời, "Cậu định hỏi suông thế à?"

Hà... Lẽ nào định đòi tiền?

Lần tay vào túi sờ ví, độ dày chỉ còn đủ vài bữa cơm... Tôi đành nghiêng rằng nói với ông cụ bằng khí thế bước lên giá treo cổ: "Tối nay cháu cũng ăn ở đây! Hăn hai suất nhé!"

Vừa dứt lời, tôi đã thấy toát ra một thứ mùi ngu ngốc, hối hận không để đâu cho hết, ông cụ cũng không ngờ tôi lại nói vậy, không khí thoát chốc trở nên gượng gạo.

Tôi vội chữa thẹn, "Cháu cũng biết rửa bát..."

Hic, hình như vẫn sai sai.

"Dĩ nhiên là sai! Đồ ngốc!" Bím Bự cười ha hả chế nhạo, tót lên đầu tôi nhảy tưng tưng, Thư Thư cũng không ngăn nó như mọi bận, xem ra ví tiền eo hẹp quả thực đã khiến tôi trúng gió.

"..." Ông Trương nhìn tôi hồi lâu với vẻ kỳ quặc, đoạn ông thở dài, "Cậu vô liêm sỉ đến mức này, khiến tôi chột nhớ đến một người."

"Ai ạ?"

"Đàn anh học trên tôi một khóa, tên Lý Xương Bình."

Lý Xương Bình?

Ba chữ này như luồng sét xuyên thẳng qua não khiến tôi bất giác nín thở. Tôi nhận ra mình đã tìm đến đúng nơi rồi, quán mì hầm thường này có lẽ còn chứa đựng nhiều tin tình báo giá trị hơn trong trường.

"Quan hệ giữa ông Lý Xương Bình và bà Diệp Thái Hân thế nào ạ?"

Ông Trương khoan thai nhấp một ngụm trà, "Xem ra cậu đã tra ra được vài chuyện nhỉ, cậu muốn hỏi về việc ấy hả?"

Rồi chẳng đợi tôi phản ứng, ông cụ liếc sang tôi, "Đúng là quan hệ như cậu nghĩ đấy, nhưng một bên là tiểu thư nhà giàu, một bên là con trai chủ tiệm tạp hóa... kết quả thế nào chắc cậu cũng đoán được rồi nhỉ?"

Hừ, mô tip cũ rích chán ngắt như thế, nghĩ bằng ngón chân cũng đoán được. Tôi chẳng biết phải tỏ thái độ thế nào, đành ngượng ngịu gật đầu.

"Thoạt đầu cũng không mấy ai biết chuyện, ít nhất là khóa trên tôi bấy giờ chẳng ai hay cả." Ông Trương đặt chén trà xuống mặt bàn gỗ, chậm rãi kể, "Thuở ấy chị Diệp luôn là một trong ba học sinh có thành tích xuất sắc nhất trường, còn anh Xương Bình chơi chung câu lạc bộ bóng đá với tôi, học hành chỉ tầm tầm, nhưng anh ấy khá quậy, cũng coi như có tiếng tăm trong trường."

Nói tới đây, ông Trương hoài niệm tùm tùm, như vừa nhớ ra chuyện gì vui, "Vốn liếng của tuổi trẻ chính là dù có làm chuyện ngu ngốc cũng vẫn có thể cười vui vẻ."

Đây là vì chúng tôi có thừa thời gian để tha hồ hối hận.

Tôi liếc chén trà lúa mạch sắp cạn tự lúc nào, rồi lại nhìn ông cụ, hình như ông không định rót thêm cho tôi.

Được rồi, xem ra phải đặt cọc mới mong ông ấy kể tiếp.

Tôi bèn hỏi dò, "Nhà bếp ở đâu ạ?"

Ông cụ cười tít mắt trở tấm rèm vải màu lam bên trái quầy thu ngân - chắc phải rửa bát thật rồi.

Trong tiếng cười khoái chí của Bím Bự và ánh mắt xót xa của Thư Thư, tôi lặng lẽ xếp tất cả bát đĩa trên bàn thành một chồng, bê vào sau rèm. Trông thấy đồng bát đĩa bẩn xếp cao như núi, tôi lấy làm mừng thầm vì dạo cấp ba từng có kinh nghiệm đi rửa bát thuê.

Một người đàn ông khoác tạp dề cao su đen quay lưng về phía tôi, cũng đang lom khom hì hụi rửa bát, tấm áo phong trắng đầm đìa mồ hôi, cơ bắp gồ lên, có vẻ rất cường tráng.

Tôi bước đến, lí nhí tự giới thiệu, người kia dừng tay đứng thẳng dậy, cao hơn tôi cả cái đầu, da dẻ rám nắng khỏe khoắn, mặt đầm đìa mồ hôi, "Cậu cũng nợ tiền à?"

Ấy, sao lại "cũng"?

Tôi lơ ngơ gật đầu, lại thấy anh ta nhìn mình đầy thương hại, "Tôi làm mười mấy năm rồi, cậu định làm bao lâu?"

Khoảnh khắc ấy, tôi bỗng thấy một luồng khí lạnh từ xương cột xộc lên, không nén được rùng mình.

"Ha ha ha ha ha!" Người kia phá lên cười ha hả, "Đùa thôi, đừng sợ, tôi là Trương Hiền, chủ tiệm này."

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng ông cụ hăm hứ. "Ranh con, tao còn sống ngày nào thì tao là chủ tiệm."

Trương Hiền gượng cười, thì thào bảo tôi, "Nhà tôi có nòi thánh tai đấy."

Xem ra anh ta đã biết tôi định vào rửa bát từ nãy rồi. Tôi nhận lấy chiếc tạp dề cao su khá bé, rồi bắt tay rửa riêng một bồn. Bầu không khí thoải mái hơn tôi tưởng, Trương Hiền nhanh mồm nhanh miệng, từ giới thiệu chiếc tạp dề tôi đang dùng là của con gái anh ta, giờ đã thao thao khoe con gái mình ngoan ngoãn thế nào, tiếc rằng người vợ quá cố không được chứng kiến.

Nhắc tới chuyện này, Trương Hiền cũng không tỏ vẻ buồn rầu, trái lại còn rạng ngời hạnh phúc khiến người ta ngưỡng mộ.

Khi một người đắm mình trong quá khứ, bất kể là quá khứ buồn hay vui, mà vẫn có thể thấy vui vẻ và thỏa mãn, thì người đó đã có được cuộc sống đủ đầy nhất rồi.

Có lẽ vì thương con gái thiếu bàn tay mẹ nên Trương Hiền sinh ra thói lảm lòi, nói không ngừng nghỉ.

"Ồ ồ, thạo đấy nhỉ! Trước đây tập làm rồi à?"

"Dạ? À... ừm..." Tôi đầm đìa mồ hôi cầm chiếc bát tiếp theo lên rửa, ậm ừ đáp, nếu ý anh ta là rửa bát chứ không phải Thiếu Lâm quyền thì đúng là tôi từng tập.

"... Cậu thấy con gái tôi thế nào? Con bé bưng bê vừa nãy ấy, xinh không?"

"Ừm..." Tôi cười mỉm. Tôi quả thực không thích các em gái vị thành niên.

"... Thằng nhóc ấy thật ra cũng khá, chỉ hơi ục ịch..."

“...” Tôi gặng nặn ra nụ cười mỉm.

"... Có điều nghĩ đến chuyện con gái chớp mắt đã lớn, mấy năm nữa là lấy chồng, người làm cha như tôi cũng buồn lắm!"

"Hi hi..." Tôi cảm thấy nụ cười của mình bắt đầu rúm lại - ông bố đơn thân này định lái nhai đến bao giờ đây...

Loay hoay chừng hai tiếng, chúng tôi cũng rửa xong bát đĩa, lau sạch sàn nhà đôi chỗ dính dấp nữa là kết thúc buổi làm vườn.

Tôi chống phần eo mỗi như bước ra gian ngoài ngồi phịch xuống bàn, nhìn ông Trương đang cười tít mắt, "Chú nhà mình hay chuyện ông nhi."

"Nó rầy rà lắm." Ông cụ thản nhiên nhận xét, chẳng thèm nhìn đến bản mặt khó xử của anh con trai vừa bước ra, rồi xé một mảnh giấy cạnh quầy thu ngân, cầm bút bi viết lên đó mấy dòng đưa cho tôi, "Tiền công đây."

Thấy trên giấy viết một địa chỉ, tôi đã láng máng đoán ra, dăm chiêu nhìn ông cụ. Ông cụ thở dài: "Bốn năm trước tôi từng liên lạc với anh Xương Bình, mấy năm nay anh ấy không được khỏe, chẳng biết sống chết thế nào, đến từng này tuổi rồi, tình cờ chạm mặt một lần không chừng lại là lần cuối, vốn muốn động viên nhau sống thêm ít năm, liên lạc với nhau nhiều một chút, song lại sợ người kia còn đi trước mình, cứ nghĩ gọi điện đến lỡ mà nghe câu, 'Dạ, ông ấy đã mất hơn hai năm rồi', lại chạnh lòng 'tiếp theo sẽ tới lượt mình'. Thế nên từ bấy đến nay vẫn không bụng dạ nào mà hỏi thăm, nhưng điện thoại và địa chỉ tôi vẫn lưu ở đây, nhờ tôi đi trước cũng phải dặn người dọa ông ấy một mẻ, haha." Ông Trương đang cười chột khựng lại, tựa hồ cảm thấy logic của mình hơi lạ lùng, song chẳng mấy chốc đã cười xòa, "Tôi luôn cảm thấy hể gọi điện tới anh ấy sẽ chết."

So Lý Xương Bình với con mèo của Schrödinger* ư? Ở một mức độ nào đó cũng giống đấy.

"Con mèo của Schrödinger" hay "con mèo lượng tử" là một thí nghiệm tưởng tượng của Erwin Schrödinger để phản bác cách hiểu Copenhagen về cơ học lượng tử khi áp dụng vào thế giới vĩ mô. Cách hiểu Copenhagen cho rằng một hệ lượng tử có thể tồn tại đồng thời ở nhiều trạng thái khác nhau cho tới khi có người tác động vào, hoặc quan sát; như vậy nếu đặt con mèo ở trong hòm sắt cùng một hệ lượng tử có thể gây chết người, con mèo sẽ luôn luôn ở trạng thái "vừa sống vừa chết" cho tới khi có người mở hòm quan sát tình trạng của mèo.

Tôi gật đầu tỏ ý cảm ơn, rồi hỏi, "Ông có cần cháu chuyển lời gì không ạ?"

"Nếu anh ấy chưa chết thì nhắn rằng, lão Trương này cuối năm nay mà còn sống tọt xuống bàn mổ, tết sang năm sẽ đến thăm. Cứ nói thế nhé."

Tôi ngó ra, nhìn từ đầu đến chân ông cụ, tần ngần giây lát mới rụt rè hỏi: "Ông bị..."

"Ung thư thực quản, đến tuổi này mới tìm tới tôi cũng là tạ ơn trời đất rồi." Ông cụ cười sang sảng, chẳng mấy may sợ hãi.

Tôi nhận ra Trương Hiền đang lặng lẽ đứng cạnh đó lau cốc chột khựng tay, rồi lại cầm cúi làm, như chưa hề nghe thấy gì. Nhưng anh ta lau mạnh tay hẳn, tiếng chà xát kin kít như xoáy vào đáy tim.

Tôi khề khàng chào từ biệt rồi rời khỏi quán ăn. Tôi không hỏi nếu ông Lý Xương Bình đã qua đời thì có cần báo lại cho ông cụ nữa không, bởi tôi hiểu - ông không dám biết.

Có lẽ ông cụ không sợ chết, nhưng sợ phải chết trong đơn độc. Chỉ cần nghĩ rằng vẫn còn một ông bạn

cũ sống dưới cùng một vòm trời, ông sẽ có can đảm đối mặt với cái kết đang đến gần.

"Đã đến giờ này rồi, rốt cuộc có nên đi nữa không đây?"

Bước ra khỏi quán mì, thấy mặt trời đã ngả màu cam, tôi vâng vâng mảnh giấy ghi địa chỉ trong tay, nheo mắt, "Liệu người ta có nghĩ mình đến ăn chực bữa cơm không nhỉ?"

"Dám nói không định ăn chực không? Đồ kiết xác!" Bím Bự đứng trên vai véo tai tôi đâm chọt.

Chậc... Tên kiết xác mồng tơ chỉ còn một mẩu tự tôn ít đến đáng thương như tôi quyết định lờ tịt câu hỏi vớ vẩn láo toét của Bím Bự, bởi tôi là người rất có nguyên tắc.

Tôi lấy ra một đồng xu, "Tung xu quyết định đi."

"Thế nên nhà người mới là đồ kiết xác mồng tơ!"

Hừm, hôm nay tiếng gió hơi lạ, không cần để ý.

Thư Thư lướt đến bên cạnh, mái tóc dài như lụa phất phơ, cặp mắt xanh biếc nhìn chăm chăm vào tôi, hay nói cách khác, vào đồng xu trên tay tôi - cô ấy lúc nào cũng thích những thứ lấp lánh.

Sở thích giống hệt mấy con rồng trong thần thoại phương Tây ấy khiến tôi hết sức ngạc nhiên, tôi hỏi tại sao, nhưng cô ấy lại cảm thấy câu hỏi của tôi rất kỳ quặc, đáp rằng ý nghĩa tồn tại của ánh sáng chính là để người ta hướng tới, nếu ngay cả điều này còn không hiểu, nhân loại rốt cuộc làm cách nào phát minh ra đèn điện?

Câu hỏi vắn ấy khiến tôi hơi ngượng, bèn thực thà đáp: con người ta khi đã tiến đến gần mục tiêu, chỉ giờ tay ra là chạm tới, thường hay quên mất điều mình từng theo đuổi.

Sau một âm thanh lạnh lạnh, đồng xu bị búng thẳng lên không.

Tôi ngược lên mở to mắt nhìn theo bóng đồng tiền nhỏ xíu, thấy nó vọt lên rất cao, lấp lánh phản chiếu ánh hoàng hôn rồi rơi xuống.

Tôi vội chìa tay ra, nhưng bắt hụt. Bởi một bàn tay đã nhanh như chớp chụp lấy nó.

"Trưa nay em vừa gặp anh trong quán nhà Thiến Thiến, giờ mới ló mặt ra, anh định làm gì hả?"

Cậu bé ban nãy được cho thêm quả trứng ở quán mì hăm hăm nhìn tôi, tay phải nắm chặt đồng xu tôi vừa tung.

Câu hỏi của cậu ta quả hơi nhạy cảm với tôi, chẳng lẽ lại trả lời là mình phải làm mướn trừ nợ?

"Anh ăn hơi nhiều thôi mà." Tôi bịa bừa một lý do, rồi vẫy vẫy tay, mong cậu ta trả lại đồng xu.

Cậu bé khinh khinh nhìn tôi như thể tôi vừa bịa ra một câu thối không người nổi.

Nhận ra cổng trường vẫn đóng chặt, tôi chột vớ lẽ, "Chưa tan mà, chú mày bùng học hả?"

Đối phương bối rối gãi móng, xem ra tôi đã đoán đúng, song thái độ tên nhóc sau đó khiến tôi ngỡ ngàng. Cậu ta giận dữ đập lại, "Em ra ngoài không phải vì bùng học!"

"Đừng sợ, không bùng học thì đâu phải học sinh."

Nghe vậy, Thư Thư bất mãn lườm tôi, là kẹp sách, theo bản năng, cô ấy luôn khao khát mọi cơ hội tiếp thu kiến thức, thuở nhỏ mỗi lần tôi trốn học là cô ấy lại sừng sĩa.

"Hử?" Cậu bé tròn mắt, nhìn tôi từ đầu đến chân như quan sát một sinh vật quái dị, cuối cùng mới vênh váo nhận xét: "Không ngờ anh cũng khá đấy nhỉ... Khác hẳn mấy người lớn kia. Được, cho anh cơ hội đấy!"

Hả?

Tôi không hiểu ý cậu ta.

"Giúp em khỏi bị tình nghi!" Cậu béo nghiêm trang đáp.

Tôi đâu nhớ mình từng nhận việc này. Đảo mắt nhìn trời, tôi quay lưng, đi về phía Trinh Đức vẫn đợi từ lâu, mỉm cười gật đầu với em, ý bảo chuẩn bị xuất phát.

Thình lình sau lưng tôi chột vang lên tiếng quát.

"Gây chuyện còn dám bùng học hả? Về ngay cho tôi!"

"Có phải em làm đâu!"

Tôi không kìm nổi ngóai đầu lại, thấy cậu béo đang đỏ mặt tía tai bị một bà giáo đeo kính tóm tay áo, bộ dạng tức tối, "Các thầy cô không tìm ra ai thì cứ nhất định là em à?"

Bà giáo nọ cau mày nhìn cậu ta, vẻ mặt không mấy ác cảm, chỉ là có phần phẫn nộ vì bị học sinh đùa giỡn và thất vọng mài sắt chẳng nên kim.

"Lần nào cuối cùng chẳng là cậu?" Bà giáo cười khẩy vặn lại. Cậu béo bối rối thần ra, rồi ầm ỨC cãi ngay, "Nhưng lần này quả thực không phải em làm mà!"

"Những lần trước bỏ qua, nhưng lần này cậu quá đáng quá! Dám đối cả giáo trình tiếng Anh thành phim khiêu dâm! Hôm nay tôi phải mời phụ huynh cậu đến mới được!"

"Không phải em mà!"

Bà giáo vừa dứt lời, bỗng đâu có một luồng sét bổ xuống đầu, tôi hoàn toàn không nghe thấy hai người kia đôi co gì nữa, bởi chột nhận ra dấu vết một tên khốn trong chuyện này.

Tôi vội rút di động ra khỏi túi quần sau, là Nokia 625H, không xịn lắm, được cái rẻ, lại chưa lỗi mốt.

Ấn vào ảnh đại diện trong nhật ký cuộc gọi, gọi qua mạng, sau một tràng tút tút, tiếng cười thô bỉ trứ danh của Bát Giới lại vang lên: "Ừa khựa khựa, em chào anh chủ!"

"Đồ quỷ!" Tôi nghiêng răng hỏi, "Khai mau, bảo mày tra cứu về trường Thanh Sơn, có phải mày lại giờ trò gì không?"

"Trò gì cơ? Ừa khựa khựa, làm gì có? Anh chủ đa nghi rồi..." Bát Giới cười hề hề, "Người ta còn rón tay làm phúc giúp họ ấy chứ!"

Á á... đúng là dự cảm không lành mà.

"Rốt cuộc mày đã 'giúp' thế nào?" Tôi nhận ra dây thanh của mình hơi rề.

"Ừa khựa khựa... Người ta thay đồng tài liệu tiếng Anh chán ốm thành phim tình cảm lãng mạn châu Âu thôi mà! Ừa khựa khựa... cứ gọi là tập trung cao độ nhé! Mở ra một cánh cửa thần kỳ mới cho thanh thiếu niên, chào mừng đến thế giới người lớn, Ừa khựa khựa..."

"A Lạc, đừng nổi điên." Bắt gặp ánh mắt lo lắng của Thư Thư bên cạnh, tôi biết trong mắt cô mình sắp biến thành mớ dầu Kuwait rục lửa đến nơi rồi.

Tôi hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, nghiêm nghị nói, "Tao sẽ không gác máy, mày cứ liệu mà làm, nếu thu dọn sạch sẽ thì không sao, còn không thì... Hừ!"

Tôi đeo tai nghe bluetooth, nhét điện thoại vào túi quần, ngay sau đó, trong tai vang lên tiếng rú kinh hoàng của Bát Giới: "Á á á á á..."

Nó kinh hãi là phải, để trừng phạt nó, tôi từng dán băng dính lên quạt tản nhiệt khiến con heo này nếm mùi sống dở chết dở. Theo lời diễn tả không tí tiết tháo nào của nó về sau thì cảm giác đó gần giống khi

con người bị tảo bón cùng cực.

Bát Giới rất thông minh, tuy bo mạch chủ của nó có hơi đặc biệt, tế bào xấu hổ vốn đã ít, lại bị đám tin mạng bành trướng lấn át, trở thành âm luân. Nó từng nghiêm túc nói với tôi, "Ừa khự khự, tuy biến thái, nhưng tôi là S đấy, quyết không thành M đâu nhé anh chủ, ừa khự khự..."

Bấy giờ tôi cảm thấy câu này rất thuyết phục.

Không đông dài nữa, tuy tôi quả thực không muốn nhận việc này, nhưng dù sao cũng là do người của mình đưa ác, tôi buộc phải làm gì đó cho cậu béo kia - dĩ nhiên ngoại trừ cho cậu ta biết sự thật.

"Khụ! Chào cô, cho em hỏi xảy ra chuyện gì vậy?"

Thấy tôi lên tiếng, hai người kia thôi giằng co, bà giáo hết nhìn tôi lại nhìn sang cậu béo, lấy làm ngờ vực: "Hai người quen nhau à?"

Tên còn chưa biết, nói gì đến quen, nhưng... có ngu mới nhận là không quen.

"Vâng, em là người quen của Lỗi Béo, nhưng đây là lần đầu đến trường thẳng bé." Tôi dựa theo mấy câu cự cãi của họ, thản nhiên đặt biệt danh cho cậu béo, trông cậu ta cau có thế kia, chắc là không thích lắm.

"Bộ Xương Già! Không được gọi Lỗi Béo! Gọi là Lý Hòa!" Cậu ta hét lên.

Bộ... bộ xương già á? Chắc, thẳng nhóc đáng ghét này! Có điều cũng nhanh trí đấy, tạo cho tôi cơ hội nói tên thật.

"Em là A Lạc, nếu thẳng bé mắc lỗi gì, lát nữa về em sẽ mách lại với bố mẹ nó." Vừa nói tôi vừa trừng mắt lườm Lý Hòa, cậu ta cũng trợn mắt lại đáp trả.

Bà giáo có vẻ đã thôi nghi ngờ, bèn lịch sự tự giới thiệu mình họ Trịnh, là giáo viên chủ nhiệm lớp Lý Hòa, vốn dạy Toán nên bà rất quý cậu học trò giỏi Toán này. Nhưng trên lớp cậu ta là học sinh cá biệt, rất thích bày trò, ý mình giỏi Tin học nên hay vọc vạch làm đủ trò tai quái trên máy tính của trường.

Ví như lấy ảnh thẻ thời trẻ của hiệu trưởng ghép vào bức tranh Mona Lisa rồi còn đề thêm một dòng: Hiệu trưởng thời trẻ đã rậm râu.

Ví như đổi nhạc tập thể dục mỗi thứ Hai thành bài hát chủ đề phim Doraemon, khúc cuối còn chèn cả tiếng quát của thầy giám thị: "Rốt cuộc là cô cậu nào làm hả?" Xét trên góc độ nào đó, Lý Hòa có thể coi là rất tài năng, song trong trường ai cũng gọi cậu ta là Lý Họa.

"Lý Hòa đúng là chí họa!"

Câu nói trọ cả lưỡi này được phổ biến rộng rãi trong trường.

Dù mỗi lần bị tóm Lý Hòa đều hùng hồn chối tội, nhưng tra đến ngọn ngành vẫn cứ là thẳng lỗi này gây ra!

Tôi nói mình cũng biết chút ít về vi tính, có thể giúp khôi phục lại các tài liệu tiếng Anh bị mất. Cô Trịnh phân vân giây lát, cuối cùng vẫn đồng ý để tôi thử.

Đứng trước máy tính, tôi còn chưa động vào, chỉ nhẹ nhàng buông một câu: "Mày xem làm thế nào thì làm..."

Ngay lập tức, trước mặt tôi, cô Trịnh và Lý Hòa, máy tính bỗng sáng lên, bắt đầu tự động xóa các tập tin "giàu tính giáo dục" theo quan điểm của Bát Giới, rồi khôi phục lại toàn bộ tài liệu tiếng Anh đã bị xóa.

Cô Trịnh và Lý Hòa trợn tròn mắt.

Chắc hẳn ai cũng hiểu điều này có nghĩa là gì, cậu bé đang bị cô Trịnh canh chừng, tôi không hề sờ vào máy tính, vậy mà chiếc máy vẫn tự động thực hiện thao tác xóa và khôi phục tập tin... Chứng tỏ không phải Lý Hòa gây ra.

Huyền thoại Lý Hòa bị đập đổ rồi.

Tôi chớp mắt bảo cô Trịnh: "Xem ra không phải thằng bé làm đâu cô."

Cô Trịnh thần người gật đầu, rồi như sức nhớ ra, áy náy giơ tay xoa đầu cậu bé: "Lần này đúng là trách oan em rồi."

Song Lý Hòa trông chẳng vui lên là mấy, trái lại còn có vẻ rầu rĩ, "Hóa ra không phải em làm thật..."

...@#¥@!%

Thật chỉ muốn xạc cho cậu ta một trận, tôi dẫn lòng định từ biệt ra về thì thấy một thầy giáo thờ hồng học bước vào, "Lý Hòa! Bố em gọi điện bảo em về ngay!"

"Làm gì ạ?" Lý Hòa ngớ ra, cậu ta đang buồn, không muốn bị quấy rầy.

"Ông nội em từ trần rồi!"

Cậu bé thoát chốc tái nhợt mặt, đứng ngây ra, "Thầy bảo sao ạ? Em chẳng hiểu gì cả."

Thầy giáo nọ lắc đầu, ánh mắt thoáng vẻ cảm thông, "Ông nội em mất rồi, mau về nhà đi."

"Ông em đang khỏe mạnh mà! Trước đây ông còn đá bóng nữa!" Lý Hòa đỏ hoe mắt lăm lăm, nhìn chăm chăm thầy giáo, "Ông làm sao chết được! Hồi nhỏ chẳng phải ông cũng ở trong đội bóng trường mình sao?"

Bắt được câu này, lòng tôi không khỏi chùng xuống.

Đội bóng trường, họ Lý...

"Ông cậu tên gì?" Tôi vụt hỏi.

Cậu bé cố nén song không sao ngăn nổi nước mắt lăn dài theo gò má núng nính, thút thít đáp, "Lý... Lý Xương Bình!"

Tôi há hốc miệng kinh ngạc, Thư Thư và Bím Bự cũng trở mắt nhìn Lý Hòa.

Lý Xương Bình chết rồi! Vừa mới đây!

NGƯỜI ĐÀN ÔNG KỶ QUẶC

 Con người ta luôn thích kiếm tìm những thứ trừu tượng, phi thực thể. Nhưng đây không phải bản tính trời sinh, mà vì nhân loại đã có cả thế giới. Chúng ta đã quen sở hữu cả thế giới, nên luôn muốn nắm lấy những thứ mình theo đuổi hoài mà không được, ví như số mệnh.

Song giống như sinh mạng buộc phải kết thúc, như nỗi đau đã được định sẵn trong mắt cậu bé lúc này, có những điều ta không thể không chấp nhận.

Lý Hòa khóc nước nỡ như trẻ con, chẳng thấy đâu bộ dạng láu lỉnh phá phách vừa nãy nữa, cậu ta vẫn còn là một đứa trẻ mà, ít ra là lúc này.

Cậu ta không gào thảm thiết, không kêu trời khóc đất, chỉ co mình trong góc tường bệnh viện thút thít, khi nãy mồm mép là vậy mà giờ đến một câu hoàn chỉnh còn không nói nổi.

"Hình như... tôi từng thấy cảnh này rồi." Thư Thư thì thầm vào tai tôi.

Tôi hiểu ý cô, lúc ông nội qua đời, tôi cũng rúc vào góc tường khóc một mình, chẳng ai an ủi, bởi không chỉ mình tôi đau buồn.

Hoặc giả, có lẽ thực sự không cần ai an ủi, có lẽ bây giờ tôi cần phải khóc một trận, một mình khóc một trận cho khuây khỏa.

Tôi nhìn Lý Hòa khóc lóc, chẳng hiểu sao lại thấy bức bối vô cớ, quay sang nghiêm túc bảo Thư Thư, "Hồi xưa tôi khóc có khó coi như cậu ta đâu."

Ít ra tôi cũng lấy khăn giấy lau sạch nước mắt nước mũi.

"Cậu nên trò chuyện với cậu bé ấy... ít ra cũng an ủi mấy câu."

Có lẽ Thư Thư nhìn thấy bóng dáng tôi trước đây từ cậu bé nên không đành lòng, cứ nản nì.

"Giờ thằng bé ấy đâu cần an ủi." Tôi nhú mày, cố nén cảm giác lạ lùng trong lòng.

"Không cần thật ư?" Thư Thư từ bên cạnh lướt tới trước mặt tôi, mái tóc nâu bồng bênh xõa dài, cặp mắt xanh biếc nhìn tôi chăm chú, hỏi rành rọt từng chữ, "A Lạc, nhìn mình đây này, cậu thấy vậy thật ư?"

Chẳng hiểu sao, trước đôi mắt trong veo thuần khiết ấy, tôi bỗng thấy mắt mình đau nhói, nhói đến xót xa - tôi xử lý những chuyện thế này rất kém.

Thế rồi tôi đi đến ngồi xuống cạnh Lý Hòa trên dãy ghế góc tường, rút trong túi trái một gói khăn giấy nhần nhúm, chìa ra. Kết quả tôi còn chưa đưa đến trước mặt, cậu béo đã nhanh nhẩu giật ngay lấy gói giấy, sau đó là một tràng - "Khittttttttttttttttttttttt!"

Xem chừng nhiều nước mũi thật đấy.

Còn nữa, đang lúc đau buồn mà thẳng lối vẫn rất ư nhanh tay lẹ mắt, chẳng kém lúc chụp đồng xu của tôi chút nào.

Sau đó tôi thấy cậu ta rút thêm tờ nữa, rồi tiện tay nhét luôn cả gói vào túi mình.

Không thể để thằng ranh này lấn lướt quá được. Nghĩ vậy, tôi hắng giọng, "Cái đó là của anh."

Tiếng nước nở của Lý Hòa khựng lại, cậu ta quay sang nhìn tôi bằng cặp mắt đỏ hoe, sau đó lại quay đi,

chẳng nói nửa câu - xem tôi như không khí.

Thằng nhãi này lúc khóc cũng xấu tính nữa...

"Anh bảo..."

"Giờ là của em! Khịt!" Cậu ta dùng giấy vệ sinh bịt mũi xì một phát thật mạnh.

Được, được, chú mày thắng.

Tuy Thư Thư bảo tôi an ủi cậu ta nhưng ngồi xuống rồi tôi lại chẳng biết phải nói gì cả.

Đừng đau buồn quá, ông em cũng không muốn cháu mình như vậy đâu - đây là lời thoại trong mấy bộ phim truyền hình nhảm nhí à? Trong mắt tôi hiện giờ, câu này chẳng có giá trị gì, chỉ tố bị người ta ghét thêm.

Đúng vậy, cậu ta vốn không cần an ủi. Lời an ủi của người ngoài cuộc chỉ là đãi bôi, không thể xoa dịu đau đớn trong lòng.

Thế nên tôi đứng dậy, "Đợi đấy, anh đi mua cho chú chai nước."

Song tôi còn chưa kịp dậm bước đã thấy tay áo bị kéo giật lại. Cúi xuống nhìn mới thấy một tay Lý Hòa đang nắm lấy tay áo tôi, nắm rất chặt, khiến cổ tay tôi căng cả ra.

Cậu ta không nói gì cả, chỉ lặng thinh.

Tôi ngạc nhiên nhướn mày, chợt nghe Thư Thư buột miệng than khẽ, "Không giống, ít ra cậu ấy thành thật hơn cậu."

Tôi chẳng còn bụng dạ nào đối đáp, đành ngồi lại xuống theo đà kéo của Lý Hòa - cậu ta không cần an ủi, nhưng cần người bầu bạn.

Tôi ngồi bên thằng nhóc hồi lâu, nghe tiếng thút thít bật dần, rồi cậu ta hỏi: "Anh đi theo em làm gì?"

"Anh muốn gặp ông cậu."

"Hai người quen nhau à?"

"Không quen, nhưng ít nhất anh cũng muốn thấy ông một lần."

"Ừm..."

Hai chúng tôi một lần nữa lặng thinh, dường như chẳng còn gì để nói, nhưng khác với lúc nãy, lần này hơi ngượng nghịu.

Lâu sau, tựa hồ nghe thấy tiếng muỗi vo ve, tôi nhúu mày nhìn quanh, nhưng chẳng thấy vật thể bay lay lùng nào cả.

Sau đó, tôi trông thấy Thư Thư lướt đến trước mặt, trở vào cậu béo bên cạnh - ồ, quả nhiên âm thanh phát ra từ đây.

"À... ừm... cái đó..." Lý Hòa ngập ngừng lí nhí gì đó, tôi không nghe rõ lắm.

Có thể nói nhỏ đến mức như tiếng muỗi vo ve, cũng coi như một loại năng khiếu.

"Cảm ơn nhé."

Nhưng ba chữ này nghe rất rõ.

Thư Thư nói đúng, cậu ta thành thật hơn tôi.

Vậy thì ít ra mình cũng nên thành thật một chút, tôi đáp: "Là việc nên làm thôi mà." Đoạn chìa tay ra xoa đầu cậu ta, mấy sợi tóc cứng lờm chồm đâm vào lòng bàn tay đau nhói, tôi thản nhiên nói tiếp, "Khóc thế đủ rồi, đằng nào cũng có ngày này thôi."

"A Lạc... Cậu đúng là vụng ăn vụng nói." Thư Thư cau mày lườm tôi, nhưng ngay sau đó lại kinh ngạc quay sang Lý Hòa.

Bởi cậu ta vừa khẽ "ừm", tựa hồ câu nói của tôi không đến mức tàn khốc làm tổn thương người ta như Thư Thư nghĩ.

Đột nhiên có tiếng chân nặng nề vang lên từ đầu kia hành lang, âm thanh đánh giòn của gót giày da nện xuống mặt sàn khiến tôi và Lý Hòa đều phải quay ra nhìn, sau đó tôi nghe thấy cậu ta gọi: "Bố..."

Người nọ chưa đến bốn mươi, mặc sơ mi trắng, quần đen, vẻ mặt lạnh nhạt, trông chỉ hơi ủ dột chứ không quá đau buồn trước sự ra đi của bố mình. Đây chính là con trai Lý Xương Bình, bố Lý Hòa.

"Con đi sang với bà rồi về nhà đi." Anh ta nhìn lướt qua tôi, khẽ gật đầu chào hỏi song không định chuyện trò, đoạn trầm giọng bảo Lý Hòa, "Bố còn phải đi lo hậu sự cho ông."

Chẳng đợi Lý Hòa kịp phản ứng, anh ta dậm bước toan đi, không ngờ bị cậu con trai gọi giật lại, "Bố..."

"Hử?"

Người đàn ông dừng bước quay lại nhìn con trai, tuy không nghiêm khắc, nhưng cũng chẳng thể coi là hiền hòa. Cặp mắt âm u khiến Lý Hòa thoát chốc cứng họng. Ông bố đợi giây lát rồi nhú mào: "Chuyện gì thế?"

"A... chuyện..." Trước mặt bố, cậu bé vừa nãy còn ngông nghênh liền thoảng không sợ trời không sợ đất dường như rất căng thẳng, ấp úng mãi không nói nên lời - đột nhiên, tôi thấy trào lên một dự cảm không lành.

"Anh ấy... anh ấy đến gặp ông, bố ạ!" Lý Hòa chỉ tay bán đứng tôi nhanh hơn chớp mắt.

Đang lúc tang gia bối rối thế này, tôi đâu muốn ló mặt làm phiền người ta.

"Cậu tên gì? Cậu quen ông cụ nhà tôi à?" Người đàn ông đưa mắt nhìn sang tôi, "Tôi là Lý Nham."

Tôi không thích ánh mắt anh ta, không ấm áp cũng chẳng lạnh lẽo, nhìn tôi cứ như nhìn cái ghế bên cạnh vậy.

"Chào anh, tôi là A Lạc." Tôi thấy ngọt nhạt khó tả trước ánh mắt ấy, lúng túng gãi gáy, "Tôi không quen ông Lý Xương Bình, nhưng quả thực có chuyện cần hỏi... Xin hỏi anh có biết bà Diệp Thái Hân không?"

Lý Nham nhướn mày, song không đáp ngay, có lẽ là đang cố nhớ, hoặc cố thể đang nghĩ ngợi gì đó, chỉ im lặng nhìn tôi hồi lâu, đến mức tôi sờn cả gai ốc mới chậm rãi cất tiếng, "Xin lỗi, tôi không biết."

Khoảng lặng rất dài, dài đến nỗi tôi thấy mất tự nhiên, khiến tôi có muốn vờ không biết anh ta đang nói dối cũng khó...

Tôi hít sâu một hơi, mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện nồng nặc xộc thẳng lên não, tuy khó chịu nhưng lại giúp tỉnh táo không ít. Tôi hiểu ra gia đình họ không có ấn tượng tốt với ba chữ "Diệp Thái Hân", thậm chí còn căm ghét.

"Nhưng cậu có thể hỏi mẹ tôi, biết đâu bà ấy biết..." Câu này của Lý Nham khiến tôi khá ngạc nhiên, anh ta không bài xích chuyển viếng thăm của tôi, trái lại còn chỉ cho một hướng đi khác - rõ ràng anh ta không cần phải làm vậy.

"Có điều phiền cậu để sau được không, hôm nay cho bà ấy nghỉ ngơi đã."

Nghe anh ta nói thêm tôi mới ý thức tới tình hình hiện tại, nhưng vẫn không sao xua tan được cảm giác bị cái bánh từ trên trời rơi xuống trúng đầu, tôi vội gật lia lịa, "Vâng vâng, dĩ nhiên hôm nay không tiện lắm, xin được chia buồn cùng gia đình, à... mong cả nhà bớt đau thương..."

Người đàn ông này thật lạ lùng.

Lý Nham gật đầu rồi quay lưng đi thẳng, khi anh ta sắp khuất bóng ở cuối hành lang, Lý Hòa lại gọi giật lần nữa, "Bố..."

"Hà?"

Anh ta lại dừng bước, quay đầu nhìn con trai, không hề lộ vẻ sốt ruột, "Sao thế?"

Nét mặt cậu nhóc tựa hồ đang đấu tranh tư tưởng rất căng, cuối cùng cậu ta nghiêng rằng, lấy hết can đảm đến đỏ gay mặt mũi hỏi, "Bố mẹ... định ly hôn à?"

Lý Nham nhìn chăm chăm con trai hồi lâu rồi quay ngoắt đi, chẳng nói chẳng rằng định cất bước.

"Bố!"

Lý Hòa bỗng gọi to, ép Lý Nham dừng chân lần nữa.

Lần này anh ta lên tiếng, tông giọng không thay đổi nhiều, chẳng ấm áp, cũng không lạnh lùng, tựa hồ không có khái niệm về cảm xúc, "Chuyện của người lớn, trẻ con đừng quan tâm. Còn nữa, đang ở trong bệnh viện, đừng có la lối."

Dứt lời, chẳng để Lý Hòa kịp phản ứng, anh ta đi thẳng xuống cầu thang. Cậu bé chỉ biết đứng ngây ra, cũng không đuổi theo.

Tôi không rõ cậu ta không dám đuổi hay không muốn đuổi, tóm lại nhìn rất đáng thương. Nét mặt ấy không nên xuất hiện ở một thiếu niên tuổi đó.

"Giúp em với."

Lý Hòa đột nhiên buông một câu không đầu không cuối. Tôi ngoái đầu nhìn quanh, xác định không còn ai khác, bèn trở vào mũi mình, "Cậu bảo anh hả?"

"Còn ai nữa?" Cậu ta hừ mũi.

Chắc, dám nói với tôi bằng thái độ gọi đòn thế à?

"Anh cậu đang làm việc." Tôi định giải thích nghề nghiệp của mình cho Lý Hòa, sau đó uyển chuyển từ chối, "Anh phải hoàn thành việc người ta giao, đã ký hợp đồng rồi."

"Vậy anh nhận thêm việc nữa, chẳng phải càng kiếm thêm tiền sao?" Lý Hòa vẫn nhìn tôi chăm chăm.

Tôi thấy hơi đau đầu, "Anh lấy phí cao lắm đấy."

Lỏi con lục túi rồi búng tay cái chóc, một luồng sáng bạc bay tới trước mặt, tôi vội chụp lấy, hóa ra là đồng xu bị cậu ta chụp mất khi nãy.

"Bằng này chắc đủ rồi nhì."

Đủ cái đầu cậu! Còn nữa, đồng xu này vốn là của tôi mà! Đang định đập lại thì thằng lỏi rầu rầu bồi thêm một câu, khiến tôi bỗng thấy bất an, "Em không có nhiều tiền tiêu vặt đâu, nếu anh chê ít em cũng không ép, có điều... việc anh nhận với người ta cũng đừng mong hoàn thành nữa."

"Tại sao?"

Cậu ta ngẩng lên, nhìn tôi bằng cặp mắt đỏ hoe, chân thành đáp, "Vì bà nội... chiều em lắm đấy."

"..." Ý là anh chưa chắc giúp được tôi nhưng tôi thừa sức hại anh hả? Sao trẻ con bây giờ xảo quyệt

thế không biết?

"Hiểu rồi, oắt con. Nhưng đổi lại, việc anh muốn làm... cậu phải phối hợp đấy."

Tôi nhìn Lý Hòa, cảm thấy mình sống nhiều hơn cậu nhóc mấy năm cũng chỉ công cốc, ngán ngẫm lên tiếng, "Anh đoán được đại khái cậu định làm gì rồi, nhưng chuyện tình cảm vợ chồng kiểu này, anh chỉ có thể dốc hết sức thôi, hiểu không?"

Lý Hòa hồ nghi nhìn tôi hồi lâu rồi gật đầu về bất đắc dĩ. Thằng lỏi thông minh biết cũng chỉ có thể đến thế mà thôi.

Có điều tôi ghét cay ghét đắng cái vẻ bĩu môi của cậu ta bây giờ! Cứ như cậu ta chịu thiệt vậy!

"Đừng giận, cậu bé còn trẻ con mà." Thư Thư rủ rỉ khuyên.

"A ha ha! Ta thích thằng lỏi quay nhà người như chong chóng này rồi đấy!" Bím Bự này giờ vẫn ngủ trong túi tôi đã thức dậy, cười the thé, "Bực lắm hả! Đáng đời!"

Chết tiệt, lát nữa về nhà, tôi sẽ nhét nó vào ổ mèo hoang ngoài cửa tiệm đến hết đêm cho xem...

"Biết dùng máy tính chứ?" Tôi rút trong ngực áo ra một tấm danh thiếp, đưa cho cậu ta, "Nếu nghĩ ra chuyện gì thì gửi thư tới hòm thư này, gửi cả thông tin, tiểu sử của bố mẹ cậu nữa... cái gì viết được thì viết hết ra."

Lý Hòa hừ mũi khinh khinh, cầm lấy danh thiếp, "Anh tưởng cái tên 'Lý Họa trường Thanh Sơn' chỉ để gọi suông thôi chắc?"

Ờm, xét từ chiến tích vọc vạch máy tính trường của cậu ta thì hẳn là không thành vấn đề, tôi đã hỏi một câu ngốc quá. Nhìn đồng hồ trên tường thấy đã sáu giờ chiều, cũng đến lúc kết thúc công việc hôm nay thôi. Tuy trông có vẻ chẳng đạt được tiến triển gì thực chất, nhưng có một vấn đề không thể trốn tránh - bụng tôi lại đói rồi.

Sau khi tạm biệt thằng béo giao hoạt, tôi rời bệnh viện, dắt Trinh Đức ra khỏi bãi đỗ xe. Cô bé gặp người chào tôi, "Anh vất vả rồi."

"Ấy ấy..." Tôi đâm luống cuống, "Đâu có đâu có, em vất vả mới đúng, thằng lỏi đó nặng lắm hả?"

"..." Trinh Đức đỏ bừng mặt, then thùng cúi đầu, "Xin lỗi anh, em thật vô dụng, vít sau hơi lỏng, lát nữa vặn lại hộ em được không?"

Xem ra vít ở yên sau long cả ra rồi, chặc... thằng lỏi chết tiệt kia ăn gì mà béo thế?

Tôi đang định hỏi có leo lên được không - ừm, câu này nghe hơi kỳ cục, tuy cô bé không phải người, nhưng cứ cảm thấy mình thô bỉ sao đó.

"Không sao, chỉ bị mỗi yên sau thôi." Trinh Đức bỗng như sắp bật khóc, ánh mắt đầy hoảng sợ.

Thấy Thư Thư trừng mắt nhìn, tôi sức hiểu nguyên nhân, vội vỗ trán tự trách mình quá vô ý.

Đồ vật không còn tác dụng sẽ bị vứt bỏ - rõ ràng nỗi kinh hoàng trước câu nói này đã khắc sâu vào nội tâm Trinh Đức.

Em sợ bị vứt bỏ lần nữa.

"Phải phải! Trinh Đức quả nhiên rất vững vàng! Hơn đứt ai đó..." Bím Bự đứng trên vai Thư Thư, vỗ bình bịch vào cái bụng rậm lông, an ủi Trinh Đức xong bèn quay sang gây sự với tôi, "Đói đến mù mị rồi à, vừa rồi là thái độ gì vậy! Không ăn cơm thì chết à! Đúng là đồ vô dụng..."

Đồ khốn, người không ăn cơm thì chết chứ còn gì nữa! Màyo tưởng tao muốn phiền phức thế à! Ăn cơm

cũng mất tiền đấy!

Sau khi rên rầm oán thán thay ví tiền, tôi nghiêng rằng hạ quyết tâm lát nữa sẽ quăng Bim Bự vào ổ mèo hoang rồi leo lên xe, cười bảo Trinh Đức vẫn còn rụt rè, "Nhờ em vậy."

"Vâng ạ!" Trinh Đức mừng rỡ đáp lạnh lạnh, vẻ rầu rĩ vừa rồi đã biến mất, thay bằng tâm trạng phơi phới vui tươi.

Gió lộng tạt vào mặt, hất tóc mái tôi ra sau, ánh đèn màu lấp loáng chói mắt, khiến tôi phải nheo nheo nhìn chiếc xe đạp đã hoen gỉ ở các mối ghép, dịu giọng vỗ về, "Yên tâm, anh sẽ năng sử dụng em."

Dường như nghe thấy lời hứa của tôi, tiếng chuông xe leng keng vang lên trên con đường sấm tối.

Người qua đường đổ dồn mắt lại, hẳn đang ngạc nhiên không hiểu sao đường vắng mà còn phải bấm chuông. Cảm nhận được ánh mắt họ, tôi bỗng thấy trải nghiệm bị coi là quái vật trước đây cũng khá thú vị, không phải chỉ toàn khổ đau, bởi tôi cảm nhận được niềm vui mà người khác không cảm nhận được, cảm xúc lạ lùng kiểu vừa là ngôi sao may mắn lại kiêm cả sao quả tạ vậy.

Thầy pháp thì thầy pháp, quái vật thì quái vật.

Dù sao đây có thể coi là "vật hợp theo loài". Có lẽ bản thân tôi cũng là một món đồ có mục đích để những vật linh kia tiếp tục tồn tại.

Vật cần dùng hết công dụng, người cần dùng hết khả năng.

"A Lạc, đang nghĩ gì thế?" Thư Thư ngồi yên sau, không trông thấy khoe môi tôi bất giác cong lên, song qua nhịp đập cũng cảm giác được sự khác lạ.

"Ừm, tôi đang nghĩ, nếu mình cũng là vật linh thì tốt biết mấy..."

"Á á! Ngâu xi không chịu nổi!"

Bim Bự ré lên nhào vào mặt tôi che khuất cả tầm mắt, tôi đành phanh gấp để tránh xảy ra tai nạn, "Mày làm quái gì thế?"

"Làm gì ấy à? Ông đang tấn nhà người đấy không thấy à?" Bim Bự hung hăng tung chiêu Vuốt Diên trong Pokemon cào loạn xạ vào mặt tôi.

"Không phải chuyện đó." Tôi dở khóc dở cười, chẳng hề thấy đau trước màn tấn công của Bim Bự, "Trước hết cho một lý do đã."

"Cần gì! Ta nghe câu vừa rồi thấy ngứa ráy đấy, không được à!" Nó đứng thẳng dậy, bay bổng lên không, trừng mắt nhìn tôi trong tư thế Thủy thủ Mặt Trăng "nhân danh Mặt Trăng, ta sẽ trừng trị người".

Ngoài cơn thịnh nộ không buồn che đậy, tôi cũng bắt gặp sâu trong đáy mắt Bim Bự một vẻ buồn bã mà mình suýt nữa bỏ sót, tự dưng chột dạ, tôi quay sang Thư Thư cầu cứu.

"..."

Tôi hít sâu một hơi, đến cả Thư Thư cũng hằm hằm nhìn tôi.

"Thôi thôi! Tao biết rồi, là tao sai. Vừa rồi tao chỉ buột mồm nói linh tinh thôi." Kể thức thời mới là tuần kiệt, tôi vội giơ hai tay xin hàng, đây vẻ lưu manh.

Tôi hiểu cách nghĩ của họ.

Tôi có sự tự do mà vật linh không có, có thể làm chủ chính mình, có thứ mà họ luôn khao khát - nên tôi không có tư cách ao ước được như họ.

"Không chỉ thế đâu... A Lạc." Đường như đọc được suy nghĩ của tôi, Thư Thư khẽ nói, "Nếu không có

cậu, ai có thể dùng chúng mình như thế này?"

Nhìn vào đôi mắt trong veo như ngọc lục bảo, tôi hiểu cô còn một câu không nói - nếu không có tôi, họ sẽ dần suy yếu rồi biến mất.

Bởi trên đời này trừ kẻ quái thai như tôi ra, ai lại thích dùng đồ cũ chứ?

Chỉ mình tôi làm thế.

Chỉ mình tôi có thể làm thế.

Chỉ mình tôi có thể chăm sóc họ.

"Tôi biết rồi, vậy thì phải làm việc tử tế vào đấy..." Tôi cười nhấn bàn đạp, "Tôi sẽ dùng các cậu đến già đến chết, không trả lương đâu."

"Á á! Cậu này cũng ngứa ráy!"

"Bỏ thói kén cá chọn canh đi! Con chuột nhãi!"

"Không được gọi Bim Bự! Phải gọi là Hamtaro vĩ đại!"

"Tao đã gọi đâu!"

“ ... ”

BÍ MẬT BI BẬT MÍ

Hôm nay hiếm hoi lắm mới có khách, thấy khách mặc âu phục dận giày da bước vào, tôi đã âm thầm dán ngay cho cái nhãn "Khách siêu VIP giải quyết sinh hoạt phí tháng sau".

Người này khoảng hơn ba mươi tuổi, ăn mặc như dân văn phòng, song tác phong nhanh nhẹn mà dáng dấp lại phong trần mệt mỏi, xem ra công việc khá áp lực. Thấy anh ta đi vào trong, tôi đã khắp khởi hy vọng đối phương ưng pho tượng đầu ngựa niêm yết giá ba vạn kia, nếu anh ta chê đắt, tôi có thể giảm chút ít. Nhưng cuối cùng anh ta lại dừng chân nhìn quanh ngó quất rồi quay sang ngơ ngác hỏi tôi, "Đây không phải quán ăn à?"

"Choang!"

Tôi như nghe thấy tiếng tim mình vỡ vụn, nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười, "Không, đây là tiệm cầm đồ."

"Bảng hiệu ngoài cửa đề 'Quán Cơm Trà' cơ mà?" Lại nữa rồi...

Tôi phải giải thích một chút, tên cửa tiệm này không phải do tôi đặt, mà là chủ trước, tức ông nội tôi nghĩ ra - nghe nói vì ông mê một món cơm chan nước trà bà nội làm.

Tôi nghe tiếng Lắc Cắc cười ngặt nghẽo trên ghế-của-tôi. Bắt đầu từ nó, cả cửa hiệu bỗng chốc nhốn nháo.

"A ha ha... hay là đổi quách sang bán cơm đi, A Lạc! Để tôi giúp cậu!" Lò nường A Tam trong góc cười nói.

"Không được! Tôi nghĩ cậu ta đến muối với mì chính còn không phân biệt được ấy chứ!" Cái ấm chết tiệt nào đó ngang nhiên phỉ báng tay nghề bếp núc của tôi.

"Lẽ nào bà phân biệt được? Mồm không có còn đòi ti toe?" A Tam bật lại.

"Ai bảo không có! Chẳng qua hơi dài nên trông giống mũi thôi!"

"Đừng nói thế, ai cũng có sở trường sở đoản... ừm."

Đám khốn kiếp này... Ăn nhờ ở đậu mà chẳng biết ý biết tứ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi quả thực không có chút uy nghiêm nào...

Thực ra ở góc bảng hiệu đã ghi chú rõ ràng đây là tiệm cầm đồ không phải quán ăn, nhưng vẫn có nhiều người không chịu đọc kỹ.

"Ừm, chúng tôi là tiệm cầm đồ mang tên 'Quán Cơm Trà'."

Ánh mắt vị khách nhìn tôi bỗng khác hẳn, như đang nhìn một thằng điên. Lát sau, anh ta nhẹ nhàng xin lỗi rồi bước ra, nhưng chẳng mấy chốc đã quay vào.

"Mưa rồi, chỗ anh có bán ô không?" Vừa hỏi, mắt anh ta đã sáng lên, tay trở vào chiếc ô xanh thẫm treo trên tường cạnh tôi. "Đẹp đấy, bao nhiêu vậy?"

"Xin lỗi, cái này không bán." Tôi biết anh ta chỉ cái nào, nên thẳng thừng từ chối luôn.

Thật ra chiếc ô đó cũng chẳng phải hàng không bán, nhưng vì vật linh đã thức tỉnh nên tôi phải cẩn thận chọn cho nó một người chủ tiếp theo.

Một người ít ra, dù không cần nó nữa, cũng có thể đưa trả nó về.

Thế nên những đồ vật đã nảy sinh linh tính, phần lớn đều được tôi xếp vào tủ "hàng không bán", dù sao "hàng không bán" cũng dễ giải thích và dễ được tiếp nhận hơn là "món đồ này đã có vật linh".

Cuối cùng tôi bán cho anh ta một chiếc ô mới 80%, coi như kiếm tạm bữa cơm. Sau đó tôi dọn dẹp qua loa rồi treo biển "nghỉ bán" lên tay nắm cửa bên ngoài, còn phải kiếm sống nữa chứ.

Hôm nay là Chủ nhật, trời âm u lại có mưa. Một chủ tiệm cầm đồ thường ngày không có việc gì chỉ thích ru rú trong tiệm như tôi chẳng muốn đội mưa ra ngoài từ sáng sớm chút nào.

Phần lớn thời gian tôi chỉ thích ngồi bên cửa sổ nhìn người ta đi lại hối hả trong mưa, lòng vui âm ỉ, song cũng hơi ghen tị vu vơ.

Sống có định hướng quả là vất vả, có lẽ còn đau khổ, nhưng ít ra khỏi phải hoang mang. Cứ mơ hồ không mục đích quá lâu sẽ khiến người ta đâm ra biếng nhác, rồi từ đó càng thêm uể oải lừ đừ. Rõ ràng chẳng có gì, nhưng không sao xốc nổi tinh thần, cũng chẳng màng mọi sự - cuộc sống ăn no chờ chết như vậy thoát nghe thì hạnh phúc, nhưng cứ thế mãi, sự an nhàn ban đầu sẽ thành mối phiền não không sao tháo gỡ nổi, khiến tôi ngày càng xa rời xã hội.

Con người là loài động vật quần cư, đồng thời là loài động vật xã hội, có nghĩa con người ta không thể sống một mình được. Dù là ẩn sĩ thời cổ cũng không thể tự mình giải quyết mọi nhu cầu ăn mặc ở đi lại; nói cách khác, kẻ làm ẩn sĩ đều rất một đám phú hào đáng ghét.

Trong xã hội hiện đại, nơi phân công công việc bắt đầu trở nên ngày càng chính xác, mối quan hệ giữa người với người cũng ngày càng quan trọng, nếu như thời cổ nơi nào cũng có vài ẩn sĩ nổi tiếng, thì đến thế kỷ 21, loại người đó gần như chỉ còn tồn tại trong tiểu thuyết.

Thật đáng tiếc, tôi không phải bọn phú hào đáng ghét, cũng không phải người cổ đại đáng thương đến mức tính còn chẳng có mà dùng. Tôi cần phải sống, phải duy trì mối quan hệ cơ bản với xã hội này, đồng thời giữ cho bản thân không sa sút thêm nữa.

Thế nên thỉnh thoảng tôi sẽ nhận vài công việc của vật linh sư, một phần vì tiền, phần khác vì muốn bản thân yên tâm hơn, có thể tự nhủ rằng, "À, mình vẫn còn có ích cho người khác."

Xét trên góc độ nào đó, tôi quả thực không khác gì đám vật linh kia.

Lợi dụng lẫn nhau vốn là quan hệ cơ bản nhất và cũng quan trọng nhất giữa người với người, đó không phải dạng "lợi dụng" mang hàm nghĩa xấu mọi người thường dùng, mà đại diện cho một loại nhu cầu.

Sở dĩ chúng ta ghét từ "lợi dụng" là bởi đa phần ta sẽ liên hệ nó với những hành động thực tế trần trụi, đồng thời theo bản năng lại tránh không gán nó vào những sự vật đẹp đẽ, để chúng giữ trọn vẹn vẻ thuần khiết không tì vết.

Ví như lời tỏ tình "Anh cần em" giữa đôi tình nhân trong phim thần tượng, với tôi chỉ là một phiên bản rút gọn, đầy đủ phải là "Anh cần lợi dụng em".

Lợi dụng em để mình trở nên hạnh phúc. Song sự lợi dụng này đến từ hai phía, giống như công việc tôi mới nhận mấy hôm trước vậy - dù tiền công chỉ là một đồng xu vốn thuộc về tôi.

Phải thừa nhận rằng tôi thích thằng lỏi béo đó nên mới đồng ý giúp nó, nhưng phần lớn nguyên nhân là vì mấy tài liệu về Lý Xương Bình và gia đình ông ta mà sáng nay Bát Giới mới tìm được, còn về nguồn tin quả thực không tiện tiết lộ, tôi còn chưa muốn đến đồn cảnh sát uống nước.

Bước vào dãy nhà tập thể tường xám cũ kỹ, giữ sạch nước mưa đọng trên tán ô, tôi cụp ô lại. Hôm nay tôi không dùng Trinh Đức, vì chần bùn của em hơi lệch, đi mưa không tiện, lại thêm yên sau lỏng ốc, lúc bị đưa ra tiệm sửa, trông cô bé căng thẳng như sắp lên bàn mổ vậy. Trinh Đức ghét tay chủ tiệm sửa xe ở góc ngoặt trước tiệm tôi, em kể trước đây lúc mình còn mới coóng, từng được đưa đến đây chỉnh lại phanh xe, kết quả bị ông ta tráo mất đôi vành, thay bằng đồ cũ.

Song tôi vỗ ngực bảo em, tay chủ tiệm không có đạo đức nghề nghiệp đó nhất định không dám giở trò này với tôi, bởi tôi là chủ tiệm cầm đồ, người mùi đồ cũ nhạy hơn ông ta nhiều. Tuy em không mấy tin tưởng, nhưng ít ra cũng đỡ sợ hơn.

Ủm, khỏi cần lo nhiều cho Trinh Đức nữa, ba hôm trước nghe tôi hẹn sẽ đến thăm, bà Chương Liên vợ ông Lý Xương Bình đồng ý ngay, gần như không hề do dự, còn nói đã nghe cháu nội nhắc đến tôi.

Sực nhớ đến lời thẳng lời béo thì thầm, "Bà nội... chiều em lắm đấy", tôi bỗng rùng mình. Nguy hiểm quá, may mà không đặc tội với nó, tuy làm không công cho nó khiến tôi hơi tự ái, nhưng nể tình thẳng nhóc đã giúp một tay, cũng chẳng nên so đo nữa.

"Thực ra Lý Hòa cũng tốt mà." Thư Thư khen, "Cậu ấy đang giúp cậu đấy chứ."

"Có lẽ lần sau tôi nên khen rằng, 'Thẳng lời béo thế mà khá, Lý Xương Bình đúng là phúc bảy mươi đời mới được đưa cháu như cậu'."

Nghe tôi thản nhiên châm chọc, Thư Thư thở dài, "Đồ nhỏ mọn."

Nhà Lý Xương Bình ở tầng hai, tôi cuốc bộ lên luôn, chẳng cần thang máy, tới cửa mới sực nhớ mình đi tay không.

Đến chơi lần đầu, lại còn nhờ vả người ta, không đem gì coi sao được? Nhưng ví tiền của tôi còn trụ nổi không đây?

Đương lúc bối rối, tôi chợt nhận ra mình lại phạm tiếp một sai lầm - không nên đứng ngay trước cửa nhà người ta mà bối rối.

Tiếc rằng chưa kịp sửa sai, cửa đã bật mở, suýt nữa đập trúng mũi tôi, tôi vội lùi lại theo bản năng, đến khi định thần mới phát hiện hóa ra chính thẳng nhãi Lý Hòa kia mở cửa.

Cậu ta cũng ngỡ ngàng, rõ ràng không ngờ tôi đang đứng bên ngoài, "Sao anh không vào?"

"... Anh vừa mới tới." Nhận ra cậu ta đang quan sát... tay mình, tôi rửa thầm, nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ ngượng ngùng, "Thật thất lễ quá, lúc đi trời mưa nên không mua được quà."

"Không sao, không sao, không cần khách sáo... xì!" Thẳng lời vẫy tay mời tôi vào.

"Thư Thư... vừa rồi nó 'xì' một tiếng đúng không?" Cơ mặt tôi hơi gằn gặt, "Nó cố ý hả? Cố ý để tôi nghe thấy hả?"

"Chắc... không phải đâu... nhỉ?"

Nhìn Thư Thư do dự ra mặt, tôi thầm thở dài, có năm chữ mà cậu kéo ra dài thế, chẳng phải chính cậu cũng không dám chắc hay sao...

Đúng lúc này, một bà cụ mặc đồ ngủ xanh thẫm từ phòng trong bước ra, nhìn nếp nhăn trên bộ đồ và mái tóc hơi rối, có lẽ này giờ bà vẫn nghỉ ngơi trong phòng chứ chưa ngủ. Với một người ngoài bảy mươi, gương mặt bà chưa có nhiều nếp nhăn, thậm chí đôi mắt vẫn rất tinh anh, chỉ là hơi tiêu tụy, nói năng cũng nhỏ nhẹ, "Hòa, lấy dép lê cho khách đi con."

Bà là Chương Liên, vợ Lý Xương Bình ư... ừm, nếu hỏi chuyện kia, chẳng biết bà có chịu nổi không nhỉ.

"Dạ..."

Lý Hòa ngoan ngoãn đáp rồi hậm hực lấy trong tủ giày bên cạnh một đôi dép lê trắng, "Này, đi vào."

Tôi dè dặt chào hỏi bà lão, rồi xỏ dép.

Ngồi xuống trước mặt bà cụ, đón lấy chén trà Lý Hòa bưng đến, tôi lặng thinh nhìn bà hồi lâu, thầm tính xem nên vào đề thế nào.

"Cậu cứ tự nhiên nhé." Bà Chương Liên cười, không quá tươi tắn nhưng rất chân thành, "Có việc gì cần cứ hỏi tôi."

"Dạ, bà có biết bà Diệp Thái Hân không?" Vừa nói ra câu này, tôi đã thấy ánh mắt bà ánh lên nét thảng thốt, sau đó tràn ngập hồi tưởng và thương cảm, có điều không bọn mày may oán hận hay ghen ghét.

"Hòa, con ra ngoài chơi đi."

"Dạ?"

Lý Hòa đang lắc lư cái đầu ăn hoa quả bày trên bàn trà cạnh đó, nước quả chảy ròn ròn, thỉnh thoảng bà nội bảo, tay còn đang cầm quả quýt bóc dở, há hốc miệng ngớ ra rồi phồng mồm nuốt vội miếng quýt trong miệng như một con sóc, không hỏi thêm câu nào, gật đầu lia lịa về hiệu chuyện, "Vâng ạ!"

Ở trước mặt tôi sao thẳng lời này không biết điều như thế nhỉ!

Đợi Lý Hòa đi khỏi, bà Chương Liên mới nhẹ nhàng hỏi: "Lâu lắm chẳng nghe thấy tên chị ấy, có thể cho tôi biết cậu làm gì không?"

"Cháu được người ta thuê điều tra vài chuyện trước đây... nhưng bà yên tâm, những lời bà kể hôm nay sẽ không xuất hiện trên báo đài gì cả, cháu không phải phóng viên."

"Cậu là thám tử tư à?"

"Dạ... có... thể coi là vậy..." Trả lời thế này chắc sẽ giảm bớt số người gọi tôi là thầy.

"Tôi cũng sắp quên mất chị ấy trông thế nào rồi..." Bà cụ đẩy gọng kính, nheo mắt nhìn tấm ảnh tốt nghiệp, "Dù xem ảnh vẫn thấy lạ."

Đúng như tài liệu Bát Giới đưa tôi hôm qua, bà Chương Liên cũng là cựu học sinh trường Thanh Sơn, nên khi nghe bà nói vậy tôi không hề bất ngờ, "Chắc đôi bên lâu rồi không liên lạc ă?"

"Ừm, xảy ra nhiều chuyện nên sau khi lên cấp ba không còn liên lạc nữa... cậu muốn hỏi gì?"

"Cháu muốn hỏi giữa bà Diệp Thái Hân và ông bà đã xảy ra chuyện gì?" Tôi đưa ra một câu hỏi mơ hồ, bởi biết rõ không thể hỏi ngay đến sợi dây chuyện kia. Bất luận là về giá trị của sợi dây hay ý nghĩa bao hàm bên trong, đều không thích hợp để hỏi ngay lúc vào đề.

"Người trẻ lúc nào cũng thích hỏi những chuyện thế này nhỉ."

Bà Chương Liên đứng dậy, ra hiệu cho tôi chờ một lát rồi đi vào phòng ngủ, lát sau ôm ra một cuốn album.

Album dày cộp, có vẻ lưu giữ rất nhiều kỷ niệm.

Bà cụ đặt album xuống bàn mở ra, lật mấy trang, tới khi thấy một bức ảnh tốt nghiệp ố vàng thì xoay chiều thuận đẩy về phía tôi, "Ảnh tốt nghiệp của ông nhà tôi đây, có cả chị ấy đấy."

Tấm ảnh này tôi đã nhắc thấy trong đồng tài liệu Bát Giới đưa nhưng chưa xem kỹ, không phải vì

không quan tâm, mà bởi ảnh chụp lâu ngày đã mờ nhòe cả. Nhưng tấm ảnh này dường như được bảo quản khá tốt, tuy ố vàng song vẫn lóng lánh nhận được mắt từng người. Tôi chăm chú nhìn Lý Xương Bình, gương mặt ông không mấy tuấn tú, song lại khá có uy. Tiếc rằng ông ấy không cười - tôi chợt thấy tim đập dồn.

Cảm giác lạ lùng này là sao nhỉ? Hình như tôi đã bỏ sót gì đó...

"Bấy giờ khá ít người biết quan hệ giữa chị ấy và ông nhà tôi, nhưng tôi là một trong số đó." Bà Chương Liên chậm rãi kể, có lẽ vì ông cụ vừa qua đời, nên bà dễ chìm vào hồi tưởng, "Thiếu nữ ấy mà, hay thích các cậu trai giỏi thể thao, như ông Lý vậy. Có điều tôi nhút nhát, hơn nữa... tôi cũng mến chị Diệp, chị ấy học giỏi lại xinh đẹp thông minh, hai người bọn họ rất xứng đôi."

Giọng bà cụ không mấy may mắn, thản nhiên kể lại chuyện giữa chồng mình và người cũ, chẳng hề có vẻ gì lẩn tránh.

"Thời đó chúng tôi không thực dụng như thanh niên bây giờ đâu, nhất là lúc còn đi học, yêu là yêu, đơn giản lắm. Nhưng người lớn lại nghĩ khác, gia đình chị Diệp khá giả, cha mẹ quản rất nghiêm, dù vậy ở trường họ vẫn là một đôi... Bấy giờ rất vui, đúng là rất vui."

Bà cụ cảm khái, "Tiếc rằng rồi cũng đến ngày tốt nghiệp, tốt nghiệp xong là phải chia tay, nên họ muốn thi vào cùng một trường cấp ba, chị Diệp học giỏi, còn ông Lý chỉ tạm tạm thôi. Nhớ lúc sắp tốt nghiệp, tôi từng nghe thấy họ cãi vã mấy lần, tuy điểm số của ông Lý về sau đã có chút tiến bộ nhưng vẫn kém xa chị Diệp, chưa thi tôi đã biết ông ấy chẳng có hy vọng gì. Bấy giờ tôi còn buồn bã mất mấy ngày... Nhưng... kết quả cuối cùng, lại khiến tất cả ngã ngửa."

Theo tài liệu, bà Diệp Thái Hân chỉ đỗ vào một trường cấp ba bình thường, vậy khả năng duy nhất là...

"Về sau tôi mới biết, tất cả các môn chị ấy đều bỏ không làm một hoặc hai câu cuối." Bà Chương Liên lắc đầu bất lực, "Tôi còn nhớ lúc ấy đang trên sân thể thao, ông Lý hay tin liền chạy như điên về lớp gọi chị ấy ra, hai người cãi nhau to, chưa bao giờ thấy họ cãi nhau găng thế... cả hai đều khóc."

"Về sau thì sao ạ?"

"Về sau à?" Bà Chương Liên ngẩn ngơ lắc đầu, "Sau đó chúng tôi vào cùng một trường cấp ba, song họ cứ lục đục suốt. Đến lớp Mười một thì chị Diệp chuyển trường, nghe nói là đi London... Về sau tốt nghiệp đại học mới trở về, lúc đó tôi đã thành hôn với ông Lý rồi."

Bà ấy nói dối.

Dù không nói dối, bà cũng đang giấu giếm gì đó.

Tôi lặng thinh vì không biết phải nói gì, phải làm rõ những chuyện xưa đã phủ bụi theo năm tháng ấy ra sao.

Quan trọng nhất là, rốt cuộc bà cụ có biết đến sợi dây chuyền có thể khơi dậy lòng tham của bao người kia không? Nếu biết liệu bà ấy có vì tham lam mà giấu giếm chuyện gì không?

Tôi không biết bà Chương Liên có tham lam hay không, nhưng quả thực bà đã giấu giếm một số chuyện. Động cơ thì tôi hiểu, nhưng đằng sau động cơ này còn gì khác không, tôi phải xác nhận lại đã.

Thế nên, tôi lấy trong túi đeo chéo ra một bản ghi chép về bệnh tình của Lý Xương Bình, đẩy tới trước mặt bà Chương Liên, "Xin lỗi, cháu vô ý xem trộm bí mật của người khác, nhưng chuyện này liên quan tới công việc... Phần bà giải thích cho cháu chuyện xảy ra trong kỳ nghỉ hè sau khi ba người tốt nghiệp cấp hai

được không ạ."

Thấy bản y bạ, bà Chương Liên sững ra nhìn tôi chăm chăm hồi lâu rồi cúi đầu lật xem, giở được hai trang, bà lại gập vào, nét mặt thoáng vẻ khó chịu, "Cậu lấy đâu ra thứ này?"

Tôi rất muốn nói chuyện thất đức này đều do một tay con heo háo sắc Bát Giới, nhưng hẳn là bà sẽ gọi ngay cho đồn cảnh sát hoặc viện tâm thần - nên thôi.

"Đây là công việc thôi ạ." Tôi đáp bằng thái độ thành khẩn nhất có thể, hy vọng có thể giảm bớt tâm lý đề phòng của bà cụ, "Cháu không có ý mạo phạm đâu."

"Chúng ta không còn gì để nói nữa, cậu về được rồi." Bà Chương Liên thân nhiên đuổi khách, "Tôi muốn đi nghỉ."

Tôi nhú mày, dù đã lường trước bà sẽ tỏ thái độ, song cũng không khỏi hụt hẫng. Có điều tôi không ử rữ - tôi chưa hề nói mình sẽ bỏ cuộc ở đây.

Dù không thích cách này, nhưng tôi hiểu rõ, rất nhiều tin tức chỉ có thể moi được từ hy vọng và sợ hãi.

"Xin lỗi vì làm phiền bà ạ." Tôi lắc đầu đứng dậy, gập người tỏ ý tạ lỗi, "Xem ra cháu đành hỏi thăm anh Lý Nham thôi."

Hai từ Lý Nham vừa buông ra, tôi đã thấy rõ vẻ kinh hoàng in hằn trong mắt bà cụ.

"Đợi đã!" Bà tóm lấy tay áo tôi.

Tôi đang quay người liền khựng lại, nhìn bà rồi cúi đầu tạ lỗi thêm lần nữa, "Cháu xin lỗi."

"Đừng để nó biết." Bà nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt đã mất vẻ bình tĩnh, thay vào đó là lo lắng, một nỗi lo dồn nén suốt mấy chục năm qua, "Tôi sẽ kể hết cho cậu nghe, nhưng cậu đừng nói lộ ra, nhất là, nhất là..."

"Nhất là với con trai bà." Tôi gật đầu ngồi xuống, vỗ lên bàn tay lạnh băng của bà tỏ ý an ủi, "Cháu bảo đảm, bà đừng lo, cháu cũng chỉ vì công việc thôi."

"Dạo ấy, hồi chị Diệp chiến tranh lạnh với ông Lý, xung quanh trường khá rối ren, rất nhiều... băng nhóm côn đồ, đám du côn đó, ừm... dù sao cũng chẳng phải hạng tử tế gì. Trong trường cũng có kẻ nhập hội, chúng thường hay... ừm." Bà Chương Liên ngập ngừng, như thể phải lấy hết can đảm mới dám nói nốt, "Tóm lại, tôi bị nhầm trúng."

Bị du côn nhầm trúng ư? Với nữ sinh cấp hai, đấy chẳng phải tin tốt đẹp gì.

Tôi gật đầu, ý bảo bà kể tiếp. Bà áp hai tay vào chén trà, vẻ lo lắng, "Tôi bị chặn trong ngõ, chúng rất đông, có đến bốn năm người... hôm ấy tôi cứ ngỡ thế là tiêu đời, thậm chí còn nghĩ đến cái chết. Tôi nhớ mình co rúm trong góc tường bắn thiêu lạnh lẻo, gã đứng đầu, tên gì tôi quên rồi, tóm lại nghe nói gã là học sinh bỏ học trường tôi, suýt nữa đã động vào tôi, chỉ suýt soát nữa thôi... Thành linh một quả bóng từ đâu bay đến sút trúng đầu gã - là ông Lý đá."

Ngầu quá.

Tôi mím môi, thầm thấy ông cụ quá cổ hiên ngang cao lớn hẳn.

"Tôi nhớ chúng có tổng cộng bốn người." Bà Chương Liên như đang chìm trong hồi ức nào đó, vừa ngọt ngào vừa xót xa, "Mấy hôm đó ông ấy đã sẵn bực dọc, lại bắt gặp bốn tên kia quây lấy tôi trong góc tường, bèn lăm lì lao vào tên đứng trong cùng, vung tay như điên dại... Thoạt đầu chúng hơi sững ra, có vẻ cũng không ngờ có kẻ điên dám xông vào chẳng nói chẳng rằng đã ra tay, ông ấy đánh được một lúc chúng

mới xúm lại.

Chúng nổi điên nên ra tay rất nặng, chẳng mấy chốc đã đánh ngã ông ấy song vẫn chưa chịu dừng tay, tôi khóc lóc van xin, nói chúng muốn bắt tôi làm gì cũng được... miễn đừng đánh ông ấy nữa... ông ấy vốn từ đầu đến cuối không hé răng một lời, nghe vậy quay ngoắt khuôn mặt bầm giập sang tôi mà gào, 'Cái gì cũng làm là đồ con gái ngu ngốc, ngớ ngẩn.'

Bấy giờ tôi chẳng biết làm gì ngoài khóc cả, may mà họ đánh nhau ầm ĩ nên có người chú ý kéo đến, đám đầu gấu kia bỏ chạy tán loạn, còn tôi đưa ông Lý vào viện... Sau đó, sau đó thì..."

Bà cụ không kể tiếp được nữa, nhưng tôi đã hiểu ý, bèn tiếp lời, "Vì lần đó mà ông ấy mất khả năng sinh sản đúng không ạ?"

Bà im lặng gật đầu.

"Thế nên anh Lý Nham không phải con ruột của hai ông bà?"

Bà nhìn tôi, chậm rãi nhắm mắt, khẽ "ừm".

"Sau chuyện này, có phải ông Lý Xương Bình đã cắt đứt với bà Diệp Thái Hân? Nếu đã cắt đứt thì liệu có còn quan hệ trên phương diện nào không?"

"Ừm, về sau ông ấy không gặp lại chị Diệp nữa, chị ấy đến tìm bao nhiêu lần ông ấy cũng phớt lờ... Mãi rồi chị ấy cũng nản lòng, cuối cùng thì chuyển trường."

Kết quả không quá bất ngờ, nhưng cũng không dễ đoán. Quan trọng nhất là - đây không phải câu trả lời tôi muốn.

Thế nên tôi vẫn chưa chịu thôi, "Sau này bà Diệp Thái Hân trở về, ông Lý cũng không đi gặp ư?"

"Gặp để làm gì?" Bà Chương nhú mày liếc tôi, có vẻ không thích câu hỏi này, "Nếu là cậu, cậu có đi gặp không?"

Không.

Gặp mặt chỉ càng thêm khó xử mà thôi. Chưa chừng đến lúc đó tôi lại lựa chọn khác, nhưng nếu là hiện giờ tôi sẽ tránh mặt ngay không hề do dự.

Có lẽ như vậy là hèn nhát, nhưng tôi cảm thấy trong vấn đề này can đảm chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nhưng thế thì thật lạ... Sợi dây chuyền đó rõ ràng là ông Lý Xương Bình trao cho bà Diệp Thái Hân sau khi bà về nước nổi nghiệp gia đình, nếu cả hai không gặp nhau thì làm sao trao được. Nếu đã không qua lại, thật khó tưởng tượng có người tình cũ mất liên lạc nhiều năm nào lại đem tặng một sợi dây chuyền quý giá như vậy, Lý Xương Bình không có động cơ đó.

Dù về sau ông ân hận, tôi cũng rất khó hình dung một người đàn ông bình thường chỉ vì hối hận hay áy náy mà tặng cả viên đá quý giá trị liên thành cho người tình cũ trong hồi ức.

Tình hình tài chính của Lý Xương Bình không cho phép ông có hành vi xa xỉ ấy, sợi dây chuyền đó đủ để ông ấy không phải lo cơm áo suốt đời. Lẽ nào Diệp Thái Hân bị tâm thần thật sao? Đây chỉ là do bà ta tưởng tượng thôi ư?

Tôi tra cứu rất nhiều tư liệu, chạy đôn chạy đáo mấy nơi, cuối cùng chỉ thu được kết quả - hướng điều tra này đã sai lầm ngay từ đầu.

"Có điều chị ấy quả thực đã gọi điện tới." Đúng lúc ấy, bà Chương chậm rãi buông một câu. Thấy tôi lại khắp khởi hy vọng, bà lắc đầu, "Nhưng chỉ thế thôi. Hay tin ông Lý đã thành hôn, chị ấy cúp máy luôn..."

không hề làm âm lên, nhưng chắc là tuyệt vọng thật rồi. Về sau cũng chẳng liên lạc với chúng tôi nữa."

"Sao bà biết?" Tôi không thể hiện quá rõ, nhưng hẳn bà cụ hiểu ý - đàn ông liên lạc với người yêu cũ đòi nào lại để vợ biết.

Nhiều khi, định luật này còn đúng hơn định luật Newton.

"Lúc chị ấy gọi tới tôi không có nhà, về sau ông nhà tôi mới kể lại." Bà lão thản nhiên đáp, đập vỡ mỗi nghi ngờ của tôi.

Lý Xương Bình thành thật với vợ như vậy xem ra có rất ít khả năng lén lút hẹn Diệp Thái Hân, trừ phi ông ta là tay chơi thứ thiệt... Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu quả là tay chơi ông cũng chẳng cần chờ đến lúc ấy.

Lý Xương Bình trong sạch.

Tôi bỗng thấy con số bội chi của mình sẽ còn trường tồn thật lâu, vì tiền sinh hoạt tháng sau, a a... Lẽ nào phải vay Vương Trình thật sao?

Mà tôi nợ hẳn bao nhiêu rồi nhỉ? Hình như, có lẽ, chắc là... chưa trả lần nào?

Tôi lắc đầu thật mạnh rồi ngượng ngịu cảm ơn bà Chương Liên, đồng thời cam đoan sẽ không tiết lộ những thông tin nhạy cảm này ra, đoạn rời khỏi gia đình có thể coi là đặc biệt này trong ánh mắt phức tạp của bà.

Ra khỏi cửa, tôi nhận ra mưa đã tạnh, tuy trời vẫn còn âm u nhưng đã quang đãng hẳn.

Mấy hôm nữa tôi sẽ báo Diệp Tang việc bà ta ủy thác đã thất bại, thù lao coi như vô vọng... chắc, thật không muốn thấy vẻ mặt khinh khỉnh của đám giàu có kia chút nào.

Đang rầu rầu nghĩ ngợi lung tung, tôi nhác thấy một bóng người quen thuộc lướt qua chỗ ngoặt bên ngoài tòa nhà, vội rảo bước đuổi theo - là Lý Nham.

Anh ta tới đây làm gì?

Hay nói cách khác... tại sao anh ta không lên nhà?

Ừm, bất luận thế nào, tôi vẫn còn một vụ điều tra giá rẻ đặc biệt nữa của cậu béo kia nên đành bám theo xem sao.

Lý Nham đi rất chậm, trông như đi tản bộ.

Sau mười lăm phút, tôi khẳng định luôn suy đoán này - anh ta quả thực chỉ tản bộ mà thôi.

Lý Nham đi một vòng quanh khu lân cận rồi quay lại chỗ vừa nãy, chỉ cách nhà bà Chương Liên chừng năm phút đi đường, còn chẳng có lấy cột đèn giao thông nào.

"Đồ biến thái này, định bám đuôi đàn ông đến bao giờ hả?"

Chắc nằm ngủ trong túi tôi mãi cũng chán, Bim Bự mắt mũi tèm nhèm nhảy lên vai tôi hét toáng. Rõ ràng nó tự tình, đâu ra kiểu gắt ngủ này chứ? Còn nữa... ở cùng Bát Giới lâu ngày, có phải đầu óc nó cũng bắt đầu phát triển theo chiều hướng bệnh hoạn rồi không?

"Chỉ là công việc thôi, công việc ấy." Tôi đáp lấy lệ, chợt thấy Lý Nham bước vào một quán cà phê bên đường. Quán cà phê rất đặc biệt, gọi là "Cafe (^• x •^)", trên tấm bảng đen trước cửa vẽ hình đầu mèo kiểu dễ thương, phía trên còn một câu slogan - *Miu miu có thể chữa lành mọi vết thương! Meo!* (Mỗi vị khách đều có thể chọn một chú mèo để bầu bạn.)

Ô, giờ còn có loại cửa tiệm thế này nữa ư? Hay quá nhỉ.

"Không vào, không vào đâu!" Bím Bự gào lên the thé, tựa hồ từ một thằng nhóc lớp Tám cúi đầu đã biến thành bà thím chua ngoa miệng hùm gan sứa, "Đồ khốn kiếp A Lạc, nhà ngươi có giỏi thì vào đây xem!"

Ấy... sao tự nhiên tôi muốn vào thế nhỉ.

Nhìn mẩu đuôi cụt ngùn run rẩy của Bím Bự, tôi xoa xoa cằm nghĩ...

Mình thực sự không định dọa nó. Động cơ của mình hết sức trong sáng! Đều vì công việc cả thôi!

Đoạn tôi nghiêm trang bước tới trong tiếng thét kinh hoàng của Bím Bự, Thư Thư cũng bị đánh động chui ra khỏi túi áo tôi, nhúu mày chụp lấy Bím Bự đang vùng vẫy kịch liệt.

Mèo thôi mà? Tôi chưa thấy con chuột nào nhát như con này!

Tôi đẩy cửa quán cà phê, cánh cửa va vào chuông gió phát ra tiếng leng keng êm tai, tiếp đó là một giọng dịu dàng cất lên, "Xin chào quý khách."

Tôi ngược lên, thấy một cô gái tóc dài xõa vai, mái gầy light xanh lam, trang điểm nhẹ, nhoẻn cười tự nhiên không quá vồn vã.

"Mời anh chọn chỗ ạ, nếu muốn gọi món anh cứ rung chuông trên bàn, ở đây đâu đâu cũng là mèo, anh thích chơi với nhóc nào cũng được, chỉ cần dịu dàng một chút."

"Ừm... vâng..." Trước khi bước vào tôi không tưởng tượng được không khí trong quán, nhưng giờ xem ra cũng chẳng bất ngờ. Dù thể loại mèo, hoặc nhờn nhờ đi lại hoặc lười biếng ngủ khi, thậm chí còn ngang nhiên nằm chễm chệ trên đầu một cô bé - ừm, nhìn cô ta còn thích thú là khác.

Dĩ nhiên đây không phải đối tượng tôi cần tìm, tôi đã tia thấy mục tiêu bên cửa sổ - Lý Nham đang ngồi trên xô pha, một con mèo Ba Tư biếng nhác nằm cạnh tay anh ta.

Tôi ngồi xồm xuống vẫy tay với một con mèo đen đang cuộn tròn trong góc nhìn mình chăm chú, nó nhìn tôi lâu thật lâu, cuối cùng quay đi liếm vuốt, vẻ chán nản.

Chẳng biết có phải ảo giác hay không, tôi cảm thấy hình như con mèo kia coi thường mình.

"Meo..."

Một con mèo nhị thể đen trắng loang lổ đến gần tôi, mặt nó trắng muốt, riêng mắt trái có một khoang đen, trông như cướp biển chột.

Nó giơ chân trước ra khều nhẹ đuôi tôi thăm dò, đồng thời tò mò nhìn tôi.

Tôi chợt nhớ trên mạng có người nói, chó và mèo giơ chân trước ra hàm ý khác hẳn nhau, chó giơ chân ra tỏ ý thân thiện, hy vọng bạn bắt tay nó, nhưng nếu mèo giơ chân thì đừng tưởng bở, đa phần chỉ thay cho câu: đỡ trể đi!

Đỡ thì đỡ...

Tôi bế lên, nó cũng không chống cự, nhưng vuốt lại ranh mãnh bầu vào túi áo tôi, bên trong cất con dao Thụy Sĩ, cũng tức là...

"Á á á mèooooooooo!!!!!"

Bím Bự rú lên một tiếng quỷ khóc thần sầu rồi hạnh phúc ngất xỉu.

Tốt quá, thế giới thanh tịnh rồi.

Tôi ôm con mèo khoang bước tới ngồi đối diện Lý Nham, đặt chiếc túi chéo sang bên cạnh, "Chào anh."

Lý Nham hờ hững liếc tôi, gật nhẹ đầu rồi tảng lờ, mãi tới khi cô bé phục vụ bưng cà phê đến, anh ta mới chịu nhìn tôi lần nữa, "Có chuyện gì vậy?"

"Cho tôi một tách giống anh ấy, cảm ơn nhé." Tôi cười khi bảo cô phục vụ.

Cô bé thoáng phân vân rồi khẽ khàng xác nhận món, khiến tim tôi như bị đâm một dao, tiền tươi chảy ra đầm đìa...

"Cà phê Lam Sơn ạ?"

Trời ơi, cà phê đắt nhất menu đó! Tôi vẫn giữ nguyên nụ cười gật đầu, song lòng thầm rửa hạng nghèo mạt như mình làm gì có tư cách làm màu tiêu sái. Thế rồi tôi hỏi thẳng Lý Nham: "Anh biết từ lúc nào thế ạ?"

Lý Nham nhướng mày, đặt tách cà phê xuống, giọng có phần không vui, "Ý cậu là gì?"

"Anh nghĩ tôi có ý gì?"

Tôi nhìn anh ta chăm chăm, chỉ mong tóm được một thoáng gượng gạo trên nét mặt ấy.

Nhưng Lý Nham lạnh lùng đuổi khách, "Phiền cậu ra chỗ khác ngồi, tôi với cậu không quen không biết, chẳng có gì để nói cả."

"Tôi có một việc được ủy thác liên quan đến anh, đây là công việc của tôi." Thấy Lý Nham nhúu mày, tôi vội bồi thêm, "Người ủy thác là con trai anh, Lý Hòa, cậu bé rất lo cho anh."

"Meo!"

Con mèo Ba Tư dưới tay Lý Nham thành linh giận dữ giãy ra chạy đi.

Lý Nham thoáng ngỡ ngàng trước phản ứng của nó, rồi đưa tay day day mi tâm, vẻ mệt mỏi, "Câu hỏi của cậu không liên quan đến mối lo của nó, đúng không?"

Tim đập thành thạch, tôi đã đoán đúng. Lý Nham từ lâu đã biết mình không phải con đẻ của vợ chồng Lý Xương Bình.

BẤT CÒM NGON

 ến nhà mẹ mình mà không vào, trái lại còn đi thơ thẩn khắp nơi - chỉ riêng chuyện này đã bất bình thường.

Nếu chỉ đi dạo cũng đâu cần đến tận cửa nhà mẹ, huống hồ lại đúng lúc bà ấy cần người bầu bạn nhất.

Thế nên mục đích anh ta đến đây là để thăm nom bà Chương Liên, song giữa chừng lại gặp chuyện bất ngờ, đành đổi ý.

Chuyện bất ngờ chính là anh ta không biết hôm nay tôi tới, hay nói cách khác, không biết hôm nay tôi tới trao đổi với bà Chương Liên về thể trạng của ông Lý Xương Bình.

Anh ta hẳn đã đứng ngoài nghe thấy, nhưng không bước vào mà quay lưng đi luôn, như cố ý tránh né.

Cố ý tránh né, có nghĩa là anh ta đã biết.

Tôi nhận tách cà phê từ tay cô bé phục vụ, nhấp một ngụm... ừm, chẳng khác cà phê bình thường là mấy.

Hoặc ít nhiều cũng khác biệt đôi chút, nhưng hiện giờ cái tôi cảm nhận được e rằng không phải khác biệt về vị giác mà là cảm giác đau buốt bị xà xẻo về mặt tinh thần - mong sao mấy tờ tiền trong ví tôi ra đi thanh toán.

"Nói vậy là anh biết rồi."

Trước câu hỏi của tôi, lần này Lý Nham không lảng tránh, ánh mắt cũng không mảy may dao động hay núng thối, chỉ lạnh nhạt lắc đầu, "Tôi biết, chỉ vờ như không thôi. Hồ sơ bệnh án của bố tôi tiết lộ đúng không? Tôi cũng phát hiện ra từ đó."

Nói tới đây, anh ta ngừng lại một thoáng, "Rồi sao? Nếu cậu chỉ muốn xác nhận chuyện này, tôi đã cho cậu biết rồi đấy. Với cả, mong cậu đừng nói ra... họ đã muốn giấu tôi, tôi cũng không thể không biết tốt xấu mà vạch trần họ, phải không?"

Nói tới chuyện này, Lý Nham bình tĩnh hơn tôi tưởng tượng nhiều. Anh ta không oán trời trách đất hay khẳng khái không tin như mấy nhân vật trên phim truyền hình, trái lại còn bình tĩnh đến kinh ngạc, cùng tôi thảo luận vấn đề.

Không tránh né, không kích động, cũng không suy sụp. "Anh không để tâm ư?" Tôi thăm dò.

"Nếu bảo không để tâm thì là nói dối, nhưng cũng không để tâm đến mức như cậu nghĩ..." Lý Nham xua tay, cầm tách cà phê đưa lên miệng vẻ u uất nhưng chưa vội uống ngay, "Tôi để tâm chuyện khác kia."

"Chuyện khác ư?"

"Ví như, bố tôi đến chết cũng không kể với tôi việc này." Lý Nham nhấp một ngụm cà phê, đặt tách xuống đĩa rồi gõ ngón tay dài lên mép bàn, "Xem ra mẹ tôi cũng định làm vậy... Hai người đã không muốn tôi biết, thì tôi không biết là được thôi."

Tôi lờ mờ hiểu ý Lý Nham, tuy điều anh ta để tâm khá bất ngờ, nhưng cũng hợp tình hợp lý.

Ngắn ra hồi lâu, vắt kiệt cả gan ruột, cuối cùng tôi mới thở ra được một câu, "Họ chỉ sợ làm tổn

thương anh thôi, hưởng hồ..."

"Thế mới càng làm người ta bức thêm."

Lý Nham đang nhìn chăm chăm tách cà phê chọt ngẩng đầu lên, lạnh lùng cắt lời tôi. Rốt cuộc tôi cũng trông thấy vẻ ảm ức chất chứa trong mắt anh ta, tuy không quá nhiều, nhưng rõ rệt như sờ thấy được. "Bố mẹ tưởng chuyện con con ấy sẽ làm tổn hại đến quan hệ giữa tôi và hai người ư? Lẽ nào tình cảm ba mươi mấy năm nay đổ hết xuống sông rồi?"

Tôi mấp máy môi, không biết phải trả lời ra sao, Lý Nham cũng chẳng để tâm tới thái độ của tôi, chỉ mãi thể hiện quan điểm, "Có lẽ bố mẹ nghĩ nếu nói ra, quan hệ giữa tôi với họ sẽ không còn như trước nữa, mà bị ngăn cách bởi một bức màn vô hình."

Tôi cứ đợi hai người đề cập tới chuyện này, chỉ cần họ nói ra, tôi sẽ trả lời rằng tôi không để tâm, rồi bắt hai người xin lỗi vì đã không tin vào mối quan hệ gia đình giữa chúng tôi. Nhưng bố tôi đến chết cũng không chịu nói, có lẽ ông ấy sợ tôi hay biết hơn cả sợ chết."

Tôi thấy Lý Nham cười buồn, thấy một người đàn ông trưởng thành đau đớn vì tình thân không thẳng nổi cái gọi là "huyết thống".

"Tôi đã ở ngay bên khi bố qua đời, bấy giờ ông nắm lấy tay tôi, song chẳng nói gì cả, không nhắc lời nào về chuyện này."

Nói tới đây, Lý Nham ngừng kể, nghiêng răng day lại, "Đến chết vẫn không chịu nói, đến chết ông ấy cũng không chịu nói thật, đến chết cũng không dám tin tôi!"

Giận dữ, uất ức, tiếc nuối, thất vọng không ngừng in hằn trên mặt Lý Nham, tôi chọt hiệu bên dưới gương mặt luôn bình thản trước tất cả mọi người này, là tâm trạng thế nào.

Tôi chẳng biết nói gì, chỉ lảng tai nghe anh ta thở hào hển khe khẽ, rồi dần dần bình lặng lại, ánh mắt cũng khôi phục vẻ lạnh lùng. Anh ta kìm nén đã lâu, nhưng kiềm chế bản thân thành quen nên lấy lại bình tĩnh nhanh kinh khủng.

"Xin lỗi cậu, tôi hơi kích động."

Lý Nham lịch sự xin lỗi, cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm, "Nếu cậu muốn nhúng tay vào chuyện giữa tôi và vợ thì mời cậu đứng dậy ngay cho, nếu cậu chỉ muốn uống cà phê thì cứ ngồi đây từ từ uống, còn về thằng Hòa... thời gian này phiền cậu cứ vin vào cái cớ lấp liếm với nó cho xong."

"Lấp liếm ư?"

"Đừng thế, về việc này bản thân tôi vẫn dửng dưng chưa quyết." Lý Nham nhìn vào mắt tôi, nói về thành khẩn, "Lý Hòa lớn rồi, nhưng chưa lớn đến mức có thể tham gia vào việc này, tôi không muốn nó bị ảnh hưởng quá nhiều, nên không tiện nói với nó, cậu có hiểu không?"

Tôi ngó người ngạc nhiên rồi há hốc miệng hỏi lại, "Anh muốn tôi vỗ về con trai anh, tránh để cậu bé bị chấn thương quá mạnh?"

"Chỉ là biện pháp tình thế thôi, dĩ nhiên nếu cậu coi đây là một công việc khác, chúng ta sẽ bàn đến thù lao. Theo tôi thấy việc tôi ủy thác đơn giản hơn việc của thằng bé kia, nên hy vọng cậu sẽ lấy giá thấp hơn nó." Lý Nham nhìn quanh rồi gật đầu chừng thỏa mãn, "Quang cảnh ở đây rất hợp để nói chuyện này."

Còn muốn giá thấp hơn cả con trai ư... Hơ hơ, là muốn tôi đưa anh tiền chắc?

Tôi gượng cười, dĩ nhiên không dám nhận vụ làm ăn lỗ vốn này, hưởng hồ đây chỉ là nghề tay trái,

phần lớn thời gian tôi là chủ tiệm cầm đồ kia mà.

"Lý Hòa không phải con trai tôi."

"Ha ha, anh tài pha trò thật đấy."

"..."

"..."

Bầu không khí bỗng trở nên gượng gạo, sự im lặng lạ lùng ấy khiến tôi nhận ra việc được ủy thác lần này hơi rắc rối - hình như anh ta không đùa.

"Hiếu chưa nào?" Lý Nham hờ hững hỏi.

"À... hiếu rồi." Ngoài câu này ra, tôi chẳng biết phải khuyên nhủ ra sao nữa, vấn đề này đối với rất nhiều người, hay đại đa số mọi người... đều là nút thắt chết.

Đây không phải chuyện hẹp hòi hay rộng lượng, mà là giá trị quan thâm căn cố đế, tôi không thể bình luận thứ giá trị quan sinh ra từ truyền thống này đúng hay sai, bởi nó không liên quan tới thiện ác, dù sao đối với rất nhiều người - đây là ý nghĩa của sinh mệnh.

"Đàn ông không ai chịu đựng được chuyện thế này, cậu cũng biết đấy, nên từ bỏ việc thằng bé nhờ cậu đi thôi." Nói tới đây Lý Nham ngừng lời, đoạn khẩn khoản bảo tôi, "Đừng kể chuyện này cho thằng Hòa, đến lúc cần kể, chính tôi sẽ kể. Nếu như nó hỏi tôi và mẹ nó tại sao lại xích mích, cậu cứ nói không hợp nhau là được."

Tôi cảm thấy tiết tấu cuộc trò chuyện đã hoàn toàn bị Lý Nham nắm giữ, lời lẽ và thái độ của anh ta khiến tôi gần như chẳng làm được gì khác ngoài gật đầu, mỗi câu nói ra đều không cho người ta lựa chọn thứ hai.

"Tiến lên nào, tiến lên nào... Tôi sẽ sống trọn khoảnh khắc hiện tại này..." Giọng ca độc đáo của nhóm Ikimono Gakari thành linh cất lên, cắt lời Lý Nham. Anh ta giơ tay tỏ ý xin phép rồi rút di động ra nghe, tay kia cầm muỗng uế oải khuấy cà phê, "Ừ, sao thế?"

Chẳng rõ đầu kia nói gì mà anh ta ngừng khuấy, "Xin lỗi... Anh nói lại được không, tôi chưa nghe rõ."

"Vâng, cảm ơn, tôi sẽ đến ngay, làm phiền anh rồi." Lý Nham ngắt điện thoại, tôi nhận ra mặt anh ta tái đi, thậm chí hồi lâu vẫn chưa định thần lại được. "Sao thế ạ?" Tôi dè dặt hỏi, cùng lúc ấy, Lý Nham bỗng ngẩng lên, ánh mắt dữ dội khiến tôi giật bản mình, nhưng anh ta lập tức lấy lại bình tĩnh, ít ra là bề ngoài.

"Xin lỗi cậu, xảy ra chút việc." Giọng anh ta hơi khàn.

"Chuyện gì thế ạ?"

Lý Nham lặng thinh, mấp máy môi, nét mặt dần trở nên dờ cười dờ mếu, muốn nói gì đó nhưng lại như bị cướp mất giọng, không thốt ra nổi một tiếng tròn vành rõ chữ, chỉ có âm thanh gần như khàn đặc bật ra từ cổ họng: "Ung thư gan."

"Hả?" Tôi bỗng thấy dấy lên dự cảm không lành.

"Vừa rồi có tin từ bệnh viện, ung thư gan giai đoạn cuối." Lý Nham khó nhọc nuốt nước bọt, hồi lâu mới thốt ra cái tên khiến anh ta ngổn ngang trăm mối, "... Là Ngô Mẫn, vợ tôi."

Ngực thắt lại, tôi cơ hồ quên cả cách thở, chẳng biết nên phản ứng ra sao, đành đứng dậy theo bản năng, nhìn Lý Nham mặt mày tái mét.

"Để tôi đi với anh."

Anh ta không từ chối.

"Anh đến đây à..."

"Ừm..."

"Bác sĩ giữ em lại nằm viện, bảo rằng gan em không ổn, phải điều trị."

"Ừm..."

"Chắc không điều trị được nữa rồi, phải không?"

"..."

"Lý Nham, chúng ta ly hôn đi."

"... Tôi đi nộp tiền."

Trên đây là cuộc trò chuyện giữa một cặp vợ chồng. Khiến người ta cảm giác họ vô cùng thân thuộc, nhưng cũng toát lên vẻ xa cách, cả hai đều đang cái nhìn muốn quát tháo, song rốt cuộc đều không làm được. Có những lời không sao buông ra nổi, bởi nếu nói ra sẽ cảm thấy không giống như mình nghĩ nữa.

Người phụ nữ tên Ngô Mẫn nằm trên giường bệnh, sắc mặt vẫn tương đối hồng hào, hoàn toàn không có vẻ đã lâm bệnh nặng, tóc cắt ngắn đến mang tai, không nhuộm, phong thái điềm tĩnh trông như một mệnh phụ dịu dàng.

Thật khó tưởng tượng người thế này lại phản bội chồng.

"Cậu là người A Hòa kể đúng không?" Ngô Mẫn cười với tôi rồi lắc đầu, "Thằng bé ấy đúng là xằng bậy, làm phiền cậu quá, xin lỗi nhé... Nó còn tự đắc khoe đã mặc cả xong giá, chỉ mất một đồng xu."

Nói chính xác ra thằng nhóc đó hoàn toàn không mặc cả mà lấy luôn đồng xu đã cướp của tôi trả lại cho tôi, nếu chị áy náy thật lòng - em rất sẵn sàng cùng chị bàn lại về vấn đề thù lao.

Mới nghĩ tới đây, tôi đã nghe tiếng Thư Thư hừ giọng bất mãn. Lạ thật, cô ấy vẫn nằm trong túi tôi sao lại biết được nét mặt, thậm chí còn đoán trúng ý nghĩ của tôi nữa.

"Thật xin lỗi, việc này, không thể được nữa rồi." Thấy tôi vẫn bình thản, Ngô Mẫn thoáng ngạc nhiên, "Xem ra cậu biết rồi nhỉ? Ừm... bình thường anh ấy sẽ không kể chuyện như vậy với người ngoài."

"Ừm, anh ấy nghe nói em nhận lời ủy thác của Lý Hòa nên mới chịu ngồi trò chuyện mấy câu..."

Nghe tôi nói vậy, Ngô Mẫn hơi mất tự nhiên, đáy mắt ánh lên vẻ hồ thẹn, "Anh ấy là vậy đấy, nên mới bị tôi lừa bấy nhiêu năm... ngay từ đầu tôi đã lừa anh ấy rồi."

Tôi ngẩn ra, không hiểu ý chị ta lắm, bèn gãi đầu, "Nếu không có gì bất tiện, chị kể cho em nghe được không? Ừm... Tuy có lẽ em cũng chẳng giúp được gì."

"Anh ấy đã kể hết, tôi còn giấu giếm làm gì nữa..." Ngô Mẫn lắc đầu nói khẽ, "Đảng nào cũng gần đất lắm rồi."

Nhiều người nói phụ nữ là sinh vật thuộc hệ trực giác. Ngô Mẫn đã phát huy mặt này đến cực hạn. Tôi vừa định khuyên nhủ thì chị ta xua tay ngăn lại.

"Nếu không phải tôi bệnh nặng sắp chết, làm gì có chuyện anh ấy nghe tôi đòi ly hôn lại chẳng dám nói câu nào?" Ngô Mẫn phì cười, dù đã ba mươi mấy, quá tuổi ngây thơ từ lâu, song trông chị ta cười vẫn hồn nhiên khôn tả. Có điều vành mắt chị ta đỏ hoe, "Anh ấy không nỡ vứt bỏ tôi lúc này... đúng là ngốc nghếch."

Trước đây lúc học chung lớp, tôi cũng chẳng thấy anh ấy có gì đặc biệt, bấy giờ tâm tư của tôi đều đặt cả vào người kia, ngay cả sau khi tốt nghiệp, tôi vẫn vờ như không biết tình cảm của Lý Nham. Tôi thậm

chỉ theo người kia tới thành phố này sống, cả ngày bám dính lấy anh ta. Song... một hôm anh ta thình lình biến mất, chỉ để lại mảnh giấy viết 'Anh chán rồi'.

Tôi đi theo anh ta bốn năm, kết quả anh ta ném lại một câu 'chán' rồi bỏ đi." Ngô Mẫn lắc đầu, nhưng chẳng mấy giận dữ hay ai oán, dường như chỉ cảm thán cho sự ngốc nghếch của mình năm ấy, "Bấy giờ tôi đương nhiên không sao chấp nhận nổi chuyện này, cứ điên cuồng tìm kiếm anh ta trong vô định, thậm chí chẳng biết anh ta đã rời khỏi đây hay chưa. Tìm mãi tìm mãi, chẳng biết bao nhiêu ngày trôi qua, tôi không bước chân về nhà, cứ lang thang ngoài phố tìm, đánh rơi cả ví tiền mà chẳng biết.

Rốt cuộc tôi không tìm được kẻ đã bỏ rơi mình, nhưng lại tìm thấy Lý Nham tại một sạp bánh cá nướng, nói chính xác là anh ấy thoát nhìn đã nhận ra tôi... Không hiểu anh ấy làm sao nhận ra được nữa, lúc ấy đến chính tôi còn chẳng nhận ra bản thân nữa là."

Dường như lấy làm xót xa trước tình cảnh thê thảm của mình năm ấy, Ngô Mẫn xua xua tay như muốn xua tan ký ức đáng hổ thẹn nọ, "Nhắc thấy tôi, anh ấy liền gọi to 'Ngô Mẫn'. Chẳng hiểu sao, vừa thấy anh ấy, thấy vẻ mặt anh ấy... tôi bỗng òa lên khóc nức nở, trong khi lúc người kia đi mất, tôi không hề rơi nước mắt...

Bấy giờ đã mấy ngày liền tôi chưa rửa mặt, người còn hôi hám, chẳng khác gì ăn mày. Anh ấy liền bỏ luôn cửa hàng lại nắm tay tôi kéo đi phăng phăng, mặc cho ông chủ gọi với theo... Anh ấy dẫn tôi đến một quán ăn nhỏ, gọi một bát cơm thịt lợn cốt lết bưng đến trước mặt tôi, nói đúng một tiếng: Ăn."

Kể tới đây, Ngô Mẫn ngừng lời, quay sang cười với tôi, vẻ hãnh diện, "Anh ấy ngẫu nhi?"

Tôi gật đầu, chị ta mới kể tiếp, "Tôi xưa nay không thích cơm thịt lợn cốt lết, riêng lần ấy lại ăn ngon lành..."

Ngô Mẫn không cười, chỉ một mực nhắc lại, "Ngon tuyệt, đó là bữa cơm ngon nhất đời tôi, ngon cực kỳ..."

Một giọt nước mắt long lanh trượt khỏi khóe mi vào khoảnh khắc chị ta mỉm cười tán thưởng, song dường như chị ta không hề nhận thấy, mặc cho nó lăn dài, "Sau khi kết hôn tôi đã thử lại mấy lần, vẫn quán đó, nhưng không sao tìm lại mùi vị ấy nữa.

Tôi chén sạch sành sanh bát cơm ấy, không sót lại một hạt. Đợi tôi ăn xong, Lý Nham mới hỏi chuyện, tôi bảo anh ấy, người yêu tôi biến mất rồi, bỏ rơi tôi rồi, tôi phải đi tìm. Bấy giờ tôi thấy mặt anh ấy tái đi, cậu đoán xem sau đó anh ấy nói sao?"

Tôi lắc đầu, nói thực lòng, người như Lý Nham dù có nói gì tôi cũng không bất ngờ, song rất khó đoán được anh ta muốn nói gì.

"Anh ấy bảo, để tôi đi tìm cùng cậu." Về mặt Ngô Mẫn vô cùng phức tạp, "Lý Nham chẳng hỏi tôi muốn tìm đến bao giờ, cũng không hỏi tôi định đi đâu tìm, chẳng hỏi gì cả, anh ấy vốn là đồ ngốc..."

"Cuối cùng có tìm được không?" Thư Thư đột nhiên ló ra bên cạnh tôi, hỏi khẽ.

Tôi liếc Thư Thư, thấy cô cũng đang buồn lây, hiểu cách nghĩ của cô nên bèn hỏi hộ.

"Đâu dễ tìm thế, chẳng có manh mối nào cả, thậm chí tên tuổi người kia nói với tôi cũng là giả. Xét về điểm này thì tôi giống Lý Nham, bị lừa ngay từ đầu." Ngô Mẫn cười tự trào, nước mắt lại ứa ra, "Chúng tôi bỏ rất nhiều thời gian, anh ấy thậm chí còn miệt mài hơn cả tôi, làm việc có trình tự hơn cả tôi, cũng nhờ anh ấy mới điều tra ra thân phận người kia là giả. Hay tin đó, chẳng hiểu tôi nghĩ gì - mà lại cầu hôn anh

ấy."

"Á?" Tôi há hốc miệng kinh ngạc, nhất thời còn ngỡ mình đã bỏ sót gì đó, nên mới không theo kịp tư duy logic của chị ta.

Dường như Ngô Mẫn khá thích thú với biểu cảm của tôi, "Phụ nữ lại đi cầu hôn đàn ông, hiếm thấy nhỉ? Bây giờ nét mặt anh ấy cũng giống cậu bây giờ vậy, hẳn là nghĩ tôi điên."

"Khụ, em xin lỗi." Tôi ngượng ngịu sờ cằm.

"Thoạt đầu anh ấy tưởng tôi điên nên từ chối, nói rằng chuyện này không thể làm bừa được... Nhưng tôi nắm chặt tay áo anh ấy, hỏi anh ấy rốt cuộc có yêu tôi hay không, nếu yêu thì cưới tôi ngay, nếu không yêu, tôi sẽ chết cho anh ấy xem. Anh ấy bèn nhận lời." Ngô Mẫn nhìn chăm chăm xuống tay, như vẫn nhớ mình đã nắm chặt tay áo Lý Nham ra sao.

Chị ta lăm bắm tự hỏi, "Tôi đê tiện lắm phải không? Biết rõ anh ấy yêu mình nên mới cố ý uy hiếp, chẳng qua là không muốn bị vứt bỏ thôi."

Tôi cứ ngỡ chuyện này thế là kết thúc, chúng tôi đã kết hôn, gặp lại nhau sau bốn năm, chưa được mấy ngày đã thành hôn, cuộc sống còn hạnh phúc hơn tôi tưởng tượng, về sau lại sinh được Lý Hòa. Nhưng ngay sau hôm sinh Lý Hòa thì tôi sợ, bởi tôi nhận ra..." Ngô Mẫn tái mặt bật cười, tiếng cười không lấy gì làm vui vẻ, "Ha ha, Hòa nó... giống hệt người kia..."

Nghe câu này, tim tôi chột nặng trĩu.

Nét mặt Ngô Mẫn vừa như cười vừa như khóc, ranh giới giữa hai trạng thái mơ hồ đến nỗi tôi không sao phân biệt nổi, chỉ có thể nhìn những giọt nước ầng ậng hên vành mắt để lý giải cảm xúc của chị ta.

Giọng chị ta run rẩy như chiếc cốc thủy tinh đầy vết rạn, mong manh chực vỡ, "Tôi... tôi không dám nói ra, tôi làm sao nói ra được? Ngay hôm trước anh ấy còn cảm ơn tôi đã vất vả sinh ra thằng bé. Bảo tôi làm sao nói ra được. Thế nên tôi đành giấu giếm, tôi định cứ giấu mãi, chỉ cần cẩn thận, anh ấy yêu tôi như vậy, chắc chắn sẽ không nghi ngờ, nếu giấu được, tôi sẽ sống hạnh phúc cả đời."

Ngô Mẫn hít sâu một hơi, gắng nén xót xa, ghen ngào kể tiếp, "Nhưng cuối cùng anh ấy vẫn biết..."

Việc Lý Hòa ủy thác... thật khó quá...

Đương mai nghĩ, tôi chột thấy Ngô Mẫn vội vã rút khăn giấy cạnh tủ đầu giường ra lau khô nước mắt trên mặt. Chị ta lau rất mạnh, như muốn giấu giếm gì đó.

Nghe sau lưng có tiếng chân, tôi ngoái lại, thấy Lý Nham đang xách mấy hộp cơm vào.

"Ăn cùng luôn nhé?" Lý Nham hỏi. Thấy trên tay anh ta là ba hộp cơm, tôi đành ngượng ngịu gật đầu cảm ơn.

Hai người kia chẳng nói gì với nhau, Lý Nham chỉ lẳng lặng đặt hộp cơm và đưa lên chiếc bàn nhỏ trên giường Ngô Mẫn rồi ngồi xuống cạnh đó mở hộp của mình ra.

Cảm thấy không khí khá nặng nề, không hợp để trò chuyện, tôi cũng ngoan ngoãn ngồi xuống mở suất cơm hộp. Là cơm thịt lợn cốt lết.

Tôi vô thức ngẩng phắt lên nhìn Lý Nham đang thản nhiên lạng lẽ ăn suất cơm y hệt bên cạnh, phát hiện anh ta cũng đang nhìn mình, sau đó gượng gạo nhìn lảng đi, tập trung ăn - có phải tình cờ không nhỉ?

"Ngon... ngon quá..."

Tôi quay sang, thấy Ngô Mẫn đã rùng rùng nước mắt, bàn tay cầm đũa run run, cắn nửa miếng thịt vừa

nhai vừa nghẹn ngào hỏi: "Anh mua ở đâu đấy? Còn ngon hơn cả ngày xưa."

Lý Nham lặng thinh hồi lâu, không hề ngoảnh lại, nhưng tôi thấy anh ta mắt đã đỏ hoe, dường như đang phải cắn răng chịu đựng, "Muốn nói thì nuốt hết thức ăn rồi hãy nói."

"Kệ em..." Ngô Mẫn cãi ngang nhưng nước mắt lại lăn dài, thậm chí còn và một miếng cơm to như trả đũa, phồng miệng nhai nhồm nhoàm.

Lý Nham buông đũa, xem ra chẳng thích thú gì phần cơm thịt cốt lết mình mua, lại dường như muốn thổ lộ gì đó. Song cuối cùng chỉ khàn khàn buông một câu, "Ra viện tôi đưa đi."

"Vâng..."

Tôi chợt thấy cảnh tượng trước mắt thật đẹp, đẹp đến mức khiến người ta đau thấu tâm can, chỉ muốn khóc òa lên.

Con người từ khi ra đời đã bất bình đẳng.

Thế nên chúng ta ngưỡng mộ, đổ kị, coi khinh, rồi từ đó phân ranh giới với người khác, giữ một khoảng cách nhất định với người khác.

Có người được ưu ái nhờ gương mặt, có người dựa vào trí tuệ bẩm sinh mà đạt được thành tựu hơn người, cũng có người vì nghèo khó mà không được học hành, còn có kẻ vì tàn tật mà đánh mất tất cả niềm vui vốn có.

Chúng ta khác nhau, nên không thể cảm thông với người khác.

Chúng ta khác nhau, nên có thể tha thứ cho người khác.

Tôi không hiểu vì sao Lý Nham lại đi mua món cơm thịt cốt lết tuyệt ngon này, có lẽ anh ta lần nữa nghe trộm, cũng có thể hay tin Ngô Mẫn không còn nhiều thời gian khiến anh ta nhớ lại những chuyện khi xưa - nhưng điều đó không quan trọng.

Quan trọng là anh ta chịu nhường bộ, đồng thời bằng lòng trao thứ hạnh phúc không hoàn mỹ này cùng món cơm thịt cốt lết kia cho Ngô Mẫn, vậy là đủ rồi.

Lúc trò chuyện với tôi, Ngô Mẫn cười vô cùng buồn thảm, nhưng lúc này, chị lại khóc nức lên hết sức an lòng.

"Người sắp lâm chung thường nói lời tốt đẹp", xưa nay tôi vốn không đồng tình với câu này, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến tôi hiểu ra một điều - ít nhất, cái chết có thể làm người ta trở nên thành thật tốt cùng. Sự thành thật ấy kéo hai con người càng đi càng xa trở lại bên nhau, dù không còn được nguyên vẹn như thuở ban đầu, nhưng lại toát lên vẻ đẹp thư thái êm đềm sau khi sóng yên gió lặng.

Thậm chí ngay phòng bệnh nồng nặc mùi thuốc khử trùng này cũng thoang thoảng mùi đinh hương sau cơn mưa lớn.

Đến đây, dường như việc Lý Hòa ủy thác đã tự động hoàn thành, tôi không phải tốn mảy may sức lực.

Ừm, vụ việc duy nhất mà tôi hoàn thành lại là một vụ chẳng có tí váng mỡ nào để hớt thế này ư?

Nghĩ đến đó, khóe môi tôi cong lên.

Chắc, lớp bột bao ngoài miếng thịt ngấm nước sốt nhão nhoẹt ra rồi... khó nuốt quá.

THU HOẠCH BẤT NGỜ, VÉN MÀN BÍ MẬT

 ẫn là quán cà phê mèo hôm trước, cạnh tôi vẫn là con mèo khoang cướp biển nằm phơi bụng nhúu mảy đợi tôi gãi ngứa - hoàn toàn không biết ai mới là khách.

Trong quán thoang thoảng mùi cà phê, không đậm nhưng vẫn đủ khiến người ta tỉnh táo. Tôi nheo mắt ngồi vào đúng chỗ lần trước, vốn tưởng sẽ không còn lần thứ hai quay lại đây, nhưng Lý Nham lại dẫn tôi tới cửa tiệm này.

Buổi chiều ở đây đông khách hơn hẳn, song bầu không khí vẫn yên tĩnh khiến người ta an lòng, vài tia nắng nhạt xua tan mây mù giăng phủ từ sáng sớm, chênh chếch chiếu vào, mang theo hơi ấm.

Bỉm Bự lại hạnh phúc ngất xỉu, xét về mặt nào đó, tôi thấy việc này còn đáng đồng tiền bát gạo hơn tách cà phê trước mặt. Không giẫm lại vết xe đổ, lần này tôi chọn món rẻ nhất.

"Cảm ơn cậu."

Đây là câu đầu tiên Lý Nham nói với tôi sau khi ngồi xuống.

"Tôi đâu giúp được gì..."

Mặt tôi nóng bừng lên, tuy không mấy nhiệt tình nhận vụ này, thù lao lại ít, người thuê vừa đáng ghét vừa phiền phức, còn... Khụ, tóm lại, dù bất mãn thế nào thì tôi quả thực cũng chẳng bỏ bao nhiêu công sức.

"Không, nhờ có cậu... tôi mới cảm thấy cần làm gì đó để xuống nước, tôi khá nhạy cảm với áp lực từ người khác." Lý Nham lắc đầu, nghiêm túc phủ định lời tôi, nhìn xuống cà phê trong tách - vẫn là thứ cà phê Lam Sơn đắt đỏ. "Huống hồ người như tôi, chưa bị dồn vào đường cùng thì không chịu dấn thêm một bước, lúc nào cũng phân vân do dự... từ bé đến lớn."

Gương mặt luôn lạnh nhạt của Lý Nham bỗng hiền hòa hẳn đi vì bối rối, "Nghĩ kỹ lại thì, dù là bố mẹ hay vợ, thậm chí cả A Hòa... đều bị tôi làm khổ."

Nói tới đây, anh ta nhìn tôi rồi xua tay trấn an, có lẽ vì tôi đã vô tình để lộ vẻ lo lắng, "Không phải cố chấp đâu, nhưng trong những chuyện đó, quả thực tôi đều phải chịu ít nhiều trách nhiệm, dù nguyên nhân ban đầu không do tôi, tôi cũng có trách nhiệm ngăn nó lại... nhưng tôi đã không làm vậy."

"Tôi thấy anh đã làm rất tốt rồi." Tôi thực lòng tán thưởng, nếu bản thân gặp phải những chuyện ấy, chẳng rõ tôi còn giữ được thái độ rộng lượng như vậy hay không nữa.

Tôi không thích tiếp xúc với người khác, lý do lớn nhất là vì đại đa số mọi người đều thiếu một cái gì đó khiến tôi không cách nào nhẫn nại tìm hiểu và kết nối với họ được. Đại đa số mọi người đều có vẻ nhạt nhẽo.

Song người này lại khác, tuy tôi không thích tính tình anh ta cho lắm, nhưng không thể phủ nhận sức hấp dẫn bắt nguồn từ lối tư duy đặc biệt họ.

Tôi không thể cưỡng lại vẻ đẹp của tư duy.

"Hôm nay trên giường bệnh vợ tôi tự nhận mình đê tiện, lợi dụng tình cảm của tôi để kết hôn... Thực ra phải nói ngược lại mới đúng, tại tôi cứ phân vân lưỡng lự mới ra nông nổi, đúng là yếu đuối." Lý Nham

cười, không hề giấu giếm việc nghe lén, "Nếu tôi chủ động theo đuổi cô ấy trước gã đàn ông kia, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện hôm nay. Con người tôi lúc nào cũng chậm một bước, thậm chí cuối cùng... tôi vẫn chậm một bước. Nhưng ít nhất, tôi hy vọng cô ấy có thể sống hạnh phúc nốt những tháng ngày còn lại."

Nói tới đây, Lý Nham bế con mèo Ba Tư bên cạnh đặt lên đùi, tay trái dịu dàng gãi cằm nó, tôi nghe con mèo trắng muốt khoan khoái "meo" một tiếng, "Ít nhất để cô ấy cảm thấy kết hôn với tôi là việc đúng đắn nhất trong đời, vậy là đủ rồi. Dù sao cũng đã sống bên nhau bấy nhiêu năm, quãng đường cuối cùng này, tôi muốn cùng cô ấy đi trong hạnh phúc."

Hôm nay trước lúc gặp cô ấy, tôi cứ ngỡ mình đang giận bố vì đến chết cũng không chịu nói thật, song giờ nghĩ lại, có lẽ là nuối tiếc nhiều hơn, tiếc nuôi cho tôi, tiếc nuôi cả cho bố nữa, tôi rất hối hận vì mình lại chậm một bước." Lý Nham thở dài, ngừng vuốt ve con mèo, mệt mỏi gỡ kính ra, tay phải rút trong túi áo một chiếc khăn, tỉ mỉ lau kính.

Con mèo trắng Ba Tư có vẻ bức, nhả mặt lại giơ chân trước lên khua khua, nhưng Lý Nham chẳng buồn để tâm.

"Tôi hối hận lắm, ông cụ không dám nói, lẽ ra tôi nên tự nhắc mới phải... ít ra có thể để ông cụ ra đi một cách thanh thản."

Đúng thế, nếu Lý Nham nén được nỗi bất bình trong lòng, chủ động nói ra mình đã biết sự thật về thân thế, dù không tránh khỏi đau đớn, nhưng sẽ giải quyết được tận gốc vấn đề của gia đình họ.

Mĩa mai nhất là, vợ chồng ông Lý Xương Bình sợ sẽ xa cách với con trai nên mới giấu giếm, trái lại càng tạo ra khoảng cách vô hình mà bản thân họ không chịu thừa nhận.

Có lẽ... Không, nhất định mới phải. Hiểu được cách nghĩ của Lý Nham, tôi hoàn toàn có thể khẳng định điểm này - nếu bấy giờ họ chịu mở lòng nói ra, mọi chuyện sẽ được hóa giải nhẹ nhàng.

Chính vì không muốn gây tổn thương, nên mới đau thấu tim gan.

Song lúc này tôi chẳng muốn nói ra cách nghĩ của mình làm gì. Quá nhiều quan điểm chỉ càng khiến Lý Nham lún sâu vào hối hận, huống hồ bản thân anh ta cũng nhận thức được việc này rồi. Thế nên tôi chỉ lặng thinh cầm tách cà phê lên, nhấp một ngụm - ừm, không hổ là hàng rẻ tiền.

Thực chẳng khác gì cà phê hòa tan, khiến người ta cảm nhận rõ, ví tiền của mình rốt cuộc cũng được an toàn rồi.

"Tiếc rằng giờ muốn xin lỗi cũng chẳng kịp nữa. Dù sao, tôi luôn chậm một bước... Thật vô dụng, đúng không?" Lý Nham đeo lại kính lên sống mũi, ánh mặt trời chênh chếch rơi vào mắt kính lấp loáng khiến tôi không dám chắc cho lắm nhưng dường như khóe mắt anh ta long lanh.

Tôi quyết định thử khuyên nhủ, "Không, anh đừng coi hơn rất nhiều người, huống hồ xin lỗi chẳng bao giờ là muộn cả, coi như là một sự thành thật với bản thân đi."

"..." Lý Nham ngạc nhiên nhìn tôi, như không ngờ tôi sẽ nói ra câu này, anh ta nhíu mày nghĩ ngợi, "Có lẽ cậu nói đúng."

Tôi hơi mất tự nhiên trước ánh nhìn chăm chăm của anh ta, bèn chuyển chủ đề, nói thật lòng, chủ đề này mới là cấp bách với tôi, bởi - tôi thực sự đã nhẫn nại.

"Anh có định tìm bố mẹ đẻ không? Tôi không lấy đặt đâu."

"Xin lỗi, tôi chẳng thiết." Anh ta thẳng thừng từ chối, còn nghiêm túc nhắc lại, "Tôi thật sự không

thiết."

Chẳng thấy mảy may oán hận, cũng như bất cứ khát vọng nào trong mắt anh ta, xem ra người này thực sự không quan tâm.

Đúng như Lý Nham nói, anh ta không hề coi trọng cái gọi là "huyết thống".

"Chuyện trước đây tôi không để tâm, đã ngoài ba mươi, sắp bốn mươi đến nơi rồi, gia đình người già đã già, trẻ nhỏ lại còn bé, cũng phải chín chắn lên chứ." Anh ta mệt mỏi day day thái dương, "Tôi muốn toàn tâm toàn ý vun đắp gia đình hiện tại, chẳng còn hơi sức đâu đi tìm một gia đình khác để rồi không biết phải đối mặt với họ ra sao..."

Nói đến đây, Lý Nham ngừng lời, tựa hồ đang tìm một từ thích hợp để hình dung, tôi nhận ra anh ta không muốn gọi họ là người nhà hay bố mẹ. Cuối cùng anh ta lấy tay ra dấu, dùng một danh từ đầy xa cách, "Ừm, gia đình xa lạ... cậu hiểu không?"

"Cũng phải." Tôi gượng gạo gật đầu, nói thực lòng, các vụ việc tôi đã tiếp nhận không nhiều song cũng không ít, có điều đây là lần đầu gặp phải một gia đình rắc rối đến mức này. Đột nhiên, tôi chợt nhớ ra một chuyện, "Vậy còn Lý Hòa... anh có định nói với thằng bé không? Ý tôi là, tất cả mọi chuyện ấy."

Lý Nham hơi nhướn mày, dường như không ngờ tôi lại hỏi câu này, hay nói cách khác, có lẽ anh ta cũng chưa quyết định được nên làm gì. Thế nên anh ta không trả lời ngay, trầm tư bưng tách cà phê đưa lên môi, rồi lại gượng cười đặt xuống, "Trước đây tôi còn bức bối vì bố giấu mình, vậy mà giờ lại muốn làm việc tương tự..."

Tuy Lý Nham cười gượng tự trào, song tôi lại như nghe thấy tiếng gong cùm cuối cùng trong lòng anh ta lách cách mở ra, "Có điều tôi sẽ không hành động như bố mình, cũng không muốn thằng Hòa nếm trải cảm giác giống mình... Đợi nó trưởng thành, tôi sẽ nói cho nó biết."

Tôi nhận ra ngón tay bưng tách cà phê của anh ta run run, song giọng nói vẫn đầy quả quyết, "Tuy không khỏi lo lắng, nhưng tôi có nghĩa vụ tin tưởng nó, ai bảo nó là con tôi."

"Thật đáng khâm phục."

Thư Thư lơ lửng rời khỏi tôi, lượn quanh Lý Nham một vòng vẻ thán phục, mái tóc nâu mềm mại bỗng bồng bềnh như đang ở dưới nước. Cô giơ tay ra định chạm vào mặt Lý Nham, nhưng lại xuyên qua, còn Lý Nham vẫn hoàn toàn không biết, "Người này kiên cường quá."

"Đúng thế, tôi không thể bì được."

"Hờ? Cậu bảo sao?" Lý Nham ngơ ngác nhìn tôi. Anh ta không thấy được vật linh, dĩ nhiên không hiểu ý tôi.

Tôi vội định thần lại, cười tỏ ý xin lỗi, "Không có gì, chỉ cảm thấy người như anh thì chẳng còn gì ngăn được anh sống hạnh phúc nữa."

Dù mất bố, dù sắp góa vợ, dù sau này có thể còn gặp phải đủ thứ trắc trở, nhưng người đàn ông này vẫn sẽ hạnh phúc, bởi anh rất kiên cường.

Kiên cường đến mức có thể chịu đựng hết thảy đau đớn để cảm nhận hạnh phúc. Hạnh phúc vốn không phải mục đích mà là quá trình theo đuổi, chính thái độ của chúng ta khi theo đuổi hạnh phúc sẽ định hình nên nó.

"Hạnh phúc ư, tôi ấy à?" Lý Nham ngạc nhiên, nhưng sau một hồi ngần ra cũng gật đầu thừa nhận,

"Đúng vậy, tôi rất hạnh phúc."

Phải, không ai đủ tư cách có được hạnh phúc hơn người đàn ông này.

"Chúc mừng anh." Tôi buột miệng thốt lên một câu kỳ quặc.

"Đã ai bảo cậu ăn nói vô duyên chưa, tôi vừa mất bố, vợ cũng không còn sống được bao lâu." Lý Nham nhướn mày, vẻ mặt khá lạ lùng, nhìn tôi như nhìn bệnh nhân tâm thần, "Huống hồ còn cả đồng vấn đề phải xử lý."

"Nhiều người nói lắm rồi." Tôi lúng túng gật đầu. Thử Thử đối diện bất lực nhìn tôi - có lẽ cô nghĩ tôi đã hết thuốc chữa.

Đương lúc rầu rĩ vì sự vô duyên của bản thân, tôi bỗng nghe Lý Nham dịu giọng, "Nhưng tôi không giận đâu, nếu bỏ hết quy tắc xã giao thì xét về mặt nào đó... cậu nói chuyện rất có duyên."

Tôi ngỡ ngàng nhìn Lý Nham, anh ta giơ tách cà phê lên, "Cảm ơn lời chúc mừng của cậu, hôm nay để tôi trả tiền cà phê cho."

"Ấy... vâng ạ, cảm ơn anh..." Tôi luống cuống giơ tách của mình lên đáp lễ, bỗng hơi tiêng tiếc - biết vậy đã gọi món đắt hơn rồi... Tuy tôi uống cũng chẳng thấy khác nhau gì cho lắm.

Chắc, đột nhiên tôi thấy vô cùng căm ghét sự túng thiếu của mình.

"Leng keng..."

Tiếng chuông gió ngân lên lạnh lạnh, tôi theo thói quen liếc ra cửa, bỗng sững người - là cậu béo.

Xem ra Lý Hòa cũng là khách quen ở đây, cậu ta đeo ba lô đen, cười nói với cô gái tiếp tân ở cửa mấy câu rồi cúi xuống vẫy tay với con mèo mun trong góc.

"Meo..." Mèo mun uể oải đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Lý Hòa, cọ cọ vào cậu ta vô cùng thân mật rồi quần mãi dưới chân.

Ờ... đây hình như là con mèo khinh khỉnh nhìn tôi lần trước.

Phát hiện này thoát chốc khiến tôi nảy sinh phức cảm tự ti mãnh liệt, không sao chấp nhận nổi.

Thật vô lý, xét ngoại hình thì tôi vẫn có ưu thế hơn mà... Lẽ nào nó chỉ thích hạng nung núc thịt? Chẳng trách Bim Bự ghét mèo, bọn mèo này quả nhiên không thể lý giải nổi...

"Bố ạ?" Đang bế con mèo mun thì hiếu lạ lùng trên đôi tay nần nẫn, Lý Hòa rụt rè nhìn Lý Nham, đúng chuẩn con ngoan. Xem ra không chỉ trước mặt bà nội mà trước mặt bố cậu ta cũng vậy, mỗi mình tôi thấy được bộ mặt thật của thằng nhóc này.

"Ngồi đi."

Lý Nham nhìn con trai, gật đầu rồi vẫy tay gọi phục vụ. Đợi nhân viên phục vụ đi đến, Lý Nham khẽ hỏi trong ánh mắt đầy mong đợi của con trai, "Muốn uống gì?"

"Cappuccino ạ!" Lý Hòa đồng dạ đáp ngay.

"Trẻ con uống cà phê ít thôi, hại sức khỏe đấy." Lý Nham nhíu mày, đoạn bảo nhân viên phục vụ, "Cho một cốc sữa, cảm ơn nhé."

Lý Hòa lập tức nhăn mặt, "Ít nhất cũng cho con cốc nước cam chứ, còn nữa, bố đã quyết rồi thì hỏi con làm gì..."

"Để xem con có tự giác không." Lý Nham lạnh lùng nói, "Hồi còn đi học bố đâu có béo phì như con."

"Là do bố nuôi mát tay mà!" Cậu béo trơ mặt nịnh bợ, trông thành thật vô cùng - tôi vội rút khăn giấy

bên cạnh lau mồ hôi trán.

Nói thì nói vậy, song cuối cùng Lý Hòa vẫn ngoan ngoãn đợi phục vụ bung cốc sữa ra, uống một ngụm, cặp môi thái vội cũng được hai đĩa tức thì vương vệt sữa trắng. Cậu ta ngán ngẩm liếm môi, thận trọng liếc tôi rồi lại liếc Lý Nham, ấp úng, "Chuyện kia... bố, bố với mẹ..."

"Không sao nữa rồi."

"Con, không phải con trách bố đâu, nhưng hỏi bố mẹ thế nào rồi bố lại chẳng nói gì cả, thực ra... bố với mẹ... ờ?"

Cậu béo rầu rầu tuân một tràng khuyên nhủ rồi mới sực ý thức được câu trả lời của Lý Nham. Cậu ta ngẩng phắt lên nhìn bố mình, há hốc miệng kinh ngạc, hồi lâu mới lắp bắp hỏi lại, "Không, không, không sao nữa ạ?"

"Ừ, không sao nữa rồi." Lý Nham giơ tay xoa đầu con trai, nhắc lại, "Không sao nữa rồi."

Lý Hòa sững sờ nhìn Lý Nham hồi lâu, rồi dờ dảnh quay sang tôi, "Việc này... do anh làm á?"

Này... tốt xấu gì cũng là cậu thuê tôi đấy nhé, về ngờ vực kia là sao hả?

Tôi bị cậu ta nhìn đến phát ngượng, vô thức giơ ngón trỏ gãi gãi da mặt nóng bừng, đang định trả lời rằng thật ra mình chẳng làm gì cả thì nghe Lý Nham bảo: "Còn không mau cảm ơn người ta?"

Mắt Lý Hòa đỏ hoe, cậu ta chớp mắt nhìn tôi, khó nhọc nuốt nước bọt, như thể chỉ chực òa lên khóc, "Cảm, cảm ơn anh."

Dứt lời, bộ dạng ngay ngắn ban nãy lập tức rũ xuống ghế, cậu ta thở ra một hơi dài...

"Đói chết đi được." Trông có vẻ đã hoàn toàn trút được gánh nặng trong lòng, cậu béo làu bàu rồi giơ cánh tay nần nần lên gọi phục vụ.

"Cho một suất cơm vịt cỡ đại nhé."

Đây là quán cà phê chứ có phải quán cơm của cô bé kia đâu, lấy đâu ra cơm vịt...

Tôi lườm Lý Hòa, chợt cảm thấy quen biết với thằng nhãi này rõ là mất mặt, đang chờ nhân viên phục vụ lên tiếng từ chối thì nghe được tiếng đáp bất ngờ, "Vâng, xin đợi một lát."

Hóa! Ra! Có! Thật! Há?

Thực ra tôi cũng muốn gọi một suất, vừa rồi món cơm thịt cốt lết trong viện ít đến mức chỉ đủ nuôi gà, ăn vào chẳng bỏ sót dạ mà còn đói thêm - dám chủ quán muốn ăn tiền gấp đôi lắm.

Có điều người ta đã bảo là trả tiền nước, tôi còn mặt mũi nào gọi thêm một phần cơm...

Thế nên khi bát cơm vịt nóng hổi được bưng ra, trông thấy từng miếng thịt vịt thái mỏng còn nguyên da cùng hành lá xanh nhạt nằm trên lớp cơm trắng đầy ụ ụ, lấp lánh mỡ hấp dẫn, thơm ngào ngạt, tôi bất giác nuốt nước bọt thèm thuồng... đói quá!

"Ai chà!" Lý Hòa xúc một thìa cơm to kèm thịt vịt, phồng miệng nhai, gương mặt đã béo núc càng tròn xoe ra. Cậu ta ngốn ngấu đồ ăn, song lại tạo cho người ta cảm giác yếu đuối khác thường – bởi cậu ta đang khóc.

Nhưng nước mắt không hề cản trở tốc độ ăn, mỗi khi miệng phồng lên, không nhét thêm cơm được nữa, Lý Hòa mới giơ tay trái lên quệt mắt; có lúc cậu ta còn mặc cho nước mắt lăn dài theo gò má nhỏ xuống bát, bị lừa vào miệng cùng cơm, hành và vịt, rồi mới lúng búng cầu nhàu, "Sao cho lắm hành thế..."

Câu lấp liếm vụng về là thế nhưng tôi chẳng còn bụng dạ nào cười cợt, chỉ cảm khái trẻ nhỏ phải chịu

đựng áp lực biết bao khi gia đình mấp mé bên bờ vực tan vỡ. Có điều Lý Hòa vẫn luôn dùng cách của mình, gắng giữ cho gia đình hoàn chỉnh.

Suốt cả quá trình, Lý Nham không nói tiếng nào, thậm chí chẳng hề nhìn con trai, anh ta tựa hồ không biết gì cả, song tay phải lại như vô ý đẩy gói khăn giấy trên bàn tới trước mặt Lý Hòa.

Thấy gói khăn giấy, Lý Hòa ngừng ăn, đặt thìa xuống, quai hàm phồng lên nhai nhồm nhoàm, đoạn rút một tờ khăn giấy, động tác đầu tiên không phải lau nước mắt, mà là...

"Khịt!!!"

Hợ, thẳng nhãi này lảm nước mũi thế... Mảnh khăn giấy kia nhắm mắt yên nghỉ được rồi.

Thực tế chứng minh, đang khóc mà lau nước mắt đầu tiên thường là những người chú trọng giữ gìn hình ảnh chín chu, còn xì mũi đầu tiên... chính là hành vi của kẻ theo chủ nghĩa thực dụng, bởi tắc mũi khó chịu hơn nhiều việc để mặt đầm đìa nước mắt. Cứ nhìn thẳng lỏi keo kiệt không phải bỏ ra một xu mà còn bắt tôi làm trâu làm ngựa kia là đủ thấy.

Trút được tâm sự, Lý Hòa vừa ăn vừa khóc cũng không ảnh hưởng đến hiệu suất, chưa đầy hai phút đã xoi gọn nửa bát cơm. Nhưng sau đó cậu ta giảm dần tốc độ ăn, bắt đầu lải nhải thổ lộ tâm tình nhảm nhí, "Bố này... nếu không sao nữa thì bố con mình tâm sự đi. Cả năm nay con trai bố khổ quá đi mất... Thi tiếng Anh ba lần đều điểm liệt, chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là chẳng ai mắng con cả. He! Ngoài cô chủ nhiệm ra, chỉ còn Thiến Thiến mắng con thôi..."

"Thiến Thiến là ai thế?" Lý Nham nhú mày.

"Về một mặt nào đó thì là con dâu tương lai của bố ạ!" Lý Hòa nghiêm trang đáp, lập tức bị Lý Nham cốc cho một cái không nặng không nhẹ. Song cậu ta chẳng để tâm, lại xúc thêm một miếng com rồi lúng búng kể tiếp, "Trước đây con thấy bố mẹ rõ là phiền phức, hết bắt con đi học lại nói con phải giảm béo, trong nhà không nấu đồ chiên xào, cũng không ăn thịt mỡ... Cả nhà gầy tọp đi, nhưng con chẳng phải vẫn béo ú đấy ư? Thế nhưng suốt một năm nay, đến cả mấy câu cảm ràm như thế cũng chẳng còn..."

Nói tới đây, vẻ mặt cậu ta dần trở nên phức tạp, "Giờ mới thấy quý ngày xưa, về nhà được ăn cơm cùng bố mẹ, học dốt thì bị mắng, học khá được ăn cánh gà chiên với coca, còn được cho thêm tiền tiêu vặt. Năm ngoái chẳng hiểu bố mẹ làm sao, về nhà chẳng ai nấu cơm nữa, con học kém đến đâu cũng không ai để ý... Hỏi gì bố mẹ cũng không nói, con cứ nghĩ cái nhà này thế là xong rồi, ba người không còn ngồi lại cùng nhau được nữa, có khi phải đến lúc ai đó chết cả nhà mới có mặt đông đủ... Sau đó quả là có người chết, ông nội chết... cứ như, cứ như bị con nguyên rủa vậy."

Nói tới đây, Lý Hòa cười méo xẹo, trông còn thâm hơn mếu, "Hay tin ông qua đời, con rất buồn, song cũng rất lo sợ, con không dám nói, con thật sự không dám nói... không dám thừa nhận mình có chút khắp khởi..."

Thằng bé ghen ngào như sợ hãi một bản thân khác, ghê sợ và căm ghét bản thân đó.

Lý Nham vỗ vai con trai, vẻ mặt phức tạp, "Xin lỗi con, bố cam đoan... sau này sẽ không như vậy nữa đâu."

Tôi cảm thấy đã đến lúc ra về, tiếp theo đây họ không cần sự hiện diện của một người ngoài nữa. Tôi uống cạn tách cà phê, định không chào hỏi cứ thế rút lui, nào ngờ bị Lý Hòa gọi giật lại, "Này..."

Tôi dừng chân, thấy cậu ta sục sục trơ tráo hỏi mình, "Anh tên gì thế?"

... Tự nhiên muốn đập cho thẳng nhãi này một trận.

"A Lạc." Tôi nghiêng rằng nhủ thầm, nể mặt ông già mà, tha cho chú mà đấy.

"Anh A Lạc, việc anh cần giải quyết thế nào rồi?" Cậu bé có vẻ bất mãn, "Sau khi anh đi, tâm trạng bà nội em hình như rất tệ."

Tôi bất giác liếc Lý Nham, thấy anh ta cũng đang nhìn mình, ngay sau đó, nét mặt anh ta thoáng thay đổi, trở nên quyết đoán, "Hòa này, có một chuyện bố muốn nói với con."

"Dạ?"

"Lát nữa chúng ta sẽ tới nói với bà, dù sao sớm muộn gì con cũng biết." Lý Nham ngừng lại, vẻ như đang lựa lời, song rốt cuộc vẫn thốt ra một câu không hề trau chuốt, "Bố không phải con đẻ của ông bà, mà là con nuôi."

"Á... hở?" Cậu bé há hốc miệng kinh ngạc, song không hề phản ứng quá khích.

"Ông bà vẫn luôn giấu giếm, nhưng bố mong có thể nói rõ với bà, để bà khỏi phải nơm nớp lo âu suốt đời như ông." Lý Nham chăm chú nhìn Lý Hòa, cặp mắt đen sâu hút đầy vẻ tôn trọng, "Hỏi câu này có lẽ hơi thừa, nhưng bố vẫn phải hỏi, giờ biết rồi, con còn coi bà là bà nội nữa không?"

"Bà vẫn là bà con mà, có gì khác đâu." Lý Hòa đáp ngay, không cần nghĩ ngợi, "Có phải con đẻ hay không, đâu liên quan gì tới việc là người một nhà? Bố vẫn là Lý Nham, con vẫn là Lý Hòa."

"Hay lắm."

Tôi thấy Lý Nham xoa đầu con trai, hình như còn nói thêm gì đó, song tôi không nghe rõ, chỉ cảm thấy tiếng anh ta ong ong văng vẳng trong đầu mình, mỗi lúc một xa dần... Tôi bắt đầu rơi vào khúc quanh tư duy, câu nói của Lý Hòa ban nãy đã khiến tôi giật bắn mình như có dòng điện chạy qua não.

Mọi âm thanh xung quanh dường như đều trôi xa, bản thân tôi đang bước vào một không gian đơn độc, yên tĩnh đến mức gần như nghe được cả nhịp tim mình.

Mạch suy nghĩ bắt đầu nhanh hẳn, cùng với tiếng tim đập, lời Lý Hòa cứ vang vọng trong đầu tôi.

Thình...

Có phải con đẻ hay không, đâu liên quan tới việc là người một nhà...

Thịch...

Bố vẫn là Lý Nham.

Thình...

Con vẫn là Lý Hòa...

Thịch...

Nhịp tim đập như chìm khuất sau màn sương mù, nghe rất rõ mà không sao thấy rõ, tôi cảm thấy mình sắp nghĩ ra rồi, trong câu này nhất định ẩn giấu gì đó...

"A Lạc, cậu sao vậy?"

Giọng Thư Thư thình lình vang lên, chẳng biết cô đã gọi đến lần thứ mấy, nhưng nhờ tiếng gọi ấy, gút mắc trong tư duy của tôi bỗng được thả lỏng.

Sương mù thoát tan biến.

Câu này có nghĩa, thân phận sinh học chưa chắc đã quyết định thân phận xã hội.

Lý Xương Bình... đương nhiên cũng có thể không phải Lý Xương Bình. Cái tên chỉ là để gọi mà thôi,

nó không tượng trưng cho thân phận chủ đạo, mà chẳng qua là dấu hiệu để người khác nhớ được thân phận mình.

Bởi quan trọng không phải tôi tên gì, mà là tôi là ai.

"Xin lỗi, tôi có việc phải đi trước đây, cảm ơn anh đã mời cà phê." Chẳng đợi bố con Lý Nham kịp phản ứng, tôi ráo bước rời khỏi quán, loáng thoáng thấy cậu béo làu bàu gì đó, song tôi không lắng tai nghe.

"A Lạc, A Lạc, cậu sao thế?"

Thư Thư bỗng bênh trôi cạnh tôi, giọng nói êm ái đầy vẻ lo âu, "Đi đường phải nhìn đường chứ... cẩn thận, đèn đỏ kìa."

Nghe cô nhắc, tôi khựng lại, ngơ ngác ngẩng lên, thấy đèn đỏ ở đối diện bên kia đường.

"... Ừ."

"Cậu sao vậy?" Thư Thư lại gặng.

"Tôi nghĩ ra rồi, nhưng không biết đúng không." Tôi bảo Thư Thư, rồi không kìm được nhoẻn cười, khiến người qua lại trên phố đều cảm thấy kỳ quặc. Cô gái trẻ ăn mặc hợp mốt đi gần tôi cảnh giác né thật xa, song tôi chẳng để tâm, thản nhiên nuốt nước bọt cho bớt khô cổ.

Thật nực cười, vụ ủy thác mà tôi cứ ngỡ chẳng vót vát được gì, cuối cùng lại trở thành bước ngoặt thức tỉnh tôi.

"Lý Xương Bình chưa chết... có lẽ thế."

KHÔNG PHẢI XƯƠNG BÌNH, LÀ XƯƠNG BÌNH

 Lý Xương Bình quả thực đã chết, nhưng chính xác mà nói, người chết chỉ là Lý Xương Bình, người yêu cũ của Diệp Thái Hân. Tôi cứ ngỡ Lý Xương Bình hoặc người nhà họ Lý hẳn sẽ biết tung tích sợi dây chuyền kia, nhưng điều tra suốt mấy ngày nay, cuối cùng cũng hiểu ra một điều: mình đã lầm ngay từ đầu.

Chỉ là một cái tên trong nhật ký, không có nghĩa "Lý Xương Bình" là Lý Xương Bình, mà giống một hình bóng ám ảnh hơn. Dĩ nhiên, bác sĩ chẩn đoán bà Diệp Thái Hân mắc bệnh hoang tưởng cũng là sự thật.

Tới đây, khả năng rất cao phán đoán kia chính là lời giải. Nhưng tôi không muốn chấp nhận "sự thật" có vẻ gần chân tướng nhất ấy.

Không liên quan gì đến cái gọi là hết mình vì công việc - nếu được như thế thật tôi đã chẳng ăn không ngồi rồi trong tiệm suốt ngày.

Nguyên nhân thực sự là bởi - tôi không thích cái sự thật nhàm chán này. Vậy nên tôi muốn chứng thực một vài chuyện khá thú vị đối với mình, dù khả năng này rất thấp, nhưng hể nghĩ trên đời chỉ mình mình xác minh được chuyện đó, tôi lại không thể buông xuôi.

Đây có lẽ là một dạng sứ mệnh gần như độc tôn, song cũng nhờ thế tôi mới có thể làm vật linh sư bấy lâu nay - vì trên đời không có gì cần tôi hơn công việc này nữa.

Chuyện này liên quan tới vật linh kết bảo hiểm tên A Tương, căn bản khó mà so bì với những chuyện thông thường. Bao năm nay, tôi đã xác định được hai điều kiện để hình thành vật linh:

Một là, chủ nhân có tình cảm sâu sắc với đồ vật.

Hai là, đồ vật được đặt "tên riêng".

Giả sử, chỉ là giả sử thôi, nếu tên thật của A Tương không phải A Tương, anh ta đã nói dối, tên thật của anh ta là "Lý Xương Bình" thì sao?

Nhưng nghe tôi trình bày xong, Thư Thư lại lộ vẻ lưỡng lự, "Mình cảm thấy không đúng lắm."

"Sao lại không?"

"Anh ta việc gì phải gạt cậu?" Thư Thư rành rọt nói, vẻ quả quyết, "Tên là thứ duy nhất thực sự thuộc về vật linh."

Quả thực tôi không tìm được lý do anh ta gạt mình, nhưng có lẽ chính vì tên là thứ duy nhất thuộc về anh ta, nên mới có nguyên nhân bất đắc dĩ buộc phải nói dối chẳng?

Huống hồ, quan trọng nhất là, tôi không tin một người đàn ông đã có vợ lại có thể dễ dàng tặng người yêu cũ nhiều năm không gặp viên đá quý giá nhường ấy.

"Sự quyến rũ của bầu trời" đủ để ba đời nhà họ không phải lo com áo gạo tiền.

Nghĩ vậy, tôi nhú mày phản bác, "Trừ phi giàu nứt đổ đổ vách, bằng không chẳng ai đem tặng món đồ đắt đỏ như thế cho người khác cả, hoặc giả kẻ đó không phải là người."

Vật linh không có nhu cầu về vật chất, tiền bạc chẳng có ý nghĩa gì với họ, nên mới có thể tặng viên đá quý khiến bao kẻ phát điên phát cuồng cho người phụ nữ kia.

Vì yêu ư? Không, có lẽ bắt nguồn từ lòng trung thành với chủ thì đúng hơn?

"Dĩ nhiên, ở đây có một điều kiện tiên quyết vô cùng quan trọng." Nói tới đó, tôi ngừng lại, cảm giác tim mình đập hơi mạnh, vừa phấn khích vừa sợ hãi. "Đó là Diệp Thái Hân... bà ta... cũng giống như tôi."

Thư Thư sững sờ, vẻ không tin nổi, "Ý cậu là bà ta cũng nhìn thấy được chúng mình ư?"

Từ trước tới nay, tôi chưa hề phát hiện dấu vết một vật linh sư nào khác, nhưng nói cách khác, cũng không thể chứng minh rằng họ không tồn tại.

Vì thế không thể loại trừ khả năng Diệp Thái Hân cũng là vật linh sư.

Như vậy cũng có thể giải thích vì sao bà ta bị coi là mắc bệnh hoang tưởng, bởi bà ta cũng giống tôi, thấy được những thứ người thường không thể thấy.

"Nếu A Tương chính là Lý Xương Bình, sau khi có được viên đá quý muốn đưa cho Diệp Thái Hân, trong trường hợp Diệp Thái Hân không nhìn thấy anh ta thì chuyện này rất khó." Tôi càng nghĩ càng thấy hợp logic, chỉ cần xác nhận Diệp Thái Hân là vật linh sư, gần như mọi vấn đề sẽ được giải thích dễ dàng, "A Tương thức tỉnh bởi Diệp Thái Hân đã đặt tên cho anh ta là Lý Xương Bình."

"Vậy tại sao anh ta lại nói mình tên A Tương?" Thư Thư hỏi một câu khiến tôi cứng họng.

Tôi nhú mày, không sai, riêng chuyện này vẫn chưa nghĩ ra. Nhưng đáp án cho câu hỏi này dù không thể bỏ qua, cũng không quan trọng đến mức lật đổ được những suy luận ở trên của tôi, nên cuối cùng tôi chỉ đáp ngắn gọn, "Nói gì chẳng nữa, đây là khả năng lớn nhất hiện giờ. Ít ra cũng hợp lý hơn một người bằng xương bằng thịt nào đó tặng cho Diệp Thái Hân."

"A Lạc, cậu chẳng chịu tin tưởng đồng loại gì cả..." Thư Thư ngán ngẩm than, tôi biết cô không ưa đặc điểm này của tôi, trong mắt cô, đây có lẽ là khuyết điểm.

"Cậu có bao giờ nghĩ, động vật quần cư rõ ràng không chỉ có con người." Tôi quyết định dùng thực tế chứng minh cho cô thấy, "lòng tin" đối với con người xa xỉ đến nhường nào, "Vậy mà tại sao chỉ con người mới có 'tiền' không?"

Thư Thư thoáng ngỡ ngàng, chớp chớp mắt rồi làu làu tuôn ra câu trả lời hoàn mỹ, "Đây là vấn đề thuộc về phạm trù kinh tế học, tiền là vật trung gian trao đổi để tiện cho giao dịch, tính đa dạng sản phẩm của con người phụ thuộc rất nhiều vào tiền tệ, theo lý thuyết của Keynes..."

"Cậu thuộc làu rồi nhỉ, bọn mình đọc với nhau bao nhiêu sách, nhưng tôi chẳng nhớ gì cả..." Tôi xua tay cắt ngang đoạn trả bài như súng liên thanh của Thư Thư, "Mấy cuốn sách giáo khoa viết thì hay lắm, nhưng không đời nào viết rằng, chính vì con người không thể tin tưởng lẫn nhau, nên mới cần đến 'tiền'. Không tin tưởng nhau nên đành chế ra một thứ có thể khiến tất cả mọi người tin tưởng, thứ này không thể có tư tưởng, dục vọng, tự chủ, như vậy mới có thể khiến cả xã hội cùng mạo hiểm đặt lòng tin.

Đến đây thì nảy sinh một vấn đề, một sinh vật xã hội như con người, muốn sống buộc phải có gì? Tiền."

Tôi ngừng lời, thấy Thư Thư trầm ngâm suy nghĩ, bỗng cảm thấy mình đang bơi đen tâm hồn trong trắng của cô. "Con người sở dĩ là con người, chính là nhờ không tin tưởng lẫn nhau. Dù là người một nhà, dù ban đầu hết sức yêu thương nhau, lẽ nào không có lừa dối và giấu giếm hay sao? Từ khoảnh khắc câu

nói dối đầu tiên của con người được thốt ra, hết thấy tin tưởng bắt đầu đi kèm với mạo hiểm. Không ai có thể xem nhẹ sức hấp dẫn của khối tài sản kịch xù." Tôi thành thật bổ sung, "Kể cả tôi."

Phản bác được Thư Thư, song nhìn cô nín thinh không biết nói sao, tôi cũng chẳng lấy gì làm vui, thậm chí còn có cảm giác bị đát.

Cậu thấy đấy, tôi là một trong những sinh vật xấu xí ấy...

"Mình hơi khó chịu, hôm nay không muốn nói chuyện với cậu nữa."

Dứt lời, Thư Thư mím môi, gương mặt xinh xắn sa sầm, biến thành một luồng sáng xanh bay vào túi ngực tôi. Tôi bất giác phì cười - lúc nào cô cũng thẳng thắn như vậy.

Về lý chắc hẳn cô đã hiểu, nhưng về tình vẫn không thể chấp nhận được, cô không thích tôi nói về mình như thế.

Đợi cô nguôi giận rồi xin lỗi vậy...

Tôi tạm gác cơn giận dữ của Thư Thư sang một bên, tiếp tục sắp xếp lại các suy nghĩ trong đầu. Tôi rút di động ra gọi Bát Giới, sau một tràng tút tút, như mong đợi tôi lại nghe thấy điệu cười đã thành thương hiệu nọ.

"Ừa khựạ khựạ... anh chủ có nhu cầu đặc biệt gì à?"

Nếu vừa nãy còn vài phần đa cảm, thì nghe xong câu này, tôi lập tức phát điên.

Quả nhiên nghe mãi vẫn không sao quen nổi... Lòng tơ sau gáy dựng ngược cả lên, tôi gắng kiềm chế để không bóp vỡ điện thoại, nghiến răng gằn giọng: "Đừng nói chuyện với tao bằng cái giọng dặt mồi ấy được không..."

"Hà? Không phải à?" Giọng Bát Giới có vẻ hết sức kinh ngạc như vừa nghe khách quen bảo muốn trai giới mấy ngày.

"Không phải!" Đang phải cậ đến nó nên... tôi nhin.

"Nhưng em vừa đăng ký một trang hẹn hò người lớn... ựa khựạ khựạ... cô ấy hẹn em tám giờ tối nay ở bar. Nếu vừa ý, cô ấy sẽ trả tiền phòng... Quan trọng nhất là trông hot lắm! Ừa khựạ khựạ khựạ..."

Bát Giới huyên thuyên một hồi, cuối cùng chốt lại bằng giọng tiếc rẻ, chỉ hận rèn sắt không thành thép như bậc cha chú mắng đứa con phá gia chi tử, "Anh chủ không đi sẽ tiếc hùi hụi cho xem!"

"Tiếc cái con khỉ!"

Thực tế chứng minh, tôi không sao nhin nổi con heo này nữa, buộc lòng nghiến răng ken két, "Đừng lấy tên tao đi làm mấ chuyện dở hơi đấy!"

Đây không phải lần đầu bị Bát Giới mạo danh, lần trước tôi còn nhận được một gói đồ bí ẩn, nhân viên chuyển phát nhanh yêu cầu trả một khoản phí không đắt không rẻ. Tôi hiếm khi mua hàng trên mạng, chỉ riêng lần ấy đặt trước một bộ đồ ngủ thuần cotton màu xanh biển, nhưng số tiền chuyển phát nhanh yêu cầu trả không giống con số mà tôi ước tính - hình như rẻ hơn hẳn.

Dĩ nhiên tôi mau mắn trả tiền, hí hửng vì được chiết khấu, tươi cười mở hàng ra - hóa ra là đồ chơi.

Còn là dạng đồ chơi người lớn màu hồng phấn khốn kiếp chết tiệt!

Ờ... xin lỗi, tôi không nên chửi bậy.

Tôi vẫn nhớ tiếng cười sảng sặc bẻ bựa vang vọng khắp phòng của Bát Giới khi ấy, nó còn chúc mừng sinh nhật tôi - từ cha sinh mẹ đẻ tới giờ, đó là món quà sinh nhật khốn nạn nhất tôi nhận được.

... Tóm lại tôi không muốn hồi tưởng lại ký ức chết tiệt đó nữa.

Trong tiếng xuyết xoa tiếc rẻ của Bát Giới, tôi một lần nữa quyết tâm phải kiếm việc cho nó làm. Để nó rồi quá, chẳng biết lát nữa tên tôi lại xuất hiện trên danh sách đặt hẹn ở quán bar nào.

"Tra cứu về Lý Xương Bình cho tao."

"Còn tra gì nữa? Em tra hết mọi chuyện rồi mà anh chủ."

"Lần này chỉ cần ảnh thôi, ảnh ông ta thời trẻ ấy."

Tôi ngẫm nghĩ rồi bồi thêm một câu, "Càng nét càng tốt, nếu mờ thì nghĩ cách phục chế đi."

"Ừa khự khự... anh chủ đáng sợ quá..."

"Mày có ý gì hả?"

"Khự khự, hóa ra lại hứng thú với đàn ông, còn là ông già đã chết nữa chứ... Ừa khự khự thảo nào tối nay không chịu đi..." Tới đây, Bát Giới nghiêm trang buông một câu, "So ra thì em mới là chính thống! Anh chủ là tà đạo!"

"Tà đạo cái đầu mày! Đây là công việc, công việc hiểu chưa?" Tôi chợt nhớ đến những nhân vật khét tiếng giang hồ bị nhân vật chính độc mồm độc miệng chọc tức trong tiểu thuyết võ hiệp, bỗng thấy cổ họng ngòn ngọt, khí huyết cuộn dâng trong ngực - thật muốn phun ra một búng máu.

"Khự khự, lấp liếm cũng..."

"Mày muốn chết phỏng?" Giọng tôi lạnh hắt đi, tin rằng Bát Giới sẽ nhận ra nếu còn đùa nhây thì ai xui xẻo - tuy nó là heo, nhưng là một con heo cực kỳ thông minh.

"Khự khự... em biết rồi, em làm đây." Kẻ thức thời mới là tuân kiệt, cuối cùng Bát Giới cũng nhận lời, nhưng giọng nó lập tức chuyển phắt sang cợt nhả, "Có cần khôi phục thành nude không?"

"..."

Tôi quyết định lờ đi, cúp máy quay ra toan hỏi Thư Thư vài chuyện về A Tương - cô ấy là kếp sách, khả năng ghi nhớ rất khủng - nhưng sức nhớ ra cô ấy đang giận.

Cuối cùng tôi đành lấy con dao Thụy Sĩ trong túi ra gõ nhẹ, phát hiện nó đang run rẩy, bên trong vang ra giọng lập cập của Bím Bự, "Gần đó có mèo không?"

"Không có." Tôi mừng hóm, cuối cùng cũng có cơ hội cho con chuột mất dạy một bài học, "Mau ra đây đi, tao có việc..."

"Lừa đảo!" Bím Bự hình như đang nức nở, "Gần đó nhất định có mèo! Nhà người chắc chắn lại định hù ta!"

"Làm gì có!" Tôi hùng hồn phủ nhận, liếc con mèo hoang đang từ góc phố đi đến, nhếch mép cười, "Đều là vì công việc, công việc cả thôi!"

"Tuy không nhìn thấy, nhưng ta biết chắc nhà người đang cười!" Bím Bự quả quyết đầy giận dữ, "Nhà người còn có lương tâm nữa hay không?"

Chậc... sao nó tự nhiên lại nhạy cảm thế nhỉ? Rõ ràng lúc nói tôi đã cố giữ giọng bình thường rồi mà.

"Đâu có, mày đừng lo hão, mau ra đi."

"Không ra!" Bím Bự bướng bỉnh đáp, khác hẳn thái độ run rẩy vừa rồi, tinh thần dường như không chỉ hồi phục mà còn trở nên phấn khởi, tôi cảm thấy dấu hiệu này không ổn chút nào - thông thường đây là điềm báo nó chống đối lại tôi.

Không có Thử Thử, Bim Bự sẽ không chịu ngoan ngoãn hợp tác.

"Không ra thật hả?"

"Nam tử hán đại trượng phu, nói không ra là không ra!" Giọng Bim Bự bắt đầu dương dương tự đắc, khí thế hiên ngang như chiến sĩ cách mạng sắp hy sinh vì nghĩa - quả nhiên lại kiếm chuyện với tôi rồi.

Thế nên tôi quyết định dạy nó một bài học, nói cách khác, tôi cũng có tuyệt chiêu để chinh con chuột mà không phải chuột nào đó. Bắt chước cách thẳng lòi béo uy hiếp mình, tôi nói với giọng bình thản mà hết sức chân thành: "Mày biết đấy, tuy thức ăn mèo hơi đắt, nhưng tao vẫn mua được."

"Nhà người muốn làm gì?" Giọng nó bỗng hơi núng thế.

"Mày nghĩ nếu tao bỏ mày vào túi thức ăn mèo mở sẵn rồi đặt vào ổ mèo hoang thì sao?"

Bim Bự nín lặng hồi lâu, rồi ló ra từ con dao Thụy Sĩ, ngồi lên lòng bàn tay tôi, nhìn tôi chăm chăm thật lâu vẻ kỳ quái, cuối cùng rặn ra một câu, "... Đúng là gần mực thì đen, từ lúc gặp thẳng béo kia, nhà người gian xảo giống y hệt nó."

"Mày khen thế tao cũng không ngượng đâu." Tôi cũng hết sức tự hào về khả năng tiếp thu của mình, nhưng chẳng có gì lạ, học khôn mất cả đời, học hư chỉ cần một tích tắc.

"Ai thèm khen nhà người!" Bim Bự nghiêng răng nghiêng lợi, "Đồ kiết xác mòng toi!"

"Tóm lại ra cũng ra rồi, giờ chúng ta bắt tay vào việc thôi." Tôi xem giờ trên điện thoại di động thấy đã năm giờ chiều, không khỏi nhú mày, "Gấp quá, hay khoan ăn tối vậy..."

Nhưng bụng tôi đã hơi đói.

Tôi ngồi xuống ghế một quán ăn nhanh ven đường, cười tủm tỉm nhìn chiếc hamburger được bưng lên, chợt nghe bên tai tiếng Bim Bự nghiêng răng ken két, "Đã nói là khoan ăn tối cơ mà? Đúng là đồ không có bản lĩnh!"

"Chủ nhật phần ăn này giảm giá 50%..." Hamburger kẹp phô mai thơm phức khiến tôi tứa cả nước miếng, tẩm tắc liên hồi, "May thế nào lại đi ngang qua, để anh mày bắt gặp, nếu bỏ lỡ... cả đời này tao cũng không tha thứ được cho mình! Đây rõ ràng là số mệnh an bài mà!"

"... Có khí khái chút đi, ngâu xi!" Bim Bự nhảy đến bên cạnh chiếc hamburger, ngưỡng mộ nhìn lớp phô mai kẹp ở giữa - dù sao nó cũng không phải sinh vật sống.

Đến hạt bí thái tôi còn không thích cắn, nói gì đến khí khái?

Tôi chẳng buồn đôi co với Bim Bự đang GATO đỏ mắt. Từ khi biết không thể gặm dưa hấu như Hamtaro, nó bắt đầu sinh ra cay cú mỗi lúc tôi ăn.

Hương thơm ngào ngạt xộc vào mũi cùng nước thịt tươi ngon bùng nổ trong khoang miệng khiến mắt tôi bất giác nheo lại, cảm thấy lúc này ngại ngần không gọi cơm vẹt ở quán cà phê là phải lắm, bằng không đâu thể ăn hamburger giảm giá 50% ngon nhường này.

Đây chính là chiến thắng tuyệt đối của thịt lợn - ít ra xét về giá tiền, nó vẫn quá mềm với ví tôi.

"Mày còn nhớ A Tương không?" Vừa ăn tôi vừa lúng búng hỏi Bim Bự, "Cái kết bảo hiểm ở nhà họ Diệp ấy."

"À, hẳn cũng khá đấy." Bim Bự huênh hoang ưỡn ngực ngẩng đầu phình bụng, làm bộ ngửa mặt lên trời cười ha hả, "Luyện thêm dăm ba chục năm nữa, may ra đỡ được một chiêu nửa thức của Hamtaro đại gia đây."

Huênh hoang quá nhỉ... Tôi nhai nhồm nhoàm, liếc mắt nhìn Bím Bự đang nghênh ngang ngồi trên lát khoai chiên thái sợi, cắt dao xuống.

Con dao ăn xuyên qua thân hình Bím Bự, cắt vào lát khoai, khiến nó giật bắn mình quất lớn: "Làm gì thế?"

"Trông mày cũng ngon đấy..." Tôi nhơn nhơn đáp.

Bím Bự phân vân giây lát rồi ướm hỏi, "Nhà người khen ta đấy à?"

"Chẳng khen thì là gì?"

"... Ừm." Bím Bự miễn cưỡng giơ mũi chân sau quét qua miếng khoai tây đang dùng làm đệm ngồi, "Coi như nhà người cũng biết điều đấy..."

Tôi sững người, lập tức thấy trước mắt tối sầm, Bím Bự thành linh bổ vào mặt tôi, hung hăng hét lớn, "... nhà người tưởng người ta sẽ nói thế hả? Ngâu xi!"

"Xuống ngay! Tao nói thật đấy!"

"Không xuống!"

Là mày ép tao đấy nhé.

Tôi hít sâu một hơi, quay mặt đi, thật khẽ giọng để người khác không nghe thấy, "Meo."

"Á á á á á!" Bím Bự rú lên không khác gì con gái, tuột khỏi mặt tôi.

Tôi nhìn quanh, thấy xung quanh không ai nghe thấy, cũng chẳng ai coi mình là biến thái, mới quay lại thành khẩn bảo con chuột lang đang run như cây sậy: "Tao đâu muốn thế."

"Hồi trước nhà người cam đoan không làm thế cơ mà!" Bím Bự thút thít, khiến tôi chột dạ.

Bấy giờ mày cũng cam đoan không vồ vào mặt tao mà!

Nhưng tôi không định đấu lý với nó, nên chỉ gượng cười xin lỗi, "Xin lỗi mày, tao bất đắc dĩ mới làm thế!"

"Giả dối!"

Bím Bự quay lưng lại gằn giọng, song cái đuôi cụt ngùn chĩa vào tôi lại ve vẩy vui vẻ. Rõ ràng nó rất khoái chí vì ép được tôi phải xuống nước.

Xem ra không dễ ngọt không xong.

"Búp bê Hamtaro nhé." Tôi vừa nói ra câu này đã thấy thân mình Bím Bự run lên, quay đầu lại trong tư thế *ngoảnh cười muôn vẻ yêu kiều* *.

Trích "Trường hận ca" của Bạch cư Dị, tả vẻ đẹp của Dương Quý Phi.

"To chừng nào?"

Lạnh quá, hỏng rồi! Tôi không kìm được rùng mình.

"Không to lắm, nhưng có còn hơn không nhỉ?" Tôi nhìn hai mắt Bím Bự đang thành hình trái tim, nén buồn nôn đáp.

"Không được! Phải to thật to cơ!" Nó quay ngoắt đi, hưng phấn đến run bần bật, "Đừng có keo kiệt!"

Thấy Bím Bự đã rơi vào trạng thái fan cuồng, gần như không còn năng lực suy nghĩ nữa, tôi bèn gạt đầu, "Được được, thế thì mua theo kích thước thật nhé, nhưng phải đợi tao kiếm được tiền đã."

"Được!" Bím Bự gạt đầu lia lịa, "Kiếm tiền! Kiếm tiền!"

Ngốc ạ, Hamtaro chẳng qua là một con chuột lang, vốn chẳng lấy gì làm to - xem ra Bím Bự không còn

năng lực tư duy thật rồi.

"Thế thì trả lời tao đi." Thấy Bím Bự chịu phối hợp, tôi lại ăn tiếp, "Mày đã tiếp xúc trực tiếp, thấy tên kia được bao lâu rồi?"

Ý là thấy vật linh đã hình thành được bao lâu. Nghe Thư Thư nói, dựa theo mức ngưng tụ linh thể và độ dao động linh lực, các vật linh có thể ước chừng được thời gian ra đời của nhau. Dường như họ có một cách riêng để đoán tuổi đối phương.

"Sáu bảy chục tuổi rồi." Bím Bự ngờ ngạc hỏi, "Làm sao?"

Nghe con số này, tim tôi thắt lại. Quả là một khoảng thời gian vừa khéo, từ sáu mươi đến bảy mươi chín tuổi, tức là gần hai mươi năm rồi. Bím Bự không tính chính xác được số năm, nhưng dựa trên con số ước chừng, hai mươi năm này hẳn rơi vào giai đoạn từ lúc Diệp Thái Hân mới vào tiểu học, đến khi học xong ở Anh, về nước lấy chồng. Song theo suy đoán của tôi, sau khi Diệp Thái Hân về nước "Lý Xương Bình" mới thức tỉnh, vì chỉ khi đoạn tuyệt với con người tên Lý Xương Bình, bà ta mới đặt tên kết bảo hiểm là "Lý Xương Bình".

Tôi đã đến căn nhà cũ kia, ngoài kết bảo hiểm, không phát hiện được vật linh nào khác, nên mốc đánh dấu thời gian Diệp Thái Hân trở thành vật linh sư chỉ có cái kết đó thôi.

Nhưng ở đây có một vấn đề...

Như vừa nãy Thư Thư đề ra, tại sao "Lý Xương Bình" lại nói mình tên "A Tương"? Nếu không muốn tôi biết tên thì chỉ cần lặng thinh không trả lời như với những câu hỏi khác là được mà.

Tại sao anh ta lại trả lời?

Lẽ nào... tôi sai thật?

Đương lúc tôi hoang mang bối rối, quay ra nghi ngờ phán đoán ban đầu của mình, di động của tôi bỗng rung lên, mở ra xem, là mấy tập tin ảnh Bát Giới gửi tới, hẳn là ảnh Lý Xương Bình - nhanh nhẹn đấy, có thể xem xét nâng cấp bộ nhớ cho nó.

Mở tập tin đính kèm, trông thấy ảnh Lý Xương Bình, cuối cùng tôi cũng có thể khẳng định suy đoán của mình không sai - dù còn vài thiếu sót nhỏ.

"Đi thôi, Bím Bự." Tôi gọi phục vụ rồi móc ví tiền lép kẹp ra thanh toán, "Chẳng biết còn co kéo nổi đến tháng sau không nữa..."

"Hamtaro chứ!" Bím Bự hăng hái, "Tới căn nhà cũ kia hả?"

"Ừm!" Tôi phớt lờ ánh mắt kỳ quặc của cô phục vụ, đang định quay người đẩy cửa bước ra, chợt nhác thấy một chùm hoa trắng muốt trong góc tường, "Xin lỗi, đây là hoa lê à?"

"Vâng, nhưng là hoa giả." Cô bé phục vụ mỉm cười miễn cưỡng, "Mùa này vẫn chưa có hoa lê..."

Tìm tôi đập thình thịch.

"Quán mình còn không? Tôi muốn mua."

CÁI TÊN THẬT

 Vật linh sinh ra từ những đồ vật được con người sử dụng, nhờ tình cảm chủ nhân dồn vào mà biến hóa thành muôn hình vạn trạng, ít nhiều thể hiện một phần đặc điểm hoặc nhu cầu của chủ nhân. Tuy đặc điểm này không tuyệt đối, song một người thu mua đồ cũ như tôi vẫn cảm nhận được, dù rất khó giải thích chặt chẽ rõ ràng, nhưng có thể khẳng định một điều - vật linh có thể biến hóa.

Ví dụ, vật linh của máy tính để bàn như Bát Giới, lúc mới đến tiệm tôi chỉ là một con heo con lười biếng, làm gì cũng lờ đờ uể oải, trông mà phát chán. Nhưng từ khi tôi nhận một vụ làm ăn kiếm được kha khá tiền, bèn nâng cấp linh kiện cho nó để theo kịp nhu cầu thời đại không ngừng phát triển, Bát Giới đã thay đổi 180 độ, thoát chốc trở nên nhanh nhẹn xăng xái, cắt trụi mái tóc bù xù, thậm chí còn rỗi hơi đeo cả kính râm hồng làm nổi bật khí chất "thiên tài háo sắc" như nó tự nhận. Hiệu suất làm việc của nó bắt đầu tăng cao, hơn nữa còn biết tự bảo dưỡng phần mềm, sửa bug và... dạo web đen rất kỹ.

Nó chỉ đổi tính chứ ký ức không bị hư hại, không hề biến thành vật linh khác. Tôi đoán đây cũng như con người một hôm thành linh phát lên khiến tính cách và giá trị quan thay đổi phần nào.

Tuy đó là nâng cấp phần cứng dẫn tới thay đổi của vật linh, nhưng xét kỹ thì cũng là thay đổi do nhu cầu của chủ nhân, ảnh hưởng của chủ lên vật linh có thể không rõ rệt, song quả thực có tồn tại.

Thế nên khi xem tấm ảnh tốt nghiệp cũ, tôi mới thấy chờn chợn như vậy, cảm giác Lý Xương Bình quen quen như từng gặp ở đâu đó - hóa ra là ở căn nhà cũ của họ Diệp.

Dù đã thay đổi kha khá, nhưng tôi quả thực từng thấy gương mặt đó, A Tương gần như là phiên bản trưởng thành của Lý Xương Bình thời cấp hai. Khi thấy ảnh Lý Xương Bình thuở thanh niên do Bát Giới gửi, tôi đã hoàn toàn chắc chắn.

"A Tương giống Lý Xương Bình thời thanh niên như đúc, nếu bảo là trùng hợp thì..." Tôi đứng trước cổng nhà họ Diệp, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trắng vắng giữa trời, "... chắc mình ăn luôn cánh cổng sắt này quá."

Tôi rút chìa khóa được người nhà họ Diệp giao cho, mở cửa bước vào. Không như lần trước có người dẫn đường phải đi thẳng một mạch vào trong không nhìn quanh ngó quất, lần này tôi đi rất chậm, quan sát kỹ cảnh trí xung quanh - vô cùng chỉnh tề ngăn nắp, không nhiều cỏ dại, cũng không có cành nhánh đâm ngang, tựa hồ ngày ngày đều có người xén tỉa.

Song lần trước tôi đâu thấy thợ làm vườn, lẽ nào là ông quản gia kia làm?

Không thể, tay ông ta léo khoẻo như vậy, không giống người thường hay cắt cây tỉa cành. Nghĩ tới đây, tôi sực nhớ đến con dao nhỏ suýt nữa đâm vào cổ họng mình, rồi nhớ tới gã trai mặt mũi rất thường song lại toát lên vẻ vững vàng như đá tảng - là anh ta sao?

Có phải anh ta hay không cũng không quan trọng. Để chắc ăn, tôi rút con dao Thụy Sĩ ra, xòe hết dụng cụ bên trong, tức thì Bím Bự biến thành một đám sương đen trong tiếng làu bàu bất mãn...

"Chế độ tàn sát: Bật."

Tiếng leng keng sắc lạnh như kim loại va vào nhau vang lên từ trong màn sương mù, sau mũ trụ đen lấp lánh hai đốm đỏ, một chiến binh cao lớn vận áo giáp nặng nề đáp đất.

"Cộp!" Gã chống thanh song thủ kiếm màu đen xuống đất bằng cả hai tay, mũi kiếm chẳng lấy gì làm sắc song vẫn cắm ngập vào nền gạch vì nặng. "Mệnh lệnh?"

"Xin chào." Tôi cất tiếng chào hỏi. Hai đốm đỏ kỳ dị dưới mũ giáp của gã nhìn tôi chăm chăm hồi lâu, tựa hồ cảm thấy tôi thật phí thời gian - được rồi, anh ngẫu.

Bỉm Bự ở trạng thái này thường rất thẳng thắn, chẳng bao giờ chào hỏi cả.

Thế nên tôi trực tiếp đưa ra một mệnh lệnh vớ vẩn, "Bảo vệ ta, nếu có thể, nhớ đừng làm ồn quá, còn lại thì tùy."

Ánh đỏ lóe lên trong hốc mắt chiến binh đội mũ giáp, gã một tay vung kiếm quơ một vòng, rồi giơ mũi kiếm chếch lên trời, "Xác nhận mục tiêu nhiệm vụ, công suất 45%, can thiệp vật lý: Cho phép."

Thanh kiếm lớn vung lên, cuốn theo cuồng phong rất mặt làm tôi phải nheo mắt lại, thú thực tôi có phần ngưỡng mộ hình dạng hiện giờ của Bỉm Bự, tuy thường ngày nó chỉ là một con chuột vô dụng, nhưng hễ dốc hết hỏa lực thì cứ ngỡ như Kỵ sĩ Mặt nạ* tôi từng xem hồi bé.

Kỵ sĩ Mặt nạ, còn được gọi là Kamen Raider, là một loạt phim ra mắt phần đầu vào năm 1971 với cốt truyện xoay quanh anh chàng sinh viên Hongo Takeshi truy lùng và tiêu diệt các sinh vật xấu xa chuyên gây hại cho mọi người. Qua nhiều năm loạt phim trở nên ăn khách và được phát hằng tuần trên truyền hình cũng như được chiếu ở các rạp.

Tôi thận trọng đi về phía cửa chính gian biệt thự, vừa định rút chìa khóa thì cửa đột ngột mở toang. Tôi ngưỡng ngấu cất chìa đi, nói với vào tiền sảnh vắng tanh, "Xin chào."

"Tôi không ngăn được các người, có gì thì vào đây nói." Giọng vật linh kết bảo hiểm có phần mệt mỏi, "Nhưng vẫn một câu đó, chưa có lệnh của chủ nhân, các người đừng hòng mở được tôi."

Xem ra anh ta vẫn chưa biết bà Diệp Thái Hân đã qua đời, bảo các con bà ta rời khỏi đây quả là đúng đắn.

Nghĩ tới đó, tôi cao giọng đáp, "Yên tâm đi, tôi không ép, nhưng lần này... tôi được chủ anh ủy thác."

Không nghe tiếng đáp, xem ra anh ta không tin tôi, hay nói cách khác, anh ta đang đợi xem tôi thuyết phục thế nào.

Tôi bèn bước vào ngôi nhà cũ không khác gì lâu đài thu nhỏ của nhà họ Diệp, giẫm lên sàn nhà phủ một lớp bụi mỏng, băng qua phòng khách tối om, đi qua hành lang trông như một triển lãm tranh quý, dừng lại trước cánh cửa gỗ phòng ngủ đã hư hại.

"Tôi bật đèn được không?"

Gió đêm lùa qua cửa sổ, thổi tung rèm lụa trắng muốt, ánh trăng rọi vào, nhuộm sáng cả mặt đất, để lộ ra một thanh niên đang đứng lặng bên giường tự lúc nào.

Anh ta vẫn mặc âu phục đen tuyền chín chu như lần trước, cổ áo thắt nơ xanh, nét mặt thờ ơ hệt một viên quân gia phương Tây thời Trung cổ, khắc nghiệt giấu tất cả tâm tình sau vẻ ngoài hờ hững.

"Không liên quan đến tôi, tùy cậu." Anh ta lạnh lùng đáp, không hề có ý định thu hẹp khoảng cách, trái lại còn mang một vẻ cảnh giác bẩm sinh, "Các người tới đây làm gì?"

Tôi bật đèn tường, để ánh sáng mờ lan khắp phòng. Khác với bên ngoài, trong phòng này không nhiều bụi bặm. Vừa bước vào, tôi đã lại ngửi thấy mùi hoa lê thoang thoảng, ngó quanh mới thấy trong góc tường

có một chiếc tủ gỗ đen, bên trên đặt bình hoa, nhưng không có hoa.

"Xin lỗi, mùa này không có hoa lê, nên tôi đành mua hoa giả... Anh không chê chứ?" Tôi vấy vấy cành hoa lê trong tay, thấy "Lý Xương Bình", hay A Tương biến sắc, thậm chí biết mình đã cợt đúng, cầm cành hoa vào bình, tôi quay lại nhìn A Tương, nhưng anh ta không nhìn tôi mà thần thờ nhìn cành hoa lê, đoạn quay sang nói, "Tôi bắt đầu tin cậu rồi đấy, còn bao lâu nữa cô ấy mới về?"

Quả không sai, mùi hoa lê thoang thoảng trong phòng không phải hoa thật, mà là nỗi lòng chờ đợi của A Tương... Bắt nguồn từ khát vọng của vật linh, cứ mãi đợi chờ người mang hoa lê, hay chính xác hơn là chủ nhân mang hoa lê quay về.

Anh ta không biết bà Diệp Thái Hân đã chết, tôi chỉ nói mập mờ là bà ta đi vắng, cụ thể bao giờ về thì không rõ. Tôi thấy vẻ mặt A Tương thoáng thần thờ.

"Thế nên tên anh không phải A Tương, mà là Lý Xương Bình, đúng không?" Lúc tôi hỏi câu này, gương mặt vốn lạnh nhạt của anh ta chợt sa sầm.

"Cô ấy vẫn gọi tôi như vậy sao?" Anh ta chậm rãi nói, "Không riêng chuyện hoa lê, ngay cả chuyện này cậu cũng biết, tôi không tin cũng chẳng được, đồ trong két, cậu muốn xem hay lấy thì tùy."

Hình như không đúng lắm, tên thật của anh ta có vẻ có vấn đề, tôi đoán sai rồi, ít nhất cũng sai một phần.

"... Nghe ý anh thì anh không phải tên Lý Xương Bình?" Tôi bước đến phải bụi trên giường rồi thần nhiên ngồi xuống. Thấy vậy, anh ta nhú mày, song cuối cùng chỉ lặng thinh không nói.

"Chúng ta trò chuyện chút được không?"

"Cậu không mở ra xem à?"

"Vội gì, chẳng nào anh cũng đồng ý rồi mà." Tôi nhún vai.

Theo lý, tôi đã nói dối thì nên mau mau hoàn thành công việc, tránh đêm dài lắm mộng. Song là một vật linh sư, tôi rất hứng thú với anh chàng vật linh két bảo hiểm này, bởi quan hệ giữa anh ta và chủ nhân có vẻ khác hẳn những vật linh trong tiệm cầm đồ, "Huống hồ trừ tôi ra, không ai giao tiếp được với anh nữa cả, bỏ qua dịp này... e rằng về sau không còn cơ hội đâu. Ít ra cũng cho tôi biết rốt cuộc anh tên gì chứ."

Cách anh ta nói chuyện, kết hợp với nhật ký của Diệp Thái Hân, khiến tôi cảm thấy họ không phải chủ tớ, mà là bạn bè, thậm chí... là tình nhân.

Anh ta ngẫm nghĩ rồi quan sát tôi hồi lâu, khi tôi ngỡ sắp bị từ chối thì anh ta lại gật đầu, "Chuyện phiếm mấy câu vậy, bắt đầu từ tên tôi đi."

"Tôi tên A Tương." Như sợ tôi không tin, anh ta nghiêm túc nhấn mạnh, "Tôi không thích nói dối, tôi tên A Tương, không biết cậu có hiểu không, nhưng đối với những... những thứ như tôi, từ khi sinh ra, đã được đặt tên cố định rồi."

"Tôi hiểu, tên là thứ duy nhất thuộc về các anh. Ngoài ra, tôi gọi các anh là 'vật linh'." Tôi nhận ra A Tương ứng biến khá chậm trong giao tiếp, hẳn là vì hiếm khi trò chuyện với con người, "Nhờ có tên anh mới có thể thức tỉnh, nên tên là thứ quan trọng nhất với vật linh, không thể thay đổi... Gã này cũng giống anh."

Tôi tiện thể trở Bím Bự đứng sừng sững bên cạnh như tượng, "Với các anh, đổi tên là việc hết sức

nguy hiểm, e rằng sẽ gây ra ảnh hưởng nhất định, làm biến đổi hình dạng hoặc tính cách."

Thế nên mặc cho Bím Bự giãy giụa la lối đòi đổi tên thành Hamtaro, tôi vẫn không chấp nhận. Khoan nói đến mạo hiểm, dù thành công chẳng nữa, lỡ nó lại đổi tính không thích cái tên này nữa thì sao?

"Lúc tôi mới có ý thức, cô ấy vẫn là một đứa trẻ, nói còn chưa sôi, cả ngày chỉ ê a cười... Mùa hè, cô ấy rất thích bò đến dựa vào tôi, bởi tôi làm bằng kim loại, sờ vào mát rượi. Sau này hình như vào cấp một không lâu, cô ấy bèn đặt tên cho tôi là A Tương, chữ 'tương' trong sông Tương, đồng âm với 'tương' mang nghĩa rương, hòm." A Tương vuốt mũi, như ngượng nghịu vì cách mình được đặt tên hơi kỳ cục, "Từ đó, cô ấy bắt đầu trông thấy tôi."

Tôi đoán không sai, Diệp Thái Hân quả nhiên là vật linh sư giống tôi.

Cảm giác tim đập mạnh, cuối cùng cũng chứng minh được điều này là sự thực. Chẳng biết vì mừng rỡ hay bi thương, tôi gần như chỉ muốn lao ra ngoài hét vang: tôi không cô độc.

"Tôi chứng kiến cô ấy lớn lên, song tôi không hề thay đổi, cô ấy rất thích tôi, còn nói... người bên ngoài chẳng ai đẹp bằng tôi cả." Kể tới đây, A Tương nở nụ cười hiếm hoi, như đang nhớ đến Diệp Thái Hân năm xưa, gương mặt vốn thường thường bỗng toát lên vẻ tuấn tú lạ lùng, "Cô ấy lớn lên từng ngày, đi học, lên lớp, cuối cùng còn có bạn trai. Cô không dám kể với bố mẹ, chỉ tâm sự cùng tôi, nói rằng trên đời này tôi là người cô tin tưởng nhất, song hiện giờ có thêm một người nữa, là Lý Xương Bình."

"Bấy giờ tôi vừa vui lại vừa buồn." Về mặt A Tương bỗng trở nên phức tạp, "Hơi lạ phải không?"

Tôi lắc đầu cười, "Bình thường thôi mà, hồi tôi còn bé, mẹ tôi hỏi có thích thêm em trai hay em gái không, tôi đều đáp không thích... bởi tôi sợ có em rồi bố mẹ sẽ không thương mình nữa."

A Tương ngẩn ra, nhú mày nghĩ ngợi rồi phân vân hỏi: "Là ghen tị hả?"

Tôi gật đầu, thản nhiên thừa nhận, "Đúng, là ghen tị."

"Hình như từ này không tốt đẹp gì." Anh ta nhú mày, "Nói vậy là về điểm này tôi đã sai hả?"

"Đó là cảm xúc, không có đúng sai." Tôi phì cười, theo tôi thấy kẻ có thể thẳng thắn thừa nhận mình ghen tị còn hơn chán vạn đám ngụy quân tử suốt ngày làm bộ bình đạm ung dung, "Đáng ghen tị thì ghen tị, nên vui mừng thì vui mừng, nhờ có những cảm xúc ấy mà chúng ta hạnh phúc hơn những vật chết."

"Có lý." Mặt A Tương tươi lên, câu trả lời của tôi dường như đã giúp anh ta cất được tảng đá đè nặng thực rất vui vẻ, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ vui như thế. "Ở bên Lý Xương Bình, cô ấy vui hơn bên tôi nhiều."

Nụ cười của A Tương đượm phần chua chát, "Tôi không thể chạm vào cô ấy, chẳng có cách nào giúp đỡ cô, hòa nhập vào cuộc sống của cô, chỉ có thể đứng bên lề trơ mắt nhìn cô ấy dần xa mình."

Nói tới đó, anh ta mông lung giơ hai tay lên, nhìn vào lòng bàn tay, "Có lúc tôi nghĩ, vì sao mình lại xuất hiện? Bản thể của tôi có ích cho chủ nhân, nhưng mảnh hồn này... có nhất thiết phải tồn tại không?"

Tôi dư dả thời gian, nên đã suy ngẫm về chuyện này rất lâu, nhưng nghĩ mãi không ra đáp án, sau đó... Lý Xương Bình bỏ rơi cô chủ." Về mặt A Tương chợt đánh lại lạnh băng, tôi lập tức đánh hơi thấy mùi nguy hiểm. Tôi hoàn toàn có thể hiểu cảm nhận của anh ta, dù sao Diệp Thái Hân là người duy nhất tiếp xúc được với A Tương, tình cảm A Tương dành cho bà ta thế nào chẳng nói cũng rõ.

"Cô chủ không cười nữa, ngày ngày chỉ rầu rầu, có lẽ trước mặt tôi cô ấy có thể hơi dịu giọng, nhưng tôi vẫn cảm nhận được... cô ấy đang buồn, buồn vô cùng." Lòng trắng mắt A Tương chẳng biết đã đỏ lên tự

lúc nào, cả người run bần bật, nghiến chặt răng, như vừa trở lại quá vãng đau đớn ấy, "Tối hôm đó, cô ấy nước mắt hỏi tôi, 'Tại sao anh ấy không cần em nữa?' Cứ hỏi đi hỏi lại mấy lần, tôi cũng chẳng nghĩ ngợi gì, buột miệng đáp, 'Anh ta không cần em nữa thì vẫn còn anh ở bên em, mãi mãi ở bên em.'"

A Tương bỗng ngừng run, quay sang hỏi tôi bằng giọng gần như chết lặng, "Câu đoán xem, cô ấy trả lời thế nào?"

Tôi lắc đầu.

"Bấy giờ cô ấy đắm đắm nhìn tôi thật lâu, ánh mắt trở nên vô cùng kỳ lạ, trước đây cô ấy chưa từng nhìn tôi như thế, khiến tôi hết sức hoang mang chẳng rõ cô ấy có ý gì. Hồi lâu cô mới đáp, 'Không giống, anh và Lý Xương Bình... không giống nhau.' " Nói tới đoạn "không giống nhau", giọng A Tương trở nên chua chát, "Từ hôm ấy, cô chủ bắt đầu tránh mặt tôi, đến tận khi cô tới nơi gọi là 'nước Anh', chúng tôi cũng chẳng nói được với nhau mấy câu. Tôi từng nghĩ dù mình không giống gã Lý Xương Bình kia cũng chẳng sao, nhưng lần ấy tôi đã hiểu... chính sự 'không giống' ấy khiến tôi ân hận vì đã sinh ra trên đời, tôi vốn... không cần thiết phải tồn tại.

Cô ấy vắng nhà, bỏ lại mình tôi ở đây, tôi thường ngồi bên bờ hồ ở sân sau ngẫm nghĩ rất nhiều việc, nhưng nghĩ nhiều nhất là... nếu tôi giống được Lý Xương Bình có phải tốt biết bao. Nghĩ mãi nghĩ mãi, rốt cuộc đã nghĩ bao lâu nhỉ? Hình như cô ấy đi vắng bảy năm. Vậy hẳn là bảy năm." A Tương nhú mày, tựa hồ không cách nào nắm chắc khái niệm thời gian, nét mặt chột nửa vui nửa buồn, "Tóm lại, đến khi chủ nhân trở về, câu đầu tiên cô nói khi gặp tôi là, 'Xương Bình, sao anh lại ở đây?' Thoắt chốc, tôi sức hiểu ra, mình đã thay đổi - mình đã trở nên giống hệt người kia."

Tôi không khỏi rung động, thì ra diện mạo thực của A Tương vốn không phải thế này, quá trình suy ngẫm suốt bảy năm đằng đẳng đã khiến ngoại hình anh ta hoàn toàn biến thành một người khác.

Anh ta khao khát được cần đến, anh ta bị chính suy nghĩ của mình hủy hoại thân thể, nhào nặn nên một dáng vẻ mới.

"Song sau đó cô chủ nhận ra mình không thể chạm vào tôi, cô ấy hiểu ngay tôi là A Tương, không phải Lý Xương Bình."

A Tương siết chặt nắm tay, buồn bã nói tiếp, "Cô chủ lại bắt đầu tránh mặt tôi, trước lúc đi Anh còn chịu nói dăm câu, chứ sau khi trở về thì hoàn toàn bỏ bằng chẳng ngó ngang đến tôi... Lúc ấy tôi không hiểu... Rõ ràng tôi đã cố gắng hết sức, rõ ràng tôi đã cố gắng trở nên giống hệt người kia, có lẽ chẳng khác nào hai giọt nước rồi, vậy mà sao cô ấy vẫn tránh mặt tôi?"

Tôi lặng thinh không đáp, bởi tôi hiểu anh ta biết vấn đề nằm ở đâu - anh ta không phải con người.

"Bấy giờ tôi nghĩ, nếu biến thành Lý Xương Bình mà cô không thích thì tôi lại nghĩ cách trở về nguyên hình, cùng lắm cố gắng thêm bảy năm nữa có sao, nhưng kết quả..." A Tương ngừng lời, lộ vẻ mĩa mai, "Có lẽ vì nghĩ đến dáng dấp Lý Xương Bình quá lâu, nên tôi đã quên mất mình trông thế nào, để rồi... đánh mất cả bản thân."

Anh ta nhìn tôi vẻ ngưỡng mộ, đoạn cảm thán, "Làm người thật tốt biết bao, con người có thể thấy hình dáng mình trong gương, có thể có ảnh chụp, video... Còn tôi chỉ có thể dựa vào cảm giác để ghi nhớ hình dáng mình, chẳng thứ gì có thể ghi hình hay ghi dấu tôi cả.

Không còn cách nào, tôi đành trở lại bờ hồ ở sân sau, hồi tưởng hình dáng mình lúc trước. Tôi cứ nghĩ

mãi... rốt cuộc mình đã đánh mất bản thân ở đâu? Tôi muốn tìm lại..." A Tương xòe tay ra, hoang mang nhìn xuống tay mình, "Chẳng biết bao lâu sau, tôi nhận ra mình đã tìm thấy thứ bản thân để mất, nhưng hình như đó cũng không phải hình dáng của tôi. Tôi chỉ biết, tuy không có chứng cứ, song đó chính là thứ mình để mất khi biến thành Lý Xương Bình."

"Là gì vậy?" Tôi mê mải nghe, những năm tháng ấy tựa như hiển hiện trước mắt, tôi trông thấy một bóng dáng mờ mờ trầm tư bên hồ, thấy bóng dáng ấy đi đi lại lại trên bờ hồ, đó không phải khung cảnh tôi tưởng tượng ra, bởi nó quá rõ ràng, thậm chí tôi còn thấy được ánh nước lấp loáng phản quang trên mặt hồ, song không sao trông rõ hình bóng ấy.

Trong朦胧 lung, tôi láng máng hiểu ra - đó là mảnh ký ức cộng hưởng của A Tương.

"Là một viên đá, một viên đá tuyệt đẹp." Khi A Tương thốt ra câu này, trong đầu tôi cũng tự động hiện ra viên đá quý trong suốt xanh thăm thẳm, khiến người ta chỉ muốn dốc cả linh hồn vào, mãi mãi đắm chìm trong đó.

Tôi lập tức nhận ra "sự quyến rũ của bầu trời". "Sự quyến rũ của bầu trời" là một sợi dây chuyền, song viên đá quý gắn trên đó giống hệt viên đá mà A Tương nhắc đến, tôi hiểu ngay đó chính là vật sót lại sau khi anh ta đánh mất bản thân.

"Tôi vừa vớt viên đá dưới hồ lên thì nhận ra cô chủ đang đứng ngay lối vào sân sau, thần thờ nhìn mình... Tối hôm ấy, cuối cùng cô cũng không trốn tránh tôi nữa." A Tương thở dài cảm khái, "Bấy giờ tôi hấp tấp bảo cô, xin cô cho tôi chút thời gian, tôi sẽ cố gắng lấy lại dáng vẻ cũ... cô ấy khóc.

Ra là hôm ấy cô phát hiện Lý Xương Bình đã kết hôn." A Tương mỉm cười, vẽ yêu chiều ánh lên trong mắt, "Lâu lắm cô mới khóc nhiều như thế, tôi lại không giỏi dỗ dành, chỉ biết ngồi đần ra bên cạnh. Lâu thật lâu cô mới bình tĩnh lại, ngẩng lên nhìn tôi nài nỉ... 'A Tương, anh có bằng lòng trở thành Xương Bình của em không?'"

Có lẽ do ảo giác từ hồi ức dạt dào cảm xúc của A Tương, khi nghe câu này, tôi cũng chợt thấy tim thắt lại, chua xót cực điểm, tới mức gần như đau xé.

Nhưng A Tương không hề lộ vẻ đau đớn, thậm chí còn điềm nhiên như thể điểm đáng quý nhất của mảnh ký ức này chính là nỗi đau đớn xót xa đến cực điểm ấy.

"Cô ấy đã muốn vậy, tôi đương nhiên nhận lời, còn trao cô ấy viên đá kia, nói với cô rằng, nếu một ngày kia cô chán dáng vẻ này thì trả viên đá lại cho tôi, tôi... tôi nhất định sẽ nghĩ cách trở lại như cũ." A Tương nói chắc nịch, như sẵn sàng thực hiện mọi mong muốn của Diệp Thái Hân, "Dù thế nào, tôi nhất định sẽ gắng sức lấy lại hình dáng cũ."

Còn làm sao để lấy lại, e rằng anh ta cũng không hề biết, có lẽ chỉ dựa vào sự cố chấp đơn thuần vô hạn đến gần như điên cuồng mà thôi.

Tôi thương cảm nhìn A Tương, giờ đã hiểu ra, vì sao anh ta được gọi là "Lý Xương Bình", nhưng khi tôi hỏi lại nói tên mình là "A Tương".

Bởi anh ta nhận lời trở thành "Lý Xương Bình" của Diệp Thái Hân, nhưng vẫn quyến luyến không bỏ được cái tên A Tương ban đầu Diệp Thái Hân đặt cho mình.

"Từ đó, mọi chuyện có vẻ tốt đẹp hẳn lên. Cô chủ kết hôn, sinh con, nhưng chẳng bao giờ lơ là tôi nữa, lúc nào cũng dịu dàng trò chuyện với tôi, còn thường tâm sự với tôi dăm ba chuyện bực bội." Khóe

môi A Tương nhếch lên thành một nụ cười, nhưng ngay sau đó lại tắt lịm, "Thoạt đầu tôi vô cùng vui mừng, cảm thấy thế này là hạnh phúc rồi, không nên đòi hỏi quá nhiều, nhưng..."

A Tương từ từ nhắm mắt lại, giọng đầy áy náy, "Nhưng tôi vẫn tham lam, muốn nhiều hơn nữa... Tôi muốn..."

Anh ta đột nhiên im bặt, lời nói cuộn lên trong cổ họng mà không chịu thoát ra, khiến gương mặt bắt đầu lộ vẻ đau đớn.

Cuối cùng, anh ta vẫn dốc hết sức nói lên suy nghĩ ấy với giọng run rẩy, "Tôi muốn nghe cô gọi 'A Tương' lần nữa, muốn biết rốt cuộc cô đã quên tên mình hay chưa? Tôi có thể chấp nhận đánh mất hình dạng vốn có, nhưng tôi muốn biết, cô còn nhớ tôi hay không..."

Nói tới đây, anh ta quay sang nhìn xoáy vào tôi bằng cặp mắt đen sâu hút, không bọt một tia đau đớn, nhưng lại khiến người ta thấy nặng nề khôn tả, "Cậu bảo, rốt cuộc cô ấy còn nhớ nổi tôi là A Tương không?"

Tôi không đáp, không cách nào lên tiếng, bởi tôi đột nhiên mất hết thiện cảm với Diệp Thái Hân; trong cuốn nhật ký tôi đang giữ, kín mít là hai chữ "Xương Bình", chẳng thấy bóng dáng A Tương đâu cả.

Hiện thực tàn khốc quả thực có ý nghĩa hơn lời dối trá đẹp đẽ, nhưng vật linh vốn là thứ tồn tại giữa hư ảo và chân thực, thực hay dối với họ không quan trọng, quan trọng là ý nghĩa tồn tại của họ.

Nếu lời dối lừa kia là ý nghĩa tồn tại của họ, thì họ còn thấy nó có ý nghĩa hơn hiện thực.

Nhưng nếu ngay cả Diệp Thái Hân cũng không thừa nhận, thì ai còn có thể chứng minh được sự tồn tại của "A Tương"?

NHUNG NHỚ TUÔN TRẦN

Nghe tới đây, tôi bỗng thấy sai sai, lẽ nào anh ta thật sự không ngờ có ngày Diệp Thái Hân sẽ chết? Anh ta nhận ra Diệp Thái Hân ngày một già đi, dù bà ta không nói, hẳn A Tương cũng có thể lờ mờ cảm giác được cái khả năng gọi là "chết" chứ.

Có lẽ anh ta đã đoán ra, nhưng không có chứng cứ xác thực nên mới ráo riết đến thế trước mặt tôi. Bởi anh ta phát hiện đã không còn nhiều thời gian nữa.

"Tôi muốn biết, nhưng lại hèn nhát không dám hỏi cô... Tôi sợ nếu hỏi cô sẽ nhớ ra tôi không phải Lý Xương Bình, rồi lại đau lòng."

A Tương cúi đầu lăm lăm, rơi vào giữa đặc tính bẩm sinh riêng và đặc tính khi dần thức tỉnh của vật linh. Đồ vật phải phục vụ cho chủ nhân, không nên có đòi hỏi cá nhân.

Sinh linh có thể cảm nhận được vạn vật, theo đó sinh ra những nhu cầu về vật chất hoặc tinh thần, còn vật linh không có nhu cầu vật chất, nên thông thường đòi hỏi về tinh thần sẽ càng gắt gao hơn.

Bởi họ không thể hành động, chỉ có thể nghĩ.

Bất luận là ai, hễ đánh mất định nghĩa về bản thân đều khó tránh khỏi hoang mang, huống hồ A Tương giờ đây đã bị kẹt cứng giữa đồ vật và sinh linh.

Nếu vĩnh viễn làm một món đồ, anh ta sẽ có ích. Nhưng điều kiện tiên quyết là không được hỏi câu hỏi trên, bởi một khi thốt ra, đánh thức Diệp Thái Hân khỏi giấc mộng đằng đằng cả đời, một vật linh như anh ta liệu có cần tiếp tục tồn tại nữa không?

Có lẽ anh ta cũng chẳng bận tâm đến việc có thể tồn tại nữa hay không, chỉ đơn giản nghĩ rằng, nếu chủ mình buồn bã thì phải làm sao.

Anh ta là đồ vật, nhưng hiển nhiên thái độ đối với Diệp Thái Hân đã vượt qua giới hạn thông thường, có lẽ chính bản thân anh ta cũng không ý thức được mình không còn bằng lòng với vai trò một vật linh nữa - anh ta muốn làm người.

Tôi từ bỏ hy vọng cuối cùng muốn thu nhận cái kết bảo hiểm này, bởi tình cảm của anh ta đối với chủ nhân đã đến mức có thể coi là bệnh hoạn, nếu nhận lấy anh ta từ tay người nhà họ Diệp - e rằng anh ta sẽ đánh mất luôn ý nghĩa tồn tại.

Vật linh đánh mất ý nghĩa tồn tại, cũng coi như đã chết.

Thế nên dù A Tương bắt đầu nghi ngờ và dao động, cũng không thể để anh ta hay tin Diệp Thái Hân qua đời.

Tôi tránh ánh mắt A Tương, thầm biết anh ta đang muốn hỏi về tình hình hiện tại của chủ nhân. Vốn định nói dối, nhưng lại cảm thấy mỗi lần lừa gạt anh ta, lương tâm của tôi lại chết đi một ít.

"Anh có muốn nhắc gì bà ấy không?" Có lẽ do chợt dạ, cũng có thể vì không đành lòng, giọng tôi bỗng dịu hẳn.

A Tương im lặng, như đang cân nhắc xem phải nói gì. Tôi hiểu anh ta không bao giờ nghĩ tới việc

chuyển lời cho chủ, bởi xưa nay chẳng một ai làm được điều đó, e rằng từ khi ra đời, đây là lần đầu tiên anh ta được hỏi câu này.

Câu hỏi ấy chẳng khác nào sét đánh ngang tai A Tương.

"Thôi, tôi..." A Tương ngồi phệt xuống góc tường như bị rút cạn sức lực, hai tay ôm gối, vùi đầu vào hai đầu gối, nghèn nghẹn đáp, "Tôi đợi cô ấy về, chỉ cần cô ấy về là được, dù sao tôi cũng sẽ không hỏi cô câu đó, tôi vẫn còn có ích... tôi vẫn có ích với cô..."

"... Tôi chỉ cần cô ấy về thôi."

Tôi thở dài, lấy chìa khóa ra bước tới trước tủ quần áo, mở tủ nói với chiếc két bảo hiểm đã cũ bên trong, "Tôi xin phép."

Đoạn thận trọng nhập mã rồi cắm chìa vào, xoay nhẹ...

"Tách" một tiếng giòn tan.

Đồng thời, nghe "bịch một tiếng sau lưng, tôi bất giác ngoái lại nhìn, thấy A Tương ngã lăn ra đất. Tôi gọi mấy câu nhưng anh ta không đáp.

A Tương đã mất ý thức, xem ra hễ mở két, anh ta sẽ như vậy. Chẳng trách lần trước hỏi trong két có gì, anh ta không đáp, song không có vẻ gì là từ chối trả lời. Bởi bản thân anh ta cũng chẳng biết trong mình rốt cuộc chứa thứ gì.

Két bảo hiểm mãi là két bảo hiểm, chỉ cần làm tốt nhiệm vụ bảo quản đồ vật, còn bên trong đặt thứ gì, có tác dụng gì, với anh ta đều vô nghĩa.

Tôi mở cánh cửa kim loại dày dặn ra, nhìn vào trong. Bên trong không có mấy đồ, vón vện một hộp nữ trang xanh lam to chừa chiếc notebook và một bức thư.

Trông thấy hộp nữ trang, tôi hiểu ngay viên đá quý kia rất có khả năng đang nằm trong đó, bèn lấy nó ra. Chiếc hộp khá nặng, đủ thấy giá trị kinh người, miệng tôi bất giác khô khốc.

Nếu đoán không lầm thì thứ đang cầm trên tay đủ cho tôi ăn no mặc ấm suốt đời.

Tôi thận trọng lau qua bốn mặt hộp nữ trang, thấy lòng bàn tay ươn ướt, sau đó tôi nuốt nước bọt, chậm chậm mở ra...

Tuy trước đó đã trông thấy viên đá tuyệt đẹp này trong ảo ảnh hồi ức mà A Tương thuật lại, nhưng khi tận mắt thấy nó nằm giữa những mảnh bạch kim, tôi vẫn rúng động đến sững sờ.

Dây chuyền bằng bạch kim nguyên chất, được chế tác tinh xảo, phần dây thon mảnh mềm mại tựa vào bề đỡ trong hộp nữ trang, đến đoạn gần viên đá thì mở rộng ra, buông rủ quanh nó như thác; nửa sau viên đá bọc trong lớp bạch kim mỏng như tờ giấy, phần lộ ra đẹp đến choáng váng.

Sắc xanh lam trong vắt như bầu không, đồng thời cũng sâu hút như trời sao. Tôi không nhìn xa được, chẳng phải vì nền trời chưa đủ trong, mà là tầm mắt có hạn, không sao thấy được toàn cảnh bầu trời sao lấp lánh đó thôi.

Tôi không khỏi hít sâu một hơi, dù đã thấy ảnh chụp, song hai chân vẫn mềm nhũn - quả là chẳng ra gì.

Chỉ cần đem thứ này đi, tôi sẽ không cần nhận bất cứ vụ nào nữa - đùa thôi, đời nào tôi dám nuốt không nó.

Khoan nói thanh niên gương mẫu thật thà như tôi có can đảm cuồn đồ bỏ trốn hay không, dù có e rằng tôi cũng chẳng sống nổi mà hưởng, nghe đồn nhà họ Diệp bắt tay với xã hội đen.

Bình tĩnh nào, tôi hít sâu thêm một hơi, gắng ép trái tim đang đập thành thịch bình ổn lại, vươn tay về phía bức thư đặt trong két. Thù lao của tôi, không thể thiếu chân tướng sự việc.

Lá thư vẫn còn nguyên niêm phong, xem ra chưa bị ai mở. Tôi thoáng do dự. Không phải phân vân liệu có lỡ đụng vào bí mật không thể tiết lộ của nhà họ Diệp hay không, mà chỉ đơn thuần là cảm giác, một thứ cảm giác từ trong tiềm thức - nếu tôi mở lá thư này, việc ủy thác sẽ tiêu tùng.

Gắng nén dự cảm không lành, tôi xé bì thư, lấy lá thư bên trong ra - chỉ có hai tờ.

Trên hai tờ giấy được gấp gọn gàng lần lượt đề tựa: "Nhờ vả", "Gửi người em yêu".

Tôi nhòm vào trong phong bì, xác nhận không còn gì khác mới đặt xuống, mở tờ giấy ghi "Nhờ vả" ra đọc.

Bỗng nín thở.

Câu đầu tiên viết - *Bạn nhìn thấy được A Tương phải không?*

Trên đời chỉ duy nhất Diệp Thái Hân biết cái tên A Tương đặt bên cạnh sợi dây chuyền này có ý nghĩa thế nào.

Diệp Thái Hân chưa hề quên tên anh ta!

Tôi nuốt nước bọt, bỗng thấy dễ thở hẳn, đợi con rúng động qua đi mới đọc tiếp.

"Nếu không có tôi, A Tương sẽ không chịu mở ra. Dĩ nhiên, trên đời tồn tại rất nhiều khả năng, dùng máy móc mở một chiếc két bảo hiểm kỳ lạ cũng chẳng khó gì. Nhưng tôi muốn tin vào một khả năng khác..."

Đó là A Tương bằng lòng để bạn mở ra."

Bà đoán đúng rồi - khóe môi tôi cong lên.

"Có lẽ A Tương đã kể với bạn rất nhiều rồi, tôi tin rằng bạn là một người tốt, bởi chúng ta là đồng loại, bạn không tầm thường dung tục như những kẻ khác trên thế giới này, có lẽ bạn cảm thấy tôi nói vậy giống như nịnh nọt, nhưng tôi đã chết rồi, nên dù là nịnh nọt, cũng hết sức chân thành."

Đọc tới đây, tôi không khỏi lâng lâng, có thể được đại gia đá quý Diệp Thái Hân ca tụng như thế, tôi cũng thấy tự hào chút chút.

"... Con người ta luôn có những chuyện đến già mới thông suốt, cũng có những chuyện đến già mới hối hận vô cùng. Điều tôi hối hận nhất là đã để A Tương phải làm Lý Xương Bình suốt đời... Anh ấy luôn chiều chuộng tôi, bất luận tôi đòi hỏi gì, anh đều gắng sức thực hiện, đâu phải thương tổn chính bản thân mình. Anh luôn hoàn mỹ, ngoại hình tuấn tú, tính cách ôn hòa, cũng hiểu rõ tôi rốt cuộc muốn gì. Tôi hay nghĩ, nếu anh ấy là một người đàn ông thực sự, nhất định tôi sẽ bất chấp tất cả để lấy anh."

Từ nhỏ đã vậy, tôi được anh chiều quá hóa hư, thậm chí còn vì Lý Xương Bình mà lơ là anh. Bởi tôi cảm thấy người mình cần không phải A Tương, mà là một người sống bằng xương bằng thịt. So với A Tương, Lý Xương Bình vẻ ngoài không có gì nổi bật, tính tình hấp tấp, mang đủ thứ khuyết điểm, song lại có sự tồn tại chân thực mà A Tương không có. Tôi có thể chạm vào anh ta, ngửi thấy anh ta, còn A Tương, tôi chỉ có thể nhìn thấy, nghe thấy... Thế nên, tôi bắt đầu tránh mặt anh. Nhìn anh ngày càng tiêu tụy, tôi rất muốn quay lại, nhưng lại ép mình phớt lờ, ép mình lạnh lùng... Tôi chỉ muốn được hạnh phúc.

Mãi tới khi từ Anh trở về, trông thấy A Tương, tôi mới hiểu rốt cuộc mình đã mắc tội lớn nhường

nào... Anh trở nên vô cùng suy yếu, anh đã hoàn toàn biến thành Lý Xương Bình mà tôi yêu, điều này khiến thời gian đầu tôi thậm chí không dám đối diện với anh. A Tương đã hủy hoại bản thân, đánh mất ngoại hình hoàn mỹ, vậy mà tôi vẫn đưa ra một đòi hỏi vô cùng quá đáng, khiến tôi giờ đây hết sức ân hận: yêu cầu anh trở thành một người khác.

Không ai cảm nhận được sự tồn tại của A Tương, vốn dĩ tôi nghĩ A Tương không cách nào để lại dấu vết trên đời, cho đến tối hôm đó, anh nói với tôi rằng anh sắp tìm ra cách khôi phục hình dáng cũ... Anh bảo chỉ cần tôi muốn, anh có thể biến thành bất cứ thứ gì. Anh vốn có thể trở lại như cũ, song vì người đàn bà ích kỷ xấu xa này, anh giao bản thân vào tay tôi, nói với tôi rằng, khi nào tôi chán, có thể bảo anh biến trở lại, lúc ấy... tôi cảm thấy mình thật ghê tởm.

Tôi bắt đầu yêu anh say đắm, chẳng biết mình yêu gương mặt giống hệt Lý Xương Bình hay con người anh nữa. Tôi bắt đầu không phân biệt được anh rốt cuộc là Lý Xương Bình hay A Tương. Dần dà anh cũng lấy lại tinh thần, tựa hồ nhờ tình cảm quyến luyến của tôi, anh mới có sức sống. Có điều tôi dám chắc Lý Xương Bình thực sự cũng chẳng bị được 'Xương Bình' của tôi.

Nhưng như đã nói ở trên, khi già đi, con người ta mới để ý tới những việc trước đây không hề để ý. Có lẽ tôi đã làm trái lương tâm, tự lừa gạt mình để sống cả đời trong hạnh phúc, nhưng còn anh? Liệu anh có hạnh phúc không? Anh rốt cuộc là 'Xương Bình' hay 'A Tương'? Rốt cuộc tôi muốn anh là 'Xương Bình' hay 'A Tương'? Rốt cuộc người tôi yêu là ai? Tôi đã suy nghĩ về chuyện này rất lâu, mãi đến gần đây mới nhận ra, trước đây có người từng bảo tôi rằng - có những việc chỉ tới khi cái chết cận kề, mới nhìn ra đáp án.

Là 'A Tương', tôi muốn anh là 'A Tương', người tôi yêu là 'A Tương', không phải ảo ảnh mang tên 'Lý Xương Bình'. Tôi vô cùng hối hận vì đã lãng phí quá nửa đời mình vào bóng ma hư ảo tên 'Lý Xương Bình' kia, bởi đối với tôi, 'A Tương' mới là chân thực.

Tôi muốn làm vài chuyện cho anh, nhưng thời gian không còn nhiều nữa, tôi muốn anh tiếp tục sống, mong rằng một ngày kia anh có thể khôi phục hình dạng vốn có, nên đã trả lại viên đá quý cho anh - trong lúc anh không hề hay biết.

Trong bảy năm tôi ở Anh, anh đã yếu hèn đi vì không làm được gì cho tôi, nhưng thời gian sau này khi tôi yêu anh, anh lại tươi tắn sống động lên... Tôi không cho phép chuyện này tái diễn nữa, tôi nhất định phải khiến anh cảm thấy có ích cho tôi, có vậy anh mới có thể tồn tại mãi. Ít ra để thời gian thấm thoát trôi đi, hình ảnh tôi sẽ dần phai mờ trong anh, có lẽ anh sẽ tìm được một người chủ mới, hoặc có thể tự tồn tại độc lập, có lẽ khi ý thức được tất cả những điều này, anh sẽ lấy lại được bản ngã hoàn mỹ ban đầu.

Sợi dây chuyền này là tia hy vọng duy nhất để anh khôi phục lại nguyên hình, yêu cầu cuối cùng tôi để lại cho anh là giữ gìn đồ vật trong két, thực ra cũng chính là 'giữ gìn bản thân anh', anh rất yêu tôi, yêu từ nhỏ đến lớn, thế nên trước khi hình ảnh tôi phai mờ trong anh, anh nhất định sẽ tiếp tục tồn tại nhờ yêu cầu này, như vậy anh có thể sống tiếp. Bởi vậy, đồng loại của tôi, tôi xin bạn, hãy buông tha cho A Tương của tôi."

Biết hôm nay tôi ân hận nhất là gì không?

Lẽ ra không nên đọc phong thư này...

Bàn tay cầm lá thư run lên, tôi không sao phân rõ mình do dự trước những sự tình giữa Diệp Thái Hân và A Tương, hay thuận theo yêu cầu từ đồng loại.

Dù đã chết, nhưng Diệp Thái Hân vẫn là đồng loại của tôi, đồng loại duy nhất tôi gặp từ lúc sinh ra đến giờ - dấu chúng tôi chưa từng chạm mặt.

"A Lạc..." Những đốm sáng xanh tụ lại bên cạnh, Thư Thư khẽ khàng đặt tay lên vai tôi, da tôi không cảm nhận được bất kỳ sự tiếp xúc nào, nhưng vẫn thấy nặng nề khôn xiết, "Trả lại cho người ta đi."

"Tưởng hôm nay cậu không nói chuyện với tôi nữa?" Tôi gượng cười.

"Nhìn họ như vậy, mình cảm thấy không nên phí thời gian vào việc giận dỗi làm gì." Thư Thư cười, đôi mắt xanh biếc ánh lên vẻ quyến luyến. Cô dịu dàng vuốt nhẹ má tôi, giọng đầy ấm áp, cơ hồ khiến thân tâm tôi tan ra trong dòng chảy ấm áp ấy, "Thật mừng vì chủ của mình là A Lạc."

Tim bỗng đập mạnh, tôi xấu hổ quay đi ho khan, đánh trống lảng, "Vậy việc ủy thác kia phải làm sao? Tôi... Tôi phải ăn cơm nữa chứ..."

"Thật ư?"

Thôi rồi, dù nhận được thù lao, e rằng cũng nuốt không trôi cơm đâu... Tôi đúng là chẳng ra gì.

"Biết trước... tôi đã chẳng thèm đọc thư."

Tôi lầm bầm, đoạn rầu rĩ nhìn hộp nữ trang mình vừa đóng lại, chỉ thấy lòng đau như cắt.

"A Lạc, cậu không đặt nó về chỗ cũ à?" Hiểu tôi đã thuận tình, song đợi mãi chưa thấy hành động cụ thể, Thư Thư không khỏi thắc mắc.

"Răm rắp nghe lời thế này tôi không thoải mái." Tôi nhú mày, xoa xoa cằm. Phải thừa nhận rằng tôi hơi do dự, nhưng không phải đắn đo có nên hoàn thành việc được ủy thác hay không, mà phân vân không rõ có nên mạo hiểm hay không. "Này, cậu bảo tôi có nên giúp cho trót không?"

"..." Thư Thư không đáp, chỉ bình thản nhìn tôi. Tôi hiểu ý cô - bất luận quyết định thế nào, miễn tôi sống đúng với lòng mình là được.

Vậy thì đáp án đã rành rành rồi, tôi chính là A Lạc không có tiền đồ mà.

Tôi không đặt "Sự quyến rũ của bầu trời" vào két nữa mà khóa luôn két lại. Sau một tiếng tách khẽ, A Tương nằm dưới đất nhú mày tình lại. Ngay sau đó, anh ta đưa mắt... nhìn hộp nữ trang trên tay tôi, gương mặt thoát chốc tái nhợt, "Đây là..."

"Đừng nghĩ nhiều..." Tôi nhếch miệng cười, mở lá thư trong tay ra, đồng thời đặt cả bức thư đề "Gửi người em yêu" xuống đất luôn, "Anh biết chữ không? Nếu không biết, để tôi đọc cho nghe."

"Cô ấy từng dạy tôi rồi." Vẻ mặt anh ta hơi căng thẳng, vào lúc này dường như còn trở nên yếu đuối, xem ra hàng rào cảnh giác trong lần gặp đầu đã được hạ xuống, để lộ nội tâm lo lắng thấp thỏm.

A Tương tần ngần bước đến gần tôi, cuối cùng dừng lại ở một khoảng cách tương đối xa, tôi cười, đẩy lá thư mình vừa đọc tới trước mặt anh ta.

A Tương quỳ xuống, vào khoảnh khắc nhìn thấy lá thư trên sàn, anh ta bỗng biến sắc - tôi không biết phải miêu tả gương mặt ấy ra sao nữa.

Không phân biệt nổi rốt cuộc anh ta muốn khóc hay muốn cười.

Có lẽ là cả hai, bởi tôi thấy anh ta cười mà rùng rùng nước mắt, nước mắt trong veo, thậm chí còn lờ mờ sắc lam thẫm phải nhìn thật kỹ mới thấy, giống hệt "Sự quyến rũ của bầu trời". Ánh lam thẫm lấp lánh

lăn dài nhỏ xuống nền nhà, vỡ ra thành những đốm sáng li ti rồi dần dần tắt lịm.

"... Cô ấy vẫn nhớ tôi, tôi là đồ vật mà lại để cô ấy phải lo lắng như thế, đúng là không còn mặt mũi nào..."

A Tương lẩm bẩm tự trách, song tôi lại cảm giác được anh ta đang thỏa mãn lạ lùng, "Thật không ra gì..."

Đúng lúc này, tôi chợt phát hiện ánh sáng dịu dịu lọt qua khe hở hộp nữ trang, vội vươn tay mở ra...

"Đẹp quá..." Thư Thư lẩm bẩm như mê mẩn, tôi cũng sững sờ trước cảnh tượng trước mắt, vầng sáng lam nhạt dịu dàng bao quanh viên đá quý, những đốm sáng li ti bằng hạt bụi từa như những tinh linh trên nền trời đêm, lấp lánh lan tỏa hào quang đặc biệt của riêng mình giữa gian phòng u ám.

Viên đá quý đẹp chưa từng có đang dần tan ra, hóa thành một dòng suối nhỏ róc rách thấm vào vầng hào quang kết thành từ những đốm sáng li ti ấy. Vầng sáng lay động theo một nhịp điệu bí ẩn, bay ra khỏi hộp nữ trang, tôi bất giác giơ tay chặn lại.

Cảm giác như có dòng kem đá bào chảy qua đầu ngón tay, vầng sáng nọ cuối cùng vẫn trượt khỏi kẽ tay tôi, chẳng để lại dấu tích, tôi nhìn theo nó bay lơ lửng bất định, cuối cùng dừng lại trên người A Tương.

Vầng sáng lam nhạt lấp loáng như sóng, quấn quanh A Tương, giữa lúc anh ta còn đương ngỡ ngàng đã dịu dàng bọc lấy, vô vàn đốm sáng li ti dày đặc tụ lại, bóng dáng anh ta dần mờ đi, như biến thành một chiếc kén sáng sắp hóa bướm, vầng sáng xanh nhạt dịu dàng, không hề chói gắt song tôi vẫn nheo mắt nhìn rồi chân thành vỗ tay, "Chúc mừng anh tìm lại được bản thân."

Kén sáng bắt đầu lấp loáng theo nhịp thở, ánh lam nhạt trong khoảnh khắc ấy như có sinh mệnh, giữa lúc ngẩn ngơ, thậm chí tôi còn nghe thấy cả tiếng tim đập, vững vàng, khỏe khoắn, đầy hơi thở thuần khiết của tinh linh.

"Tách..."

Chiếc kén sáng đột nhiên xuất hiện vết nứt, một cánh tay dài trắng trẻo vươn ra, chậm rãi mà dịu dàng tách lần vỏ kén.

Những đường vân trên kén sáng lên như gân lá rồi lách tách nứt vỡ, cả chiếc kén bỗng nổ tung như pháo hoa, hóa thành từng đốm li ti lơ lửng tựa lông vũ, lả tả rơi xuống.

Tại chỗ chiếc kén khi nãy, tôi thấy một người đàn ông.

Tôi cứ ngỡ mình có thể hình dung được cảm giác và tâm trạng người sáng tạo ra cụm từ "phong hoa tuyết đại" thường thấy trong sách, nhưng đến tận lúc này mới thực sự hiểu hết ý nghĩa của cụm từ ấy - đó là nỗi sững sờ vượt ngoài sức tưởng tượng.

Mái tóc trắng xóa như tuyết bay phất phơ giữa cơn mưa những đốm sáng lam thâm, làn da trắng đến gần như không có sắc máu, người khác mang ngoại hình như vậy trông sẽ rất quái dị, song người đàn ông này nhìn vẫn bừng bừng sinh lực, như một pho tượng ngọc sống.

Hàng mi trắng xóa khẽ lay động rồi mở ra, tôi để ý thấy con ngươi A Tương đã biến thành màu hổ phách, gương mặt vốn tầm thường cũng trở nên ưu nhã như người trong tranh.

Anh ta mặc áo dài xám tro quét đất, tay trái cầm một chùm chìa khóa đồng thau chẳng biết để làm gì, trên ngực có một lỗ khóa to tướng sâu hút, song không nhìn xuyên ra được sau lưng, khiến tôi sinh tò mò, chẳng biết phía sau ổ khóa ấy có gì?

"Cảm ơn."

Giọng nói trầm thấp hơi khàn như có ma lực, kéo sự chú ý của tôi trở lại phạm vi bình thường, nhưng cảnh tượng trước mắt quá đổi diệu kỳ, khiến tôi lú cả lưỡi, "Không, không có gì..."

"Bức thư kia gửi cho tôi nhỉ?" A Tương cúi gập người, như đang cảm ơn tôi. "Giúp tôi mở ra được không? Ít nhất trước khi tan biến, tôi cũng nên biết cô ấy rốt cuộc muốn nói gì với mình."

Anh ta sẽ tan biến, kết quả này không phải tôi không đoán được, song vẫn không nén nổi xót xa thương tiếc. Như nhận ra thái độ của tôi, anh ta cười, "Không cần thương xót, trái lại, cậu nên mừng cho tôi mới phải."

Đúng vậy, nếu thứ quan trọng trở nên không còn quan trọng nữa, chỉ bằng để thời gian dừng lại mãi mãi ở khoảnh khắc trước khi rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng, trải nghiệm tất cả hạnh phúc và vui vẻ một đời.

Nếu ngay cả người duy nhất mình trân trọng cũng không còn quan trọng nữa, mới thực sự là đánh mất bản thân. Dù lúc đó có tìm lại được dáng vẻ ban đầu, thì A Tương cũng không còn là A Tương nữa.

Bởi chỉ vật linh biết quyền luyện Diệp Thái Hân, mới là A Tương thực sự.

Tôi lặng lẽ mở tờ giấy đề "Gửi người em yêu" ra, thấy nội dung bên trong, tôi thoáng sửng sờ, bởi... thực sự chỉ có đúng một câu.

"Xin lỗi, A Tương, xin anh hãy quên em đi."

Tôi bất giác ngẩng lên, nhìn về phía người đàn ông tuần tú đang biến sắc, chỉ nghe anh ta thở dài, "Chủ nhân của anh... em dịu dàng quá."

Tôi không xác định được đây là dịu dàng hay tàn nhẫn, cảm tưởng của tôi về Diệp Thái Hân một lần nữa trở nên mơ hồ, nên chỉ biết lặng thinh.

"Cảm ơn, nếu không có cậu... tôi đã chẳng thể tìm lại bản thân." A Tương giơ tay trái đang cầm chùm chìa khóa lên, tay kia xoay nghịch nó, leng ca leng keng, "Tôi vẫn thích bản thân thế này hơn, thích... bản thân yêu thương chủ nhân hơn."

Thân hình anh ta bắt đầu hóa thành những đốm sáng xanh thẫm, từng đốm từng đốm tan tác bay ra ngoài cửa sổ, toàn thân dần trở nên trong suốt, trông càng mờ ảo bất định. Cuối cùng anh ta rút ra một chiếc chìa khóa bằng đồng cũ kỹ từ chùm chìa khóa - hình như nó không phải ảo ảnh.

"Đây là quà cảm tạ, có lẽ về sau sẽ giúp được gì đó cho cậu."

Tôi ngơ ngác nhận lấy chiếc chìa khóa cổ loang lỗ vết gỉ sét, chưa kịp cảm ơn đã nghe anh ta hỏi tiếp, "Chết là thế này sao?"

Quả là một câu hỏi hay, tôi bèn hỏi lại, "Anh sợ không?"

"Không sợ, tôi thấy rất bình yên." Anh ta nhìn xuống bàn tay đang mỗi lúc một trong suốt, "Tôi cảm thấy hình như mình sắp gặp được cô ấy."

"... Vậy thì không phải rồi." Tôi nhún vai, tung tung chiếc chìa khóa khá nặng trên tay, "Anh đã thấy người nào không sợ chết chưa?"

"Cậu thấy tôi là người à?"

"Còn không phải ư?"

Anh ta sửng sờ trước câu hỏi của tôi, song không hề bức bối, trái lại càng cười tươi hơn. Trong tiếng cười, toàn thân anh ta tan biến, chỉ để lại âm vang tiếng cười vui vẻ cùng chiếc chìa khóa đồng trên tay tôi.

Nhìn những đốm sáng xanh lam dần tắt lịm, lòng tôi không khỏi thất lại, nhưng đồng thời cũng thấy vui vẻ nhẹ nhõm.

"Anh ta hạnh phúc thật..." Thư Thư cảm thán, bước lên trước, vòng tay dựa vào người tôi. Dù đôi bên không thể cảm nhận được nhau, song cô vẫn hít sâu một hơi đầy thỏa mãn, tựa đầu lên vai tôi, "A Lạc, cậu làm đúng đấy."

"Ừm." Tôi đáp, lòng ngổn ngang muôn mối.

"A Lạc, sau này cậu chết, mình cũng sẽ như vậy."

Tôi rúng động quay sang nhìn cô gái tóc hạt dẻ đang tựa vào vai mình, không đáp, bởi tôi nhận ra có lẽ mình sẽ đưa ra lựa chọn như bà Diệp Thái Hân.

"Cậu không bằng lòng à?" Thư Thư phụng phịu ngẩng lên, chắc vì không nghe tôi đáp.

Bị cô nhìn chăm chú, tôi đành phải ngoảnh mặt đi, "Ừm, tôi biết rồi."

"Thật chứ?"

"Thật."

"... Cậu nói dối kém quá."

"..." Chỉ với cậu thôi.

Việc ủy thác thất bại.

Cuối cùng tôi không nhận được toàn bộ thù lao mà chỉ được thanh toán ít chi phí trong phạm vi công việc cùng vài đồng phí dịch vụ hẻo đến đáng thương.

Tôi vẫn nhớ gương mặt cau có của Diệp Tang, thậm chí em trai bà ta còn nghi ngờ tôi đã đánh cắp viên đá quý của họ, bởi tôi chỉ trao trả được sợi dây chuyền không còn mặt đá.

Dây chuyền bạch kim quý thì có quý, nhưng mất đi A Tương, "Sự quyến rũ của bầu trời" đã không còn là "sự quyến rũ của bầu trời" nữa. Dù sau này có gắn viên đá quý khác vào hoặc tái tạo lại bằng cách nào đó, nó cũng chỉ là một món trang sức đẹp mà thiếu hoàn chỉnh.

Trừ giá tiền đắt đỏ ra, chẳng còn ý nghĩa gì.

Tôi vẫn không hiểu A Tương cho mình chiếc chìa khóa đồng để làm gì. Hỏi Thư Thư, cô nói không cảm nhận được sự tồn tại của vật linh.

Có điều, tôi sẽ giữ gìn nó cẩn thận, coi nó là một phần quan trọng nhất trong ký ức.

Đây là dấu vết duy nhất A Tương để lại trên đời này, cũng là thù lao quan trọng nhất tôi nhận được trong vụ này. Dù thế nào, tôi ít nhất vẫn cầm cự được đến tháng sau, thiếu thốn ở đâu chắc Vương Trình cũng sẽ giúp, chỉ là có thể sẽ bị đám hỗn hào ở tiệm bỉ bôi ham ăn nhác làm.

Tôi vào viện thăm gia đình Lý Nham, thằng lỏi béo vẫn chưa bỏ được thói phách lối, nhưng lần này cậu ta không cướp tiền xu của tôi nữa, trái lại còn khăng khăng kéo tôi tới quán cơm đối diện trường cấp hai Thanh Sơn, mời tôi một suất cơm vịt mà cậu ta thường gọi, thêm một phần trứng ốp la.

Cậu ta nói, đây là tiền thưởng cho tôi.

Tôi đùa, thưởng gì mà keo kiệt thế, cậu ta liền cười he he ra vẻ đắc ý, khiến tôi nghĩ mãi không ra thằng nhóc con cười gì.

Ngoài ra, ông Trương không trông tiệm nữa, nghe nói ông đã vào bệnh viện, mấy hôm nữa sẽ mổ, trong tiệm chỉ còn Trương Hiền và Thiến Thiến, nữ thần của cậu béo.

Nhìn Trương Hiền rầu rĩ ngồi sau quầy tính tiền, tôi chỉ muốn phì cười, xem ra anh ta không hợp làm mấy việc tính toán tỉ mỉ. Nhà bếp có thêm hai người phụ việc, có vẻ đều quen biết Lý Hòa, hẳn là học sinh trường Thanh Sơn.

Nghe Trương Hiền kể rằng hai đứa tới giúp việc không nhận lương, song anh ta sẽ cho chúng tiền tiêu vặt coi như cảm ơn.

Anh ta không hỏi ông Lý Xương Bình có khỏe không, chỉ nói mong bác Lý khỏe mạnh, để sau này bố mình ra viện, hai cụ có thể gặp nhau chơi ván cờ.

Tôi không kể chuyện ông Lý với anh ta, cũng không hỏi ca mổ của ông Trương liệu có thành công không.

Tôi bỗng cảm thấy trước đây mình đã hiểu lầm họ, không phải họ sợ nhận được tin báo tử của thân bằng cố hữu, mà chỉ đơn giản muốn dành cơ hội để bản thân có thể cầu nguyện cho người khác.

Cầu nguyện có ích gì chẳng?

Không ai chứng minh được.

Nhưng lẽ nào cầu nguyện lại là vô ích?

Điều này cũng chẳng ai chứng minh nổi.

Vậy thì cứ cầu nguyện thôi, ít ra cũng có thể khiến lòng mình thanh thản.

"Da da!"

Hở? Tiếng gì vậy?

Về đến nhà, nhận bưu kiện chuyển phát nhanh, sau khi vào phòng lấy con búp bê Hamtaro tỷ lệ 1:1 kia ra, tôi bỗng nghe thấy một tiếng reo lạ lẫm.

Ngơ ngác ngoái lại nhìn theo hướng phát ra âm thanh, tôi bắt gặp một cô bé trắng trẻo đang ngồi vắt vẻo trên tủ đầu giường, trông chỉ khoảng bốn năm tuổi, song lại có mái tóc dài trắng xóa, mặc váy lụa đen như búp bê, chiếc mũi xinh xắn đội lệch, hàng mi dài trắng toát khẽ lay động, đôi mắt màu hổ phách nhìn chăm chăm con Hamtaro trên tay tôi, đầy vẻ thích thú.

Hừm, bé gái thích mấy thứ này cũng chẳng có gì lạ... Vấn đề ở chỗ cô bé là ai? Sao lại vào được phòng tôi?

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu, tôi ngờ ngàng đưa mắt nhìn sang chiếc chìa khóa đồng A Tương để lại - lúc này đang tỏa ánh xanh dịu dịu.

Tôi chưa đặt tên cho nó mà! Thư Thư cũng đâu có nói bên trong có vật linh!

Một ý nghĩ hết sức quái dị hiện lên trong đầu, tôi khó nhọc nuốt nước bọt, lắp bắp hỏi cô bé với khuôn mặt ngây thơ, "Em là A Tương à?"

"Da da?"

HẬU KÝ

rước tiên xin cảm ơn quý vị độc giả đã bỏ tiền mua sách!

Tôi là Thiên Xuyên, một sinh viên chưa tốt nghiệp.

Sau đó, tôi phải nhấn mạnh một điều, tôi rất thích viết truyện, thích đến mức hơi không bình thường.

"Dù đưa con sang Nhật du học, con cũng chỉ chuẩn bị để viết truyện, mọi việc con làm đều nhằm viết truyện."

Năm nay bố đã nói với tôi như vậy, tuy tôi thấy có phần hơi quá... nhưng cũng không thể khẳng định rằng ông nói sai, nên tự dừng cảm thấy rất áy náy.

Để viết, tôi đã bỏ việc làm thêm, tạo thêm gánh nặng cho gia đình, khó khăn lắm mới giành được cơ hội xuất bản đúng hạn, ít ra có thể giúp tôi liều thêm lần nữa - bằng không tiền trong tài khoản sạch bách lại phải quay về vừa đi làm vừa viết lách thôi.

Tóm lại, nếu điều kiện cho phép, tôi quả thực muốn dành cả đời để viết lách.

Cuốn sách này không có cao trào gay cấn, tôi chỉ tưởng tượng ra vài câu chuyện nhỏ trong đời sống, thông qua tình tiết và bố cục câu chuyện để nêu lên vài quan điểm của bản thân. Dù những quan điểm ấy có thể không được tất cả chấp nhận.

Tôi không biết mọi người đọc xong cuốn sách này sẽ có cảm nghĩ gì, nhưng tôi quả thực đã viết nó theo hướng trị liệu, khẳng khẳng cho rằng chủ đề của nó gắn liền với chữa lành... Dẫu có người bạn phủ nhận quan điểm ấy, còn nói tôi là cây viết thuộc trường phái đen tối.

Rất nhiều nhân vật trong sách này đã tốn của tôi bao công suy nghĩ, cả cách xây dựng nữa, các nhân vật ít nhiều đều có liên quan đến nhau, song mỗi liên hệ này nói vững chắc thì vững chắc, nói yếu ớt thì yếu ớt, đều do cách đọc cả.

Mỗi người chúng ta đều là vai chính trong cuộc đời mình, có lẽ ai cũng có lúc nảy sinh suy nghĩ "mình không giống những người khác", "mình thật đặc biệt", "dựa vào đâu mà chỉ mình mình như vậy?" Thế nên chúng ta thường chìm đắm vào cảm xúc mãnh liệt nhất của bản thân mà coi nhẹ những màu sắc xung quanh, từ đó vô tình làm thương tổn người khác, mà kết quả cuối cùng chúng ta có thể biết, có thể không.

Bởi có những tâm tình khiến chúng ta đánh mất năng lực suy nghĩ, nói cách khác, dù có suy nghĩ cũng chẳng cách nào kiềm chế nổi bản thân, dẫu sao khả năng chịu đựng áp lực của mỗi người mỗi khác.

Nhưng điều tôi muốn nói nhất là "bản thân thái độ theo đuổi hạnh phúc đã là hình bóng của hạnh phúc rồi."

Có lẽ chúng ta sẽ gặp phải những trắc trở rất nhiều người từng gặp phải, hoặc chưa một lần trải qua, dĩ nhiên khó tránh khỏi những suy nghĩ như "mình không chịu đựng nổi" hoặc "chẳng ai chịu nổi cả", nhưng thực ra nhiều khi, chúng ta rồi sẽ kinh ngạc nhận ra mình đã vượt qua được nó.

Đã trải qua những khó khăn đó mà vẫn hăng hái theo đuổi mục đích sống đúng đắn, tôi muốn gọi đó là hạnh phúc. Không liên quan đến việc bạn nghèo hay giàu, toàn thân đầy sẹo hay không.

Trong cuốn sách này tôi thích nhất Lý Nham, cảm thấy anh ta sẽ hạnh phúc, dù dưới góc độ xã hội thì anh ta quả là thê thảm. Có điều sau khi trải qua những chuyện đó, vẫn có thể mở lòng đối mặt với khó khăn trong cuộc sống, có lẽ đến cùng có thể giải quyết được cũng có thể không, nhưng dù đau đớn khôn cùng,

anh ta vẫn bằng lòng chịu đựng - người như vậy sao có thể không hạnh phúc chứ?

Anh ta là người có tư cách hạnh phúc nhất.

Hạnh phúc đạt được sau khi chịu đựng đớn đau, mới càng thêm quý giá.

Phải kiên cường mới có được hạnh phúc, chúc các bạn một đời kiên cường.

Thiên Xuyên, Tokyo 25/11/2014

NGOẠI TRUYỆN

ác giả: Thiên Xuyên

Dịch: Chanh

Phát hành: AMAK

Xuất bản: NXB Phụ Nữ

Type: Hà Du

AMAK đã phát hành bản truyện tranh 3 tập của Vật Linh Hội tập 1. Tặng kèm mỗi tập là một ngoại truyện nho nhỏ.

THẬT MAY THẾ GIAN NÀY VẪN CÓ MƯA RƠI

ôi

là một chiếc ô cán dài,

nếu như trên thế gian này không còn mưa nữa

thì chắc hẳn tôi sẽ bị vứt bỏ.

Thật may,

thế gian này vẫn có mưa rơi.

Thế giới luôn tràn ngập nguy hiểm.

Bất kể là ai cũng đều có nguy cơ bị phá hủy. Vạn vật trên thế gian này luôn hướng đến và kiếm tìm cảm giác an toàn. Vì chúng ta đều biết sợ hãi, thế nhưng nỗi sợ của mỗi người mỗi khác.

Sợ đói khát, sợ phản bội, sợ mất đi...

"Để thoát ly nỗi sợ hãi, quan trọng nhất là phải được an toàn" - giữa cơn mưa lớn, khoảnh khắc tôi được cô ấy giao vào tay anh ta, tôi đã hiểu ra điều này.

"Chiếc ô này rất hợp với cậu, cho cậu đó."

"Ờ?... Vâng... Cảm... Cảm ơn."

Người trước là chủ nhân tiền nhiệm của tôi, còn cái người nói cảm ơn cũng không xong kia chính là chủ nhân hiện tại.

Còn tôi? Tôi là một chiếc ô cán dài, nếu như trên thế gian này không còn mưa nữa thì chắc hẳn tôi sẽ bị vứt bỏ.

Thật may, thế gian này vẫn có mưa rơi.

Chủ nhân mới của tôi là một người rất hướng nội, không thích nói chuyện, cũng không thích bất cứ hoạt động xã giao nào. Còn ngoại hình ấy hả? Nếu vứt cậu ta vào giữa đám đông thì sẽ không tìm thấy luôn ấy.

Không đến nỗi cái gì cũng tệ, nhưng cũng chẳng có gì để mà khen.

Thế nhưng vẫn có một điểm khiến tôi cảm thấy bản thân mình và vị chủ nhân mới này rất hợp nhau, tôi thường hay nghĩ rằng... cũng chính vì điểm này mà tôi mới đến tay anh ta.

Chúng tôi đều sợ bị người khác phát hiện, sợ bị người khác nhìn chăm chăm, bởi lẽ chúng tôi đều biết, "cảm giác tồn tại" đồng nghĩa với "hiểm nguy". Vì sao mà tôi biết rằng chủ nhân của mình như thế á?

Bởi vì chủ nhân mới thường bám theo sau chủ nhân cũ của tôi, nhưng mãi vẫn không dám bắt chuyện. Dù trời có mưa, thì anh ta cũng chỉ thích cầm lấy tôi để che chắn, rồi đi theo sau chủ nhân cũ của tôi về nhà. Anh ta thường đứng trước cửa rất lâu mới chịu rời đi.

Chói mắt đến mức không dám lại gần ư?

Tựa như kiếp sống loài bướm bướm, lẽ ra nên sống lý trí hơn, nhưng nó thường hay bị ánh nến hấp dẫn, để rồi tự thiêu rụi, dầu biến thành tro tàn cũng chẳng thể lưu lại chút gì trong lòng ánh nến.

Khi đã biến thành tro tàn, sẽ chẳng còn ánh sáng nữa.

Bạn muốn nói rằng nó không oán không hối à? Xét theo nghĩa nào đó thì cũng không sai... Bởi vì nó đã tan biến rồi, ngay cả tư cách để buông bỏ oán trách và hối hận cũng không còn nữa.

Có một vài người được sinh ra để cho người khác phải ước vọng, nhưng thứ ước vọng ấy chẳng hề liên quan đến những người bình thường, chủ nhân tôi ắt hẳn cũng hiểu rõ điều này.

Ước vọng được gọi là ước vọng, chính là vì bạn biết rằng mình vĩnh viễn không với tới nó.

Trong xã hội loài người, dù hành vi này chẳng hề mang ác ý, nhưng cũng gần giống như "stalker*" nhỉ?
Stalker: kẻ cuồng bám đuôi, cuồng theo dõi người khác.

Vì sao stalker lại đáng ghét? Bởi vì "kẻ bám đuôi" liệu có biến thành "kẻ tấn công" hay không, hoàn toàn chỉ phụ thuộc vào ý muốn của chính kẻ đó mà thôi, cũng có nghĩa là: toàn bộ hiểm nguy đều do một mình người bị bám đuôi gánh chịu.

Còn về quyền riêng tư?

Chỉ cần không truyền ra ngoài, không bị bắt lại, thì cũng chẳng có ai phải chịu thương tổn cả. Vậy nên, nhìn nhận một cách nghiêm túc thì lỗi lầm duy nhất của stalker chính là: bị người ta phát hiện ra.

Cái danh xưng này nghe chẳng hay ho chút nào, hơn nữa lại còn bị người đời kỳ thị. Nhưng dẫu vậy, kiểu cuồng theo dõi này người ta nhìn mãi lại thành quen, vậy chứng tỏ hành vi ấy cũng có ưu điểm gì đó, chẳng phải sao?

Đó chính là an toàn.

Như chủ nhân hiện tại của tôi chẳng hạn, không bày tỏ thì sẽ không sợ bị từ chối, nếu như không quá tham lam, chỉ cần nhìn thôi là đủ, vậy đây chắc chắn là một loại hành vi vô cùng sáng suốt.

Nhưng loài người ấy mà, rồi cũng có một phút giây nào đó đột nhiên phát điên, làm ra những chuyện cực kỳ ngu xuẩn.

Anh ta rốt cuộc vẫn cứ tham lam...

Anh ta thổ lộ rồi, dẫu đã biết trước kết quả, nhưng anh ta vẫn cứ làm.

Vốn tôi cũng chẳng bận tâm đâu, nhưng kết quả cuối cùng... tôi lại bị vị chủ nhân này vứt bỏ nữa rồi.

Chuyện này khiến tôi hơi hơi đau lòng...

Nhưng cũng chỉ "hơi hơi" mà thôi.

Không phải tôi mạnh miệng đâu.

Như tôi đã nói đó, điều quan trọng nhất trên thế gian này chính là an toàn, đặt quá nhiều kỳ vọng vào bất cứ thứ gì, vật gì cũng đều quá mạo hiểm. Chỉ có thu nhỏ cảm giác tồn tại của bản thân, giữ khoảng cách an toàn với mọi thứ, ấy mới là đạo lý tồn tại lâu dài.

“Ồ! Thư Thư, cậu bảo trong đây cũng có à?”

Giọng một tên đàn ông vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, tên đó nhìn tôi bằng ánh mắt quái lạ vô cùng, cứ như tôi đang sống ấy.

Í?

Mà nói cho cùng, tôi có được coi là... đang sống không nhỉ?

Nếu như tôi là vật chết, vậy tại sao tôi lại có thể suy nghĩ?

Nếu như tôi là vật sống, vậy tại sao tôi lại chỉ có thể suy nghĩ thôi?

Một giọng nữ dịu dàng vang lên, nghe như tiếng mưa rơi xuống từ mái hiên, nhẹ nhàng dừng trên mặt ô

tôi, khiến từng hạt mưa đọng trên tán ô đều rung động không thôi: "Đúng thế, khá là thành thực rồi đó, chỉ còn thiếu mỗi cái tên mà thôi, A Lạc, mau đặt tên cho cậu ấy đi!"

Nàng đang nói đến ai thế? Ai mà lại không có tên?

"Ừ. Ô cán thẳng à? Hình như phần cán của nó còn dài hơn những cái ô khác, vậy cứ gọi là..." Cái người tên A Lạc kia bước đến trước mặt tôi, cực kỳ tùy ý nói ra tên gọi mà gã chọn: "Lưỡi Dài."

Tôi đột nhiên cảm nhận được một sự sợ hãi vô hình.

Bởi vì tôi phát hiện, bọn họ thật sự biết đến sự tồn tại của tôi.. Thật sự biết rằng tôi là một cái ô biết suy nghĩ.

Tôi theo bản năng cầm phiến lá để che đi của bọn họ. Tôi hoàn toàn không thích cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm đâu, nó khiến tôi bất an vô cùng... Đợi đã... Tại sao tôi lại có cái lá này?

Tôi mờ mịt nhìn đôi chân trước trắng muốt của mình, ừ, phải nói rằng nó là chân trước chứ không phải tay đâu, bởi vì tôi nhìn thấy mình chỉ có ba ngón thôi đó, giữa mấy ngón tay còn có lớp màng thịt nữa cơ... Cái này gọi là màng đúng không nhỉ?

"Ồ? Hình như là một con nhái bén, tại chúng ta lấy tên là Lưỡi Dài à?" Cái gã tên là A Lạc kia đi tới bên cạnh tôi, mặt của tên đó dán sát vào tôi, cảm tưởng như chỉ cần há mồm một cái là có thể nuốt chửng tôi luôn ấy... Thế là tôi lại càng thêm sợ hãi.

"Ồ! Ô!Ồ! Có lính mới à?"

Một giọng nói sắc bén vang lên, tôi giật mình nhận ra chẳng biết từ bao giờ bên cạnh đã xuất hiện thêm một con chuột to gần bằng mình... Nhưng thật kỳ quái, tôi lại không thấy sợ cậu ta cho lắm.

Bởi vì cậu ta thật sự béo quá đi hà, làm tôi cảm thấy cậu ta có thể đi đến chỗ tôi đã là một kỳ tích rồi đó... Không! Nếu cậu ta có thể đi đến chỗ tôi, vậy có khi đồng mớ thừa của cậu ta cũng có chức năng ngang ngựa cơ bắp không chừng.

Nghĩ đến đây, trong lòng tôi lại sợ vỡ mật lần hai, cầm lá trên tay mà cũng không biết phải che chắn thế nào, tôi không nhịn được nữa, bắt đầu run rẩy.

"Đừng nhìn tôi như thế... Cũng đừng bắt chuyện với tôi..."

"Ta là Hamtaro! Sau này mi cùng ta lăn lộn, có hạt hướng dương thì cùng nhau ăn, he he he he!"

Con chuột Hamster này hình như hoàn toàn không nghe lọt lời tôi nói, thậm chí cái thân hình béo núc ních kia còn đang hăm he nhào về phía tôi kìa.

Mà đâu chỉ có mình cậu ta, những sinh vật kỳ quặc, chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, đang tụ lại quanh tôi, bọn chúng cứ nhìn tôi chăm chăm ấy...

Ánh đèn phòng hơi mờ, không khí ẩm ướt quen thuộc vây quanh tôi giờ đây đã biến thành khoảng không khô ráo, vì thế tôi cảm nhận rất rõ những ánh mắt và thanh âm xa lạ. Lần đầu tiên trong "đời ô", tôi phát hiện mình thế mà lại có cảm giác tim đập thành thịch! Đập nhanh quá đổi, nhanh đến mức khiến tôi không tự chủ được mà há miệng ra, thốt lên một câu để bộc lộ sự hoảng hốt vì tim đập dồn dập của mình: "Đừng có qua đây!!!!!!"

Dường như tiếng hét xé gió của tôi đã trấn áp được cái con chuột kia, cậu ta ngơ ngác đứng sững người tại chỗ mà ngó tôi, không tiến đến gần thêm nữa, cũng không mở miệng nói gì, việc này khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn chút chút rồi đó.

Giọng nữ dịu dàng kia vang lên ngay bên cạnh, nhưng có lẽ là vì ngữ điệu và chất giọng mà tôi không hề cảm thấy căng thẳng chút nào, "Đừng có dọa người ta, Bim Bự."

Cậu chuột Hamster kia trông có vẻ không vừa lòng cho lắm, cái chân ngắn ngủn cứ giậm giậm xuống đất, "Tui là Hamtaro nhá..."

"Đừng sợ, nơi này không có bất cứ người hay vật linh nào mang ác ý với cậu đâu mà?"

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cô gái mặc chiếc váy liền thân trắng muốt, tựa như một nữ thần đang đứng trước mặt tôi, nhất thời không nói nên lời, thế nhưng đồng thời lại cảm thấy vô cùng tò mò về hai chữ "vật linh" kia.

"Cậu cũng là vật linh đó. Chúng ta là đồng loại."

Từ khi chào đời tới nay đây là câu nói đầu tiên khiến tôi có cảm giác an lòng khi nghe được.

Kỳ quái ghê ha!

Tại sao đến giờ tôi mới cảm thấy an lòng nhỉ? Rõ ràng từ khi sinh ra đến giờ, tôi chưa từng làm việc gì nguy hiểm cơ mà?

Sao đến tận lúc này tôi mới phát hiện trước đây bản thân mình bất an đến vậy nhỉ?

Nghĩ đến đây, lòng tôi bỗng kích động lạ thường, sự kích động này quá đổi kỳ diệu, nó đi ngược hoàn toàn với cách nghĩ đó giờ của tôi, nhưng tôi không khống chế nổi bản thân mình, cứ như giờ phút này đây tôi đã bị cái gã chủ nhân ngu xuẩn kia nhập vào rồi ấy.

"Cậu tên gì?"

Tôi đột nhiên mở miệng hỏi tên của nàng.

"Tôi là Thư Thư."

Khoảnh khắc nhận được câu trả lời, tôi bỗng hiểu rõ tại sao chủ nhân trước đây của tôi có thể vì những thứ kia mà điên cuồng tới vậy, tưởng như không cách nào dừng lại.

"Tôi là... là... Lười Dài."

Tôi gom góp hết can đảm để nói ra lời giới thiệu không được lưu loát cho lắm, rồi lại lùi về sau hai bước, cầm lá lên che trước người hòng ngăn chặn ánh mắt của bọn họ.

Tôi không bận lòng việc bản thân được gọi thế nào, tôi chỉ băn khoăn không biết liệu có người gọi nó hay không, trước đây tôi không để ý đến tên của mình cũng bởi bọn họ đâu ai biết tới sự tồn tại của tôi.

Thế nhưng cảm giác mình đang sống, ngay trong thời khắc bọn họ nhìn chăm chăm về phía tôi, đã tự nhiên nảy sinh.

Thì ra lâu nay tôi chưa từng sống, bởi vì chưa từng sống, cho nên tôi chưa từng sợ chết.

Đây là cái mà trước nay tôi chưa từng có đâu nha! Nhưng nó cũng thật mạo hiểm, bởi vì trong lòng tôi sẽ sinh ra một loại sợ hãi, sợ mất đi nó.

"Các người... Các người... đừng có nhìn tôi như thế, tôi... tôi không quen."

Tôi cố gắng khống chế giọng mình đừng run rẩy, thật ra tôi không quen nói chuyện chút nào, chẳng phải không nói được, mà là nói ra cũng không ai nghe, thế nhưng giờ đây có người nghe thấy rồi, tôi lại không thể bình tĩnh được nữa.

Kẻ nhìn lén bị đưa ra ánh sáng, đây là chuyện hoang đường đến cỡ nào?

"Xin lỗi nha, mày cứ thoải mái đi. Trước khi mày quen được thì tại đây sẽ cố gắng chú ý."

Cái người được gọi là A Lạc kia nói với tôi một câu như vậy, sau đó bèn vung tay vung chân tùy ý nói: "Mau tản ra, mau tản hết ra nào! Đừng có như học sinh cấp một vậy xem bạn học mới chuyển đến nữa, mấy tuổi rồi hả?"

Cái đám "vật linh" kia tản bót đi, khiến tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

"Sợ à? Rất nhiều đứa bé lần đầu tiên đến nhà trẻ cũng sẽ như vậy, trước đây tao cũng khóc ghê lắm... tại tao sợ mà."

Lời của A Lạc khiến tôi nhích cái lá ra một chút, lộ ra khe hở để nhìn về phía khuôn mặt cậu ta, nụ cười trên mặt cậu ta rất dối dịu dàng: "Có lẽ nghe thì hơi nhát gan, nhưng chính bởi vì biết sợ hãi, nên mới biết trân trọng, mày cũng có thể thử xem, sẽ nghiệm cho coi."

Tôi nghĩ nghĩ, đột nhiên tôi nhận ra... có lẽ tất cả những suy nghĩ trước đây của mình chẳng hề sáng suốt đâu, mà là nhát gan thì có, nhưng dẫu thế, tôi vẫn không thể xác định được việc để nhân loại biết đến sự tồn tại của mình là tốt hay xấu.

Nhưng quả thật là tôi bỗng có cảm giác kích thích lạ lùng.

Thế là lần đầu tiên trong đời, tôi cố lấy gan để nói với A Lạc một câu...

"Chủ nhân mới của tôi ời, làm phiền cậu, đặt tôi ở chỗ nào kín kẽ một chút, tôi chỉ muốn nhìn mọi người thôi, chứ không muốn bị mọi người thấy đâu."

Tôi vốn nên trốn tránh hiểm nguy.

Nhưng chỉ riêng lần này, tôi thật sự muốn thử.

Chỉ một lần thôi là đủ rồi.

Tôi cố gắng thuyết phục chính mình, cho dù tôi vẫn thấy sợ hãi như cũ, không khác trước đây là mấy.

Thế nhưng hiện tại, trong lòng tôi có thêm một thứ vô cùng lạ lẫm:

Khát vọng.

HỒI ỨC CHIẾC KẸP SÁCH THƯ THƯ

Phần lớn con người trên thế gian này chỉ có hai thế giới.

Một là thế giới bên ngoài, cái còn lại thế giới nội tâm.

Tôi may mắn hơn họ, tôi có thể tiến vào rất nhiều thế giới khác nhau...

Chỉ cần... đó là một cuốn sách.

Tôi là Thư Thư.

Tôi hy vọng có thể nhìn thấy

cậu bé kia

lớn lên,

trưởng thành,

già đi,

thậm chí là...

lìa đời.

Thế giới không là duy nhất.

Phần lớn con người trên thế gian này chỉ có hai thế giới. Một là thế giới bên ngoài, cái còn lại là thế giới nội tâm. Còn tôi lại may mắn hơn họ, tôi có thể tiến vào rất nhiều thế giới khác nhau, chỉ cần đó là một cuốn sách.

Tôi đã từng nhìn thấy bóng người toàn thân đầm máu nhưng chẳng có lấy một vết thương ở Trường Bản Pha*.

Trận Trường Bản: trận đánh diễn ra vào năm 208 thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc, giữa hai thế lực quân phiệt Lưu Bị và Tào Tháo. Trận đánh cũng được đề cập trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung.

Tôi từng nghe Macbeth* lớn giọng hét vang: "Chỉ cần là chuyện đàn ông dám làm, tôi đều dám!"

Macbeth: một tác phẩm của nhà văn, nhà viết kịch nổi tiếng William Shakespeare.

Tôi cũng từng nếm thử quả táo độc mà bà lão xấu xí tặng cho công chúa Bạch Tuyết, sau đó tôi mới biết rằng nửa có độc ấy còn ngọt ngào hơn nửa không độc rất nhiều lần.

Nhưng những chuyện này không có nghĩa là tôi chẳng có điểm nào giống với con người đâu nhé, ví dụ như: thế giới mà tôi thuộc về cũng chỉ có một mà thôi.

Giống như dù bạn có sở hữu bao nhiêu căn nhà đi nữa thì bạn vẫn cho rằng "chỉ có một nơi được coi là nhà" thôi đó.

Trên thế gian này chẳng có nơi nào mà con người không đến được, nếu như có thì cũng chỉ là tạm thời mà thôi; tương tự, trên đời này không có cuốn sách nào mà kẹp sách tôi đây không thể tiến vào, nếu như có, thì chỉ là A Lạc chưa mua nó mà thôi.

Tôi là Thư Thư, là Thư Thư mong đợi có thể nhìn thấy cậu nhóc kia khôn lớn, trưởng thành, già đi, thậm chí cả khi lìa đời.

"Thư Thư, quyển sách này có hay không?" A Lạc khi ấy chỉ cao hơn cái bàn một chút, ngáy thơ chỉ vào cuốn sách có tựa đề "La Sinh Môn*" đặt ở chỗ cao nhất trên giá sách, ngẩng đầu nhìn tôi và hỏi.

La Sinh Môn (Cổng Rashomon): truyện ngắn của Akutagawa Ryunosuke được chuyển thể thành phim cùng tên.

"Hay lắm."

"Cuốn sách nào cậu cũng nói hay hết!"

"Nhưng quả thật sách mà A Lạc cho tớ đều rất hay mà..."

Chỉ cần là cậu đưa cho tớ... sao có thể không hay được?

Tôi cười xòa, vươn tay ra định sờ đầu cậu ấy, đáng tiếc lại chỉ thấy bàn tay mình xuyên thấu qua cơ thể trước mắt... Tôi cứ hay quên mất thân phận của mình như vậy đó.

"Thôi tớ không xem đâu... Để lần sau đi! Lát nữa còn phải đi chơi với Vương Trình nữa..."

"Được! Vậy cậu chơi vui vẻ nha~" Tôi đứng tại chỗ, tận đáy lòng chúc cho cậu ấy có thể chơi đùa vui vẻ, nhưng cũng không khỏi có chút hâm mộ.

Tôi không hề ghét bỏ cảm giác "hâm mộ" này, nhất là khi đối tượng mà tôi hâm mộ cùng ghen tị lại chính là A Lạc, trái lại tôi còn thấy vui. Chỉ cần nghĩ rằng: "Ồ! Cậu ấy vui vẻ hơn mình rất nhiều" là tôi lại đột nhiên cảm nhận được một niềm vui không tên.

Chẳng phải không có chút nuối tiếc nào, nhưng chính vì sự nuối tiếc này mà niềm vui từ tận đáy lòng tôi lại càng thêm mãnh liệt, đương nhiên, niềm vui ấy đôi khi cũng đi kèm sự cô độc.

"Thư Thư?"

"Ồi?"

"Cậu không vui à?" A Lạc dè dặt hỏi tôi.

"Đâu có~ Mau đi đi! Đừng để Vương Trình phải đợi lâu."

"Ừa..." A Lạc gật gật đầu rồi lại sờ túi quần, cậu ấy cười ngượng ngùng: "Tớ sắp để dành đủ tiền rồi, vài ngày nữa sẽ đi mua thêm sách cho cậu!"

"Ừ, cảm ơn cậu."

"Vậy... Vậy tớ đi đây."

"Đi đi! Chơi vui vẻ nhé."

"Ừm!"

Tôi thấy bóng lưng cậu ấy dừng lại trước cửa, quay đầu nhìn tôi, hứa hẹn đầy nghiêm túc: "Tớ sẽ về sớm thôi, tớ chỉ chơi một lúc rồi về, chỉ một lúc..."

Tựa như có lưỡi dao sắc nhọn cứa qua thân thể, nhanh đến mức tôi không kịp cảm thấy đau đớn, cảm giác chua xót đột nhiên trào lên, như giọt mực rơi trên nền giấy Tuyên Thành, chậm chậm, chậm chậm lan ra toàn thân.

Tôi bỗng cảm thấy đau lòng - chỉ riêng chuyện này, tôi có thể thấy được điểm chung giữa mình và nhân loại.

"Mau đi đi! Đừng để bạn cậu phải chờ lâu."

"Ừm!" A Lạc gật đầu một cái thật mạnh, dường như muốn cho tôi thấy lời hứa vừa rồi rất quan trọng với cậu ấy.

Tôi bật cười.

Cậu ấy có thể giới của của riêng mình, tôi vốn không nên trói buộc cậu ấy vào thế giới của bản thân.

Sách của A Lạc không nhiều, vậy nên thế giới mà tôi có thể tiến vào cũng không là bao. Nhưng so với những người khác, tôi như vậy là đã được nhìn quá nhiều điều đẹp dễ rồi.

Mỗi cuốn sách cũng có thể được xem như một cuộc đời riêng biệt, nhưng thật đáng tiếc, tôi không thể lưu lại chút dấu vết nào của riêng mình trong những thế giới ấy.

Tôi đã từng thử. Trước khi công chúa Bạch Tuyết cắn vào quả táo độc, tôi đã cướp lấy và cắn một miếng, nhưng ngay thời khắc đó mọi thứ lại đảo ngược về thời điểm câu chuyện mới bắt đầu.

Tôi chẳng thể nào lưu lại dấu vết của bản thân, cho dù trong sách hay bên ngoài đi nữa.

Bởi vậy nhiều khi tôi thậm chí không phân được rõ đâu là trong sách, đâu là thế giới bên ngoài, trừ những lúc có A Lạc ở bên.

Nơi nào có A Lạc, thì giữa bao thế giới rộng lớn, đó vẫn là nơi duy nhất tôi hướng về.

Vậy nên chỉ cần cậu ấy rời đi, tôi sẽ đứng im tại chỗ chờ đợi. Chỉ khi cậu ấy ở trong phạm vi cảm nhận của mình, tôi mới có thể an tâm nhìn ngắm thế giới trong sách mà không sợ lạc lối.

Nơi nào có cậu ấy, nơi đó chính là nhà.

Khi cậu ấy không ở đây, căn phòng này cũng chỉ là một căn phòng mà thôi.

Tôi chưa từng mở miệng đòi đi cùng cậu ấy.

Bởi vì không dám chắc khi tôi ở bên cạnh liệu cậu ấy có thể chơi đùa vui vẻ hay không. Có lẽ vết rách trên bản thể của tôi đã để lại một nỗi ám ảnh trong lòng cậu ấy rồi...

Tôi phát hiện khi cậu ấy đem theo bản thể của tôi bên mình, toàn thân cậu ấy sẽ cứng ngắc mất tự nhiên, không thể tùy ý quấy phá cùng đám bạn như bình thường được.

Dù sao thì tôi cũng chỉ là một tấm kẹp sách bằng giấy mỏng manh mà thôi, đem đốt, gội nước, xé rách... có rất nhiều cách để phá hủy tôi.

Điều duy nhất mà tôi có thể làm chính là đem những câu chuyện trong sách ra kể cho cậu ấy nghe. Nhưng nếu như cậu ấy mở cửa và bước ra thế giới bên ngoài, chắc hẳn cậu ấy sẽ càng xuất sắc hơn nữa.

Ít nhất cũng có thể sống một cách chân thật hơn tôi.

Chẳng rõ tôi đã ở đó đợi bao lâu, tới khi mặt trời sắp lặn A Lạc mới trở về. Muộn hơn bình thường rất nhiều. Lúc ấy tôi còn đang đứng ngẩn ra nhìn sách trên kệ, vừa nghe có tiếng động tôi lập tức xoay đầu nhìn sang. Thấy trên mặt cậu ấy có vết bầm tím, tôi không nhịn nổi, hít vào một hơi thật sâu...

"Cậu sao thế?"

Lần đầu tiên tôi nghe thấy trong giọng nói của mình sự kinh hoàng đến vậy. Tôi không cần phải học theo trong sách, có một loại cảm giác không tên bùng lên trong lòng khiến tôi phát ra giọng nói như thế.

Cảm xúc cứ thế mà bật ra khỏi lòng tôi.

"... Đánh nhau với người ta!"

A Lạc cúi gằm, trông có vẻ rất đối áy náy, bởi vì cậu ấy cho rằng đánh nhau là không tốt.

Cách nghĩ này cũng gần giống với tôi, nhưng không hoàn toàn giống.

Đối với tôi mà nói, chuyện cậu ấy bị đánh mới là không tốt.

"Sao lại bị đánh ra nông nổi này?"

"Bọn nó rất đông..." Giọng A Lạc còn có vẻ không phục, cậu ấy không thích đánh nhau, nhưng cũng không mong người ta nghĩ rằng cậu ấy không biết đánh lộn, đây có thể xem như một lối suy nghĩ rất phổ biến của mấy cậu nhóc choai choai.

"Vậy cậu có thể chạy mà?"

A Lạc nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn tôi, vẻ mặt như muốn nói "Tớ còn lâu mới chạy nhé", nhưng lời tới đầu môi rồi lại nuốt xuống không nói nữa, ghen một lúc mới nói ra được một câu thật lòng: "Cái thằng ngốc Vương Trình kia không chịu chạy... Còn học mấy nhân vật trong phim nói muốn giúp tớ 'bọc hậu', điên thật."

Tôi cảm nhận được một ngọn lửa không tên bốc lên trong lòng, khiến tôi rất khó chịu, nhưng lại không đến mức có thể nổi trận lôi đình.

Nhưng dầu vậy ngọn lửa trong lòng cũng không thể bị xem nhẹ được, tôi đến trước mặt A Lạc, nhìn chăm chăm vào cậu ấy, dường như hành động này của tôi đã khiến cậu ấy hoảng hồn.

A Lạc lùi về sau một bước: "Thư Thư, cậu tức giận à?"

"Cậu ở lại thì có tác dụng gì không?"

"Đương nhiên là có rồi!" A Lạc không nén được mà thốt lên như vậy, thế nhưng trong mắt tôi rõ ràng cậu ấy đang chột dạ, cậu gãi gãi đầu nói: "Nhưng chắc cũng chẳng đáng là bao, bọn nó đều lớn hơn chúng tớ nhiều... Chúng tớ đánh không lại."

"Vậy Vương Trình có chạy không?"

"Ặc... Nó thấy tớ không chạy, nên cũng không chạy..."

"Vậy nghĩa là... A Lạc, chính vì cậu nên cậu ta mới không chạy được hả?"

"Ó?" A Lạc nghe vậy thì mờ mịt một chốc, rồi vẻ mặt dần trở nên ngượng ngịu, trên gò má trắng trẻo của cậu ấy một mảng ửng hồng: "Ờ... Hình như... hình như đúng thế nhỉ..."

"... Vậy lần sau gặp phải chuyện như thế, cậu còn ở lại không?"

A Lạc dè dặt nhìn tôi: "Thư Thư, cậu hết giận rồi chứ?"

Tôi nhìn cậu trai trước mặt, thấy dáng vẻ của cậu, nổi bực dọc đè nén trong lòng chẳng biết tại sao lại đột nhiên tan biến.

"Ừm. Tớ hết giận rồi."

"Có chứ!"

Quả nhiên, A Lạc vẫn là A Lạc thôi.

Tôi đưa tay đặt lên khuôn mặt cậu ấy, tựa như tôi thật sự có thể chạm vào, giọng nói cũng vì thế mà nhẹ nhàng hơn nhiều: "Dù cho hai người đều sẽ bị đánh ư?"

"Ừ!"

"Tại sao?"

A Lạc nghe được câu hỏi này, ngờ ra một lúc chẳng biết đáp lại sao, cậu ấy gãi gãi đầu, tôi không khỏi khẽ cười khiến cậu ấy càng thêm quẫn bách, "Nếu... nếu như tớ chạy, về sau làm sao tớ còn dám đến chơi với nó chứ?"

Câu trả lời ngoài dự đoán nhưng lại rất dễ hiểu, tôi không khỏi bật cười thành tiếng: "Rõ ràng cậu làm vướng chân người ta, thậm chí còn khiến cho cậu ta đến cuối cùng cũng không chạy thoát được đó."

"Cũng không sao, nó đâu có giận, còn rất vui vẻ vì tớ không chạy đó..." A Lạc bấu môi nói, rồi như bỗng nhớ đến điều gì, lo lắng nói: "Nhưng mà có khi giờ nó đang bị bố nó đánh cho một trận rồi nhỉ? Bố của Vương Trình rất hung dữ. Bác ấy ghét nhất là nó đi đánh lộn mà... Á!"

A Lạc đột nhiên kêu lên một tiếng, khiến tôi giật thót.

"Sao thế? Bị làm sao à?" Tôi lo lắng bay vòng quanh cậu ấy, dò từ đầu tới chân xem có vết thương nào nghiêm trọng không.

"Không phải! Tớ đột nhiên nghĩ ra..." A Lạc cười, nụ cười đầy vẻ áy náy: "Thư Thư, sau này tớ sẽ không để cậu lại một mình nữa đâu."

Từ tận đáy lòng tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng trong đầu tôi lại có một giọng nói lý trí vang lên nhắc nhở, phải khiến A Lạc bỏ ngay ý tưởng này đi: "Như vậy không được đâu, tớ theo cậu ra ngoài chẳng giúp gì được cho cậu, mà lại còn..."

"Nhưng tớ đã ở lại mà!"

"Hả?" Tôi không hiểu câu trả lời của cậu ấy cho lắm, đứng ngẩn ra một chỗ, nhưng lại mơ hồ hiểu cậu ấy muốn nói gì.

"Lúc đánh nhau tớ không chạy, tớ đã ở lại mà, tuy chẳng giúp được gì nhưng vẫn muốn ở lại với Vương Trình. Như thế chẳng ai phải buồn hết." Lúc này A Lạc vô cùng cố chấp và cứ khư khư ý kiến của mình, nhưng chính điều ấy lại khiến tôi cảm động không nói nên lời.

Tôi lặng nghe cậu ấy khẽ nói những lời dịu dàng chỉ thuộc về riêng mình: "Cho dù không có tác dụng, tớ cũng không muốn để cậu ở đây một mình... Rất khó chịu, rất khó chịu, cậu chắc hẳn đã rất khó chịu."

"..."

"Thư Thư, cậu đồng ý chứ?"

"Ừm!" Tôi đáp lời cậu ấy, mũi bỗng cảm thấy cay cay, nhưng cuối cùng vẫn không để bản thân rơi nước mắt, tôi rất trân trọng, đem mọi thứ cất sâu vào lòng, không để lãng phí chút nào, để nó chậm chậm lên men, ủ ra mùi hương hạnh phúc.

Tôi bỗng nhiên hiểu được, vì sao cậu có thể nhìn thấy tôi rồi.

Bởi vì cậu chính là A Lạc, là A Lạc chỉ có một trên đời.

NĂM THÁNG VỘI VÃ, TÔI VẪN CHỜ EM

 Trên thế gian này có rất nhiều thứ cần được bảo vệ. Ít nhất là con người nghĩ như vậy, thế nên tôi mới được tạo ra. Bọn họ đem rất nhiều món đồ quan trọng của mình đặt vào trong tôi, rồi dùng mật mã đã cài đặt để khóa lại, từ đó bọn họ sẽ không thể rời xa tôi nữa.

Bởi vì dục vọng, bởi vì trói buộc.

Suốt nhiều năm tôi chưa từng phạm sai lầm, chỉ cần biết mật mã là có thể lấy được món đồ bên trong tôi. Tôi luôn tuân theo quy tắc này, một là vì bản năng bẩm sinh hướng đến, hai... là vì tôi từng nhìn thấy một vài món đồ không thể tuân thủ quy tắc của bản thân đã biến mất trước mắt mình như thế nào.

Tôi chưa từng sợ hãi biến mất, cho đến khi tôi gặp được chủ nhân của mình.

Bởi vì có khát vọng nên mới có không nở, mà cái không nở đó chính là nguyên nhân. Là một cái kết sắt, tôi rất rõ bản thân mình không nên có cảm xúc, đặc biệt là "sợ hãi".

Tôi sợ trong thế giới của mình sẽ không còn bóng hình cô ấy nữa. Chủ nhân từng nói với tôi, sợ hãi là vì chưa từng trải qua, chưa biết rõ nên mới lo sợ.

Nhưng rõ ràng cô ấy sai rồi.

Tôi từng trải qua chuyện cô ấy rời đi, nhưng đến giờ tôi vẫn cứ lo sợ.

Thật may là nhiều năm nay, từ sau khi chủ nhân quay về, từ thời khắc cô ấy bắt đầu gọi tôi bằng cái tên "Xương Bình" ấy, tôi biết mình có thể rời xa nỗi sợ hãi đó rồi.

Tôi không để tâm hình dáng của bản thân, thay đổi như thế nào, tôi chỉ là một món đồ, chỉ cần chủ nhân thích, vậy thì đó chính là hình dáng mà tôi nên có. Cũng giống như bình hoa trong phòng kia, nếu chủ nhân đã thích hoa lê vậy thì nó đương nhiên phải là một bình hoa lê rồi.

So với bình hoa thì tôi tốt số hơn nhiều, tôi được chủ nhân ban cho một cái tên, được gọi là "A Tương".

Dù có lẽ cô ấy đã sớm lãng quên, nhưng tôi sẽ mãi khắc ghi. Tôi có được món đồ đáng quý nhất trên thế giới này, là cô ấy ban tặng nó cho tôi.

"Xương Bình, anh có đó không?" Chủ nhân nằm trên ghế dựa bên cửa sổ, hai mắt vừa rồi còn khép hờ giờ đã mở ra.

"Anh đây."

"Ừm... Anh ở đây là được rồi." Cô ấy lại nhắm mắt, nét mặt bình thản, tựa như ở nơi đây cô ấy mới được nghỉ ngơi hoàn toàn.

Năm tháng lưu lại trên người cô ấy thật nhiều dấu vết, tôi nhìn cô ấy lớn lên, lập gia đình, giờ đây lại nhìn cô ấy chậm chậm già đi. Những nếp nhăn chẳng chịt như rễ cây trên mặt ngày càng nhiều thêm, thân thể cô ấy cũng ngày một gầy yếu, ngay cả giọng nói vốn thanh thúy ngày nào giờ cũng đã khàn đặc.

Sau "già đi" sẽ là gì đây?

Tôi cứ cảm thấy lo lắng không yên, tôi vẫn nhớ chồng của chủ nhân mấy năm trước cũng như thế, ông

ta già đi ngày một nhanh hơn, rồi đến cuối cùng ông ta ra ngoài một chuyến và không quay về nữa.

Chủ nhân cũng sẽ như vậy sao?

Tôi nhớ chủ nhân từng dạy cho tôi chữ "chết", còn nói đó là một từ rất đáng sợ. Tôi không hề cảm thấy nó có gì ghê gớm, nhưng khi từ đó xuất hiện cạnh chủ nhân tôi lại cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Chủ nhân."

"Ồi?" Chủ nhân vẫn không mở mắt, chỉ khẽ đáp một tiếng.

"Em sẽ chết ư?"

"Em mệt rồi, để em nghỉ một lát." Chủ nhân không trả lời, chỉ dùng giọng nói mỗi một ra lệnh cho tôi: "Đừng để ai tiến vào đây, ai cũng không được phép."

"... Được." Tôi không hề do dự gật đầu, đồng thời khóa chặt cửa phòng lại.

Cũng giống như trước đây, tôi chưa từng từ chối yêu cầu của chủ nhân, chưa từng do dự chút nào.

Trong căn nhà này không nhiều người, chỉ có ba người hầu và một vị quản gia, con cái của chủ nhân không ở đây. Mấy năm nay bọn họ rất siêng đến thăm. Nhưng gần như lần nào đến cũng kéo theo cãi lộn, họ tranh cãi về "đất đai", "cổ phần" cùng với một vài từ nghe rất lạ tai, tôi không hiểu và cũng chẳng để tâm.

Chỉ là có một lần con trai của chủ nhân đến trước mặt tôi, có ý đồ muốn mở tôi ra, mặt mã đứng rồi nhưng tôi không chịu mở. Lúc ấy cậu ta có vẻ rất thất vọng, lẩm bẩm một câu: "Già hồ đồ rồi còn biết đổi mặt mã à!"

Còn cô con gái lớn, mỗi lần đến chỗ chủ nhân đều nói đến mấy chuyện kinh doanh, cố nhấn mạnh những thành quả đó đều là nhờ có thủ đoạn của cô ta.

Đứa con gái nhỏ trông giống chủ nhân nhất, nhưng cô ta trang điểm quá đậm khiến người khác không thể nhìn rõ mặt mũi thật của mình ra sao, tính cách cũng bỗ bã hơn chủ nhân lúc trẻ nhiều.

Khi còn bé bọn họ dễ thương hơn, còn họ của hiện tại khiến tôi không thể thích nổi.

"Xin lỗi... Xin lỗi mà..."

Tôi nghe thấy chủ nhân nói mơ, quay sang nhìn thì thấy cô ấy nhíu chặt mày, mắt vẫn nhắm, mơ mơ màng màng nói xin lỗi, nhưng không rõ muốn nói với ai.

Mặt trời ngả về Tây chủ nhân mới tỉnh dậy, tôi hỏi cô ấy trong mộng gặp ai, vì sao phải xin lỗi.

Mắt cô ấy mơ màng, khẽ lắc đầu nói đã quên rồi.

"Quên rồi cũng tốt, khiến chủ nhân phải xin lỗi nhất định không phải là giấc mộng đẹp."

"Có một vài chuyện, dù không tốt đẹp đi chăng nữa, cũng không thể nào quên được." Chủ nhân nói một câu đầy hàm ý, "Có vay có trả thôi."

Nhưng câu nói này khiến tôi bỗng thấy chua xót, sự chua xót này nương theo nỗi nghi vấn chầm chậm dâng thành một làn sóng xô vào lòng tôi... Liệu cô ấy có còn nhớ cái tên mà cô ấy tặng cho tôi hay không?

"Anh vẫn bằng lòng làm 'Xương Bình' của em chứ?"

Tôi không hiểu ý của chủ nhân cho lắm, nhưng ký ức bên hồ nước sau nhà lại lần nữa ùa về, nỗi sợ hãi bị vứt bỏ ấy khiến tôi không kiềm được run rẩy, "Em muốn anh là ai thì anh chính là người đó."

"Vậy anh muốn là ai?"

"Không quan trọng."

"... Không quan trọng? Vậy ư? Không quan trọng à..." Chủ nhân gắng sức chống tay ngồi dậy, run rẩy

đứng lên, cô ấy nheo mắt nhìn đồng hồ, "Tuổi tác cao sẽ cảm thấy thời gian trôi qua ngày một nhanh, rất nhiều chuyện em vẫn chưa nghĩ thông, còn chưa kịp quyết định, lại phát hiện không còn đủ thời gian nữa rồi. Xương Bình, anh có thấy thời gian trôi qua rất nhanh không?"

Tôi mờ mịt lắc đầu, "Anh chưa từng để ý nên cũng không biết nó nhanh hay không."

Tôi không cần nhìn đồng hồ rồi lo lắng đi học hay đi làm muộn, cũng không cần đồng hồ nói cho tôi biết đã đến giờ ăn cơm hay tới lúc đi ngủ.

Tôi chỉ nhìn cô ấy thôi đã đủ hao hết tâm trí, đâu còn biết thời gian trôi nhanh hay chậm? Đối với tôi, chỉ riêng việc cô ấy ở đây đã là cả thế giới rồi, mà trong thế giới này không cần đến cái đồng hồ nào cả.

"Nếu như trước đây chưa từng để ý thì sau này cũng đừng để ý nhé."

"Được." Tôi gật đầu.

"Anh không muốn hỏi vì sao ư?"

"Nguyên nhân ư? Chỉ cần do chủ nhân yêu cầu là đủ rồi."

"Vì sao không hỏi gì thêm?"

"Đều không quan trọng."

"Vì sao không quan trọng?" Khẩu khí của chủ nhân bỗng nặng nề hơn vài phần, trong giọng nói khàn khàn của cô ấy còn có chút gì đó như là đau khổ, khiến tôi thảng thốt một hồi, "Anh không có mong muốn nào khác sao?"

Tôi đứng như trời trồng nhưng trong lòng lại đổ mưa bão, tôi không rõ là do tâm trạng thay đổi bất ngờ của chủ nhân hay vì câu mà cô ấy hỏi. Nhưng hơn hết tôi càng muốn biết rốt cuộc cô ấy làm sao thế.

Mấy tháng gần đây tâm trạng của chủ nhân rất tệ, thậm chí thỉnh thoảng còn hay gắt gỏng.

"Chủ nhân sao vậy?"

"... Trả lời đi." Có lẽ nhận ra bản thân vừa thất thố, chủ nhân gắng bình tĩnh lại nhưng vẫn cố chấp với vấn đề của bản thân.

"... Chủ nhân... Anh... Anh... chỉ là một cái két sắt, là thứ dùng để giữ những món đồ quý giá, không gian bên trong két có hạn, vậy nên với anh, chỉ cần đặt những thứ trân quý nhất vào trong rồi giữ gìn thật tốt, vậy là đủ rồi."

"... Vậy nên anh không cần gì khác nữa?"

"Nếu như ước ao quá nhiều thì sẽ chẳng có gì hết."

Tôi thuận theo bản năng, đem những suy nghĩ sâu trong tâm khảm mình nói cho cô ấy, nhưng một mặt tôi lại cảm thấy lòng mình đang bị giày vò.

Bởi vì khát vọng, nên mới đau khổ.

Nhưng tôi lại tự cảnh cáo bản thân mình thêm lần nữa, không được phép tham lam. Két sắt không thể chứa quá nhiều đồ, hơn nữa, mỗi một lần mở ra là một lần có nguy cơ mất đi.

Thân là một đồ vật đúng chuẩn, tôi phải giữ lấy công dụng cơ bản nhất của bản thân mới đúng.

"Vậy thì... Em không cần những thứ đó nữa. Chủ nhân gắng gượng đi về phía tủ quần áo rồi mở tủ ra, bản thể của tôi ở trong đó, tôi thấy vẻ mặt của chủ nhân trở nên rất đổi dịu dàng, cô ấy lẩm nhẩm tự hỏi: "Mình đang tỉnh hay đang mê đây?"

Tôi đứng một bên, nhìn chủ nhân đưa tay về phía bản thể của tôi, rất nhanh, trước mắt tối đen, tôi

không còn cảm nhận được gì nữa.

Khi ý thức dần mờ mịt, xung quanh phủ một màn sương, tôi mơ hồ nghe thấy có người gọi tên mình, nghe thấy cái tên thật sự của tôi - A Tương.

Đó là giọng nói của chủ nhân khi còn nhỏ, giọng nói non nớt của một cô bé, tôi vui mừng mở mắt, lại nghe thấy giọng nói khàn đặc kia vang lên bên tai, ngọn lửa vừa nhen nhóm trong lòng phút chốc lại tắt.

"Xương Bình."

Tôi mờ mịt nhìn quanh, thấy trên đất có một đồng hồ sơ, sổ sách cùng một ít tiền mặt, những thứ này vốn ở bên trong bản thể của tôi.

"... Anh đây."

"Giúp em giữ gìn món đồ này!"

"Được!"

"Nếu không có sự cho phép của em, không ai có thể mở nó ra." Chủ nhân nhìn tôi, sắc mặt rất phức tạp, phức tạp đến mức tôi không rõ rốt cuộc cô ấy đang đau khổ hay đang vui mừng, "Có thể làm được không?"

"Có thể."

"Xương Bình, anh nghe rõ này, anh vĩnh viễn không được mở nó khi không có sự cho phép của em, anh biết chưa?"

Tôi thấy rất lạ, lòng nghĩ suốt bao nhiêu năm qua chẳng phải tôi vẫn luôn như vậy sao? Nếu như chủ nhân không đồng ý, chẳng ai có thể mở tôi ra, cô ấy hẳn phải biết rõ mới đúng.

Nghĩ đến đây tôi đột nhiên cảm thấy sợ hãi, giọng tôi run run, "Chủ nhân phải đi rồi sao?"

"Em bệnh rồi, phải đi bệnh viện một thời gian." Nét mặt chủ nhân rất bình thản, cũng như bao lần nói cho tôi nghe cô ấy muốn đi đâu, khiến tôi an tâm hơn chút.

"Vậy... khi nào mới quay lại?"

"Tới khi có thể tự khắc sẽ trở về thôi, sao thế? Anh nghĩ rằng em sẽ vứt bỏ anh?"

"Không... Không đâu."

"Nhưng em lại mong anh có thể buông bỏ em." Trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của cô ấy, nét mặt chẳng chút đổi thay nhưng trong mắt lại dịu dàng tới nỗi tôi cảm thấy như được cứu rỗi, có điều sự cứu rỗi này lại quá mức xa lạ.

Không, nên nói đây là cảm giác quen thuộc đã lâu không thấy, dường như rất nhiều năm trước tôi đã từng được cảm nhận sự dịu dàng này...

"Chủ nhân, anh không hiểu ý của em."

Chủ nhân không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ run rẩy chống gậy đi về phía cửa phòng ngủ, chuẩn bị ra ngoài. Lúc này cô ấy mới khẽ nói với tôi...

"Phải sống cho tốt, anh phải sống cho tốt."

Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến tôi cảm thấy chính mình dường như cũng giống con người, cũng có trái tim, tôi đột nhiên cảm thấy tim mình vừa nhói lên một cái.

"Nếu như em trở lại... nên gọi anh thế nào đây...?" Chủ nhân đứng trên hành lang, quay đầu nhìn tôi, dường như có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn quay đi, để lại một câu vừa như yếu đuối lại rất đỗi kiên

định.

"Đợi em trở về, nhất định sẽ trả lại mọi thứ cho anh, hãy đợi em..."

Trả lại tôi thứ gì?

Tôi lòng đầy hoang mang nhưng không hỏi đến cùng, chỉ đáp lại một tiếng "Được", sau đó tôi nhìn chủ nhân rời đi, biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Từ đó tôi bắt đầu đợi chờ.

Đợi tới khi hoa lê trong phòng đều tàn úa, chủ nhân vẫn chưa từng quay lại.

Tôi bỗng cảm thấy rất hối hận vì đã không hỏi cô ấy câu hỏi kia.

Tôi không biết mình có còn cơ hội nữa hay không.

Nhưng... dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi sẽ giữ gìn những món đồ cô ấy muốn tôi giữ, không ngại trả bất cứ giá nào.

Tôi cũng bắt đầu nhớ rõ tên gọi của chính mình.

Tôi là A Tương.

Chiếc kết sắt chỉ thuộc về riêng Diệp Thái Hân.